

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Segon període

Sèrie P - Número 11

Dimecres, 29 de març de 2000

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessions plenàries núm. 9 i 10

Í N D E X

Sessió núm. 9

Designació

dels senadors que han de representar la Generalitat al Senat

Sessió núm. 10

Composició

d'una mesa de comissió

Proposició de llei

reguladora de la publicitat dinàmica (presa en consideració)

Projecte de llei

de modificació de la Llei 13/1989, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, del Decret Legislatiu 1/1991, pel qual s'aprova la refosa de les lleis 3/1985 i 21/1990, de la Comissió Jurídica Assessora, i de la Llei 7/1996, d'organització dels serveis jurídics de l'Administració de la Generalitat de Catalunya

Proposició de llei

de suport a les unitats familiars (presa en consideració)

Proposició de llei

sobre una nova llei del sòl (presa en consideració)

Proposició de llei

de modificació de la Llei 8/1987, del 15 d'abril, municipal i de règim local de Catalunya (presa en consideració)

Í N D E X

Proposta de resolució

per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre la Situació de la Pesca a Catalunya

Proposta de resolució

per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre el Millorament de la Prevenció i l'Extinció d'Incendis

Proposta de resolució

per la qual es crea la Comissió d'Investigació sobre les presumptes irregularitats detectades en la gestió dels fons de formació ocupacional

Preguntes**Resolució**

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de modificació de la Llei orgànica 5/1984, del 25 de maig, de compareixença davant les comissions d'investigació del Congrés i del Senat o d'ambdues cambres

Resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei sobre l'ús de les llengües oficials en l'emissió de bitllets i en l'encunyació de monedes metàl·liques de l'euro

Resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei orgànica d'incorporació de les llengües de l'Estat espanyol oficials als passaports i documents nacionals d'identitat

Resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei d'incorporació de les llengües de l'Estat espanyol oficials als permisos i llicències de conduir vehicles a motor i ciclomotors

Interpellació

al Consell Executiu sobre la violència de gènere

Interpellació

al Consell Executiu sobre la violència de gènere

Interpellació

al Consell Executiu sobre la protecció de la salut, especialment en relació amb l'aplicació de pesticides en els espais tancats

Interpellació

al Consell Executiu sobre les mesures de prevenció de la salut, especialment pel que fa a les fumigacions en llocs de treball i espais tancats i el seguiment de les persones afectades

Interpellació

al Consell Executiu sobre la formació ocupacional

Interpellació

al Consell Executiu sobre política lingüística, especialment pel que fa al balanç de l'aplicació de la Llei 1/1998, del 7 de gener, de política lingüística

Interpellació

al Consell Executiu sobre els centres d'acolliment per a infants i adolescents desemparats

S U M A R I

Sessió núm. 9

La sessió s'obre a les deu del matí i quatre minuts.

1. Designació dels senadors que han de representar la Generalitat al Senat (tram. 280-00002/06) (punt únic de l'ordre del dia) (10:04)

El secretari segon llegeix el nom dels candidats.

9

El president, havent escoltat la Junta de Portaveus i d'acord amb la norma supletòria de l'article 8.1, primer, del Reglament del Parlament, proposa a la cambra que la ratificació dels candidats sigui feta per assentiment, la qual cosa és acceptada per la unanimitat dels presents.

9

Votació: Són elegits per assentiment el Sr. Roig i Grau (CiU), el Sr. Sesmllo i Rius (CiU), el Sr. Simó i Burgués (CiU), el Sr. Armet i Coma (S-CC), el Sr. Espasa i Oliver (S-CC), el Sr. Luna i Vivas (P) i el Sr. Bonet i Revés (ERC).

9

La sessió s'aixeca a les deu del matí i sis minuts.

Sessió núm. 10

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i dos minuts.

1. Composició d'una mesa de comissió (10:17)

El president anuncia la constitució de la Comissió d'Estudis sobre la Política d'Immigració i tot seguit dóna compte de la composició de la Mesa.

11

2. Presa en consideració de la proposició de llei reguladora de la publicitat dinàmica (tram. 202-00046/06) (punt quart de l'ordre del dia) (10:18)

El president n'anuncia la retirada.

11

3. Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i del Govern Local sobre el Projecte de llei de modificació de la Llei 13/1989, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, del Decret Legislatiu 1/1991, pel qual s'aprova la refosa de les lleis 3/1985 i 21/1990, de la Comissió Jurídica Assessora, i de la Llei 7/1996, d'organització dels serveis jurídics de l'Administració de la Generalitat de Catalunya (tram. 200-00001/06) (punt primer de l'ordre del dia) (10:19)

Presentació del Projecte: conseller de Governació i Relacions Institucionals.

11

Esmenes del G. P. Iniciativa per Catalunya - Verds

Torn a favor: Sr. Ribó i Massó (IC-V).

11

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Ridao i Martín.

12

Posició del G. P. Popular: Sr. Sirera i Bellés.

14

Posició del G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi: Sr. Vallès i Casadevall.

14

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Camps i Rovira.

15

El Sr. Ribó i Massó (IC-V) intervé per contradiccions.

17

El Sr. Camps i Rovira (CiU) intervé per contradiccions.

17

Votació de les esmenes (11:02): rebutjades per 66 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

17

Votació del text del Dictamen (11:03): aprovat per unanimitat.

17

4. Presa en consideració de la Proposició de llei de suport a les unitats familiars (tram. 202-00019/06) (punt segon de l'ordre del dia) (11:03)

Presentació: Sr. Benach i Pascual (ERC).

17

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Verds: Sra. Comas d'Argemir i Cendra.

19

Posició del G. P. Popular: Sra. Nadal i Aymerich.

20

Posició del G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi: Sr. López i Plana.

21

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sra. Alemany i Roca.

22

<i>La Sra. Nadal i Aymerich (P) intervé per contradiccions.</i>	24
<i>La Sra. Alemany i Roca (P) intervé per contradiccions.</i>	24
<i>El Sr. Benach i Pascual (ERC) intervé per una qüestió d'ordre.</i>	25
<i>Votació (11:53): aprovada per 121 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.</i>	25

5. Presa en consideració de la Proposició de llei sobre una nova llei del sòl (tram. 202-00044/06) (punt tercer de l'ordre del dia) (11:54)

<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	
<i>Presentació: Sr. Manel Nadal i Farreras (S-CC).</i>	25
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Verds: Sra. Font i Montanyà.</i>	27
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Oliveras i Maristany.</i>	28
<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
<i>Posició del G. P. Popular: Sr. Fabregat i Vidal.</i>	30
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Recorder i Miralles.</i>	30
<i>Votació (12:40): es produeix un empat per 66 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.</i>	32
<i>El president ordena obrir les portes del Saló de Sessions perquè hi entrin els diputats i les diputades que en són fora.</i>	32
<i>El Sr. Manel Nadal i Farreras (S-CC) intervé per una qüestió d'ordre.</i>	32
<i>El president llegeix l'article 82.1 del Reglament.</i>	32
<i>El Sr. Ribó i Massó (IC-V) intervé per una qüestió d'ordre.</i>	32
<i>El Sr. Manel Nadal i Farreras (S-CC) intervé per una qüestió d'ordre.</i>	33
<i>El president crida els Portaveus dels Grups parlamentaris a atansar-se a la Mesa.</i>	33

La sessió se suspèn a tres quarts d'una del migdia i es reprèn a tres quarts d'una i quatre minuts.

<i>Segona votació (12:50): rebutjada per 67 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.</i>	33
---	----

6. Presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 8/1987, del 15 d'abril, municipal i de règim local de Catalunya (tram. 202-00052/06) (punt cinquè de l'ordre del dia) (12:50)

<i>Presentació: Sr. Ribó i Massó (IC-V).</i>	33
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Oliveras i Maristany</i>	33
<i>Posició del G. P. Popular: Sr. Luna i Vivas.</i>	34
<i>Posició del G. P. Socialista - Ciutadans pel Canvi: Sr. Iceta i Llorens.</i>	34
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sra. Cuenca i Valero.</i>	34
<i>El Sr. Ribó i Massó (IC-V) intervé per contradiccions.</i>	35
<i>La Sra. Cuenca i Valero (CiU) intervé per contradiccions.</i>	35
<i>Posició del Consell Executiu: conseller de Governació i Relacions Institucionals.</i>	35
<i>El president proposa a la cambra que, si no hi ha cap inconvenient, la votació sigui feta per assentiment, la qual cosa és acceptada per la unanimitat dels presents.</i>	35
<i>Votació (12:49): aprovada per assentiment.</i>	35

7. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre la Situació de la Pesca a Catalunya (tram. 252-00007/06) (punt sisè de l'ordre del dia) (13:01)

<i>Posició del G. P. Popular: Sr. Luna i Vivas.</i>	35
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Roig i Grau.</i>	36
<i>Posició del G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi: Sr. Sans i Pairutó</i>	36
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Bargalló Valls.</i>	37
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Verds: Sra. Font i Montanyà.</i>	37
<i>El president proposa a la cambra que, si no hi ha cap inconvenient, la votació sigui feta per assentiment, la qual cosa és acceptada per la unanimitat dels presents.</i>	38
<i>Votació: aprovada per assentiment.</i>	38

8. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre el Millorament de la Prevenció i l'Extinció d'Incendis (tram. 252-00008/06) (punt setè de l'ordre del dia) (13:17)

<i>Posició del G. P. Popular: Sr. Fabregat i Vidal.</i>	38
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Iglesias i Sala.</i>	38
<i>Posició del G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi: Sr. Vilalta i Oliva.</i>	38
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Ausàs i Coll.</i>	39
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Verds: Sra. Font i Montanyà.</i>	39

El president proposa a la cambra que, si no hi ha cap inconvenient, la votació sigui feta per assentiment, la qual cosa és acceptada per la unanimitat dels presents.

Votació: aprovada per assentiment.

40

40

9. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Investigació sobre les presumptes irregularitats detectades en la gestió dels fons de formació ocupacional (tram. 252-00011/06) (punt vuitè de l'ordre del dia) (13:30)

Presentació: Sr. Rañé i Blasco (S-CC).

40

Presentació: Sr. Huguet i Biosca (ERC).

41

Presentació: Boada i Masoliver (IC-V).

43

Posició del G. P. Popular: Sr. Sirera i Bellés.

44

Posició del Consell Executiu: conseller de Treball.

45

Rèplica: Sr. Rañé i Blasco (S-CC).

45

Rèplica: Sr. Huguet i Biosca (ERC).

45

Rèplica: Sr. Ribó i Massó (IC-V).

46

Rèplica: Sr. Sirera i Bellés (P).

46

El Sr. Rañé i Blasco (S-CC) intervé per contradiccions.

46

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Sesmiló i Rius.

46

El Sr. Boada i Masoliver (IC-V) intervé per contradiccions.

48

El Sr. Sesmiló i Rius (CiU) intervé per contradiccions.

48

Votació (14:29): rebutjada per 67 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

49

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i es reprèn a dos quarts de cinc i dos minuts.

10. Preguntes (punt vint-i-unè de l'ordre del dia.) (16:32)

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'abast del cas Pallerols i el presumpte finançament irregular d'Unió Democràtica amb diners provinents de fons ocupacionals (tram. 317-00047/06)

Formulació: Sr. López Bulla (IC-V).

49

Resposta: president de la Generalitat.

49

Repregunta: Sr. López Bulla (IC-V).

49

Segona resposta: president de la Generalitat.

50

Pregunta al president de la Generalitat sobre la valoració del contingut de la Declaració de Barcelona (tram. 317-00050/06)

Formulació: Sr. Fernández Díaz (P).

50

Resposta: president de la Generalitat.

50

Repregunta: Sr. Fernández Díaz (P).

50

Segona resposta: president de la Generalitat.

51

Pregunta al president de la Generalitat sobre el projecte de creació de centres de recerca d'alt nivell (tram. 317-00054/06)

Formulació: Sr. Curto i Forés (CiU).

51

Resposta: president de la Generalitat.

51

Pregunta al president de la Generalitat sobre la col·laboració del Govern amb altres administracions en el procés de posada en funcionament de l'aeroport de la Seu - Andorra com a aeroport internacional del Pirineu (tram. 317-00057/06)

Formulació: Sr. Maragall i Mira (S-CC).

52

Resposta: president de la Generalitat.

53

Repregunta: Sr. Maragall i Mira (S-CC).

53

Pregunta al president de la Generalitat sobre les prioritats polítiques del Govern i els suports amb què compta (tram. 317-00060/06)

Formulació: Sr. Carod-Rovira (ERC).

54

Resposta: president de la Generalitat.

54

Repregunta: Sr. Carod Rovira (ERC).

54

Segona resposta: president de la Generalitat.

54

—	Pregunta al Consell Executiu sobre l'aplicació de l'Instrument Financer d'Orientació Pesquera en el període 1994-1999 i sobre la millora del sector de la pesca (tram. 310-00045/06)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Coll i Gilabert (CiU).	55
	<i>Resposta:</i> conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.	55
	<i>Repregunta:</i> Sr. Coll i Gilabert (CiU).	55
	<i>Segona resposta:</i> conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.	55
—	Pregunta al Consell Executiu sobre la transmissió de la informació entre els serveis meteorològics que actuen a Catalunya (tram. 310-00052/06)	
	<i>Formulació:</i> Sra. Tura i Camafreita (S-CC).	56
	<i>Resposta:</i> conseller de Medi Ambient.	56
	<i>Repregunta:</i> Sra. Tura i Camafreita (S-CC).	56
	<i>Segona resposta:</i> conseller de Medi Ambient.	56
—	Pregunta al Consell Executiu sobre l'assoliment de la finestreta única pel que fa al control de l'activitat pesquera (tram. 310-00053/06)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Sans i Pairutó (S-CC).	57
	<i>Resposta:</i> conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.	57
	<i>Repregunta:</i> Sr. Sans i Pairutó (S-CC).	57
	<i>Segona resposta:</i> conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.	57
—	Pregunta al Consell Executiu sobre el servei de seguretat a les discoteques (tram. 310-00054/06)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Sans i Pairutó (S-CC).	58
	<i>Resposta:</i> conseller d'Interior.	58
	<i>Repregunta:</i> Sr. Sans i Pairutó (S-CC).	59
—	Pregunta al Consell Executiu sobre les obres de millora de la carretera C-1412 en el tram Figuerola d'Orcau - Biscarri (Pallars Jussà) i sobre les obres de millora de la carretera L-503 en el tram Senterada - La Torre de Cabdella (Pallars Jussà) (tram. 310-00061/06 i 310-00062/06)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Gavín i Valls (CiU).	59
	<i>Resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	60
	<i>El president proposa que, no havent-hi cap intervenció sol·licitada i havent constatat que en aquest moment el nombre de diputats i diputades és superior al que estableix el Reglament com a quòrum de decisió, la votació dels quatre punts de l'ordre del dia següents (9 a 12) sigui feta per assentiment, la qual cosa és acceptada per la unanimitat dels presents.</i>	61
—	11. Resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 5/1984, del 25 de maig, de compareixença davant les comissions d'investigació del Congrés i del Senat o d'ambdues cambres (tram. 270-00024/06) (punt novè de l'ordre del dia.) (17:34)	
	<i>Votació:</i> aprovada per assentiment.	61
—	12. Resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei sobre l'ús de les llengües oficials en l'emissió de bitllets i en l'encunyació de monedes metàl·liques de l'euro (tram. 270-00025/06) (punt desè de l'ordre del dia.) (17:35)	
	<i>Votació:</i> aprovada per assentiment.	61
—	13. Resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica d'incorporació de les llengües de l'Estat espanyol oficials als passaports i documents nacionals d'identitat (tram. 269-00001/06) (punt onzè de l'ordre del dia.) (17:36)	
	<i>Votació:</i> aprovada per assentiment.	61

14. Resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei d'incorporació de les llengües de l'Estat espanyol oficials als permisos i llicències de conduir vehicles a motor i ciclomotors (tram. 269-00002/06) (punt dotzè de l'ordre del dia.) (17:37)

Votació: aprovada per assentiment.

61

15. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la violència de gènere (tram. 300-00062/06) (punt tretzè de l'ordre del dia.) (17:38)

Formulació: Sra. Porta i Abad (ERC).

62

16. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la violència de gènere (tram. 300-00061/06) (punt catorzè de l'ordre del dia.) (17:48)

Formulació: Sra. Valls i Llobet (ERC).

64

Resposta conjunta: conseller de la Presidència.

65

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

Rèplica: Sra. Porta i Abad (ERC).

69

El president es reincorpora al seu lloc.

Rèplica: Sra. Valls i Llobet (S-CC).

69

Contrarèplica conjunta: conseller de la Presidència.

70

17. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la protecció de la salut, especialment en relació amb l'aplicació de pesticides en els espais tancats (tram. 300-00010/06) (punt quinze de l'ordre del dia.) (18:41)

Formulació: Sra. Comas d'Argemir i Cendra (IC-V).

72

18. Interpel·lació al Consell Executiu sobre les mesures de prevenció de la salut, especialment pel que fa a les fumigacions en llocs de treball i espais tancats i el seguiment de les persones afectades (tram. 300-00058/06) (punt setzè de l'ordre del dia.) (18:52)

Formulació: Sra. Valls i Llobet (S-CC).

74

Resposta conjunta: conseller de Sanitat i Seguretat Social.

75

Rèplica: Sra. Comas d'Argemir i Cendra (IC-V).

78

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

Rèplica: Sra. Valls i Llobet (S-CC).

79

Contrarèplica conjunta: conseller de Sanitat i Seguretat Social.

80

19. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la formació ocupacional (tram. 300-00036/06) (punt dissetè de l'ordre del dia.) (19:40)

Formulació: Sr. Rañé i Blasco (S-CC).

81

Resposta: conseller de Treball.

82

Rèplica: Sr. Rañé i Blasco (S-CC).

84

Contrarèplica: conseller de Treball.

84

20. Interpel·lació al Consell Executiu sobre política lingüística, especialment pel que fa al balanç de l'aplicació de la Llei 1/1998, del 7 de gener, de política lingüística (tram. 300-00073/06) (punt divuitè de l'ordre del dia.) (20:11)

Formulació: Sr. Carod-Rovira (ERC).

85

Resposta: conseller de Cultura.

86

Rèplica: Sr. Carod-Rovira (ERC).

88

Contrarèplica: conseller de Cultura.

89

21. Interpel·lació al Consell Executiu sobre els centres d'acolliment per a infants i adolescents desemparats (tram. 300-00130/06) (punt dinovè de l'ordre del dia.) (20:38)

Formulació: Sra. Nadal i Aymerich (P).

90

Resposta: consellera de Justícia.

91

Rèplica: Sra. Nadal i Aymerich (P).

92

Contrarèplica: consellera de Justícia.

93

 Modificació de l'ordre del dia

El vicepresident primer fa avinent que el diputat Sr. Ferran i Serafini (S-CC) ha sol·licitat la posposició del punt vintè de l'ordre del dia: Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política del joc.

94

La sessió s'aixeca a les nou del vespre i vuit minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 9

La sessió s'obre a les deu del matí i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major.

Al banc del Govern seuen els consellers de Governació i Relacions Institucionals, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i la consellera de Benestar Social.

ORDRE DEL DIA

Punt únic: Designació dels senadors que han de representar la Generalitat al Senat. Tram. 280-00002/06. Junta de Portaveus. Designació dels senadors que representaran la Generalitat al Senat.

El president

S'obre la sessió.

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que prenguin possessió del seu escó, i prego a les senyores diputades i als senyors diputats l'atenció que es mereix el començament del Ple.

Designació dels senadors que han de representar la Generalitat al Senat
(tram. 280-00002/06)

L'únic punt de l'ordre del dia és el següent: designació dels senadors que han de representar la Generalitat de

Catalunya al Senat. Prego a l'il·lustre senyor secretari segon que llegeixi els noms dels candidats a proposar.

El secretari segon

Moltes gràcies, senyor president. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el senyor Joan Maria Roig i Grau, el senyor Domènec Sesmllo i Rius i el senyor Joan Horaci Simó i Burgués. Pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, el senyor Lluís Armet i Coma i el senyor Ramon Espasa i Oliver. Pel Grup Parlamentari Popular, el senyor Rafael Luna i Vivas. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Carles Bonet i Revés.

El president

Moltes gràcies, senyor secretari.

D'acord amb la norma supletòria de l'article 81.1, primer, del Reglament, i d'acord amb la Junta de Portaveus, es proposa que la ratificació dels candidats s'aprovi per assentiment. És així? (*Pausa.*) Queden, per tant, designats els esmentats senadors. S'informarà la Presidència del Senat dels senadors designats, als quals es lliurarà la corresponent credencial.

Abans d'aixecar aquesta sessió, pregaria als senyors portaveus membres de la Junta de Portaveus si poden accedir un moment aquí, a la Mesa, perquè hem de fer una reunió en aquest moment, a peu dret.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les deu del matí i sis minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 10

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Governació i Relacions Institucionals, d'Economia, Finances i Planificació, de la consellera d'Ensenyament, dels consellers de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de les conselleres de Justícia i de Benestar Social, i del conseller d'Interior.

ORDRE DEL DIA

1. Projecte de Llei de modificació de la Llei 13/1989, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, del Decret Legislatiu 1/1991, pel qual s'aprova la refosa de les lleis 3/1985 i 21/1990, de la Comissió Jurídica Assessora, i de la Llei 7/1996, d'organització dels serveis jurídics de l'Administració de la Generalitat de Catalunya. Tram. 200-00001/06. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (BOPC, 35).

2. Proposició de Llei de suport a les unitats familiars. Tram. 202-00019/06. Sr. Josep-Lluís Carod-Rovira, juntament amb 11 altres diputats del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 3, 37).

3. Proposició de Llei sobre una nova llei del sòl. Tram. 202-00044/06. Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 13, 3).

4. Proposició de Llei reguladora de la publicitat dinàmica. Tram. 202-00046/06. Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 19, 6).

5. Proposició de Llei de modificació de la Llei 8/1987, del 15 d'abril, municipal i de règim local de Catalunya. Tram. 202-00052/06. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 25, 12).

6. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre la Situació de la Pesca a Catalunya. Tram. 252-00007/06. Grups parlamentaris. Debat i votació.

7. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre el Millorament de la Prevenció i l'Extinció d'Incendis. Tram. 252-00008/06. Grups parlamentaris. Debat i votació.

8. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Investigació sobre les presumptes irregularitats detectades en la gestió dels fons de formació ocupacionals. Tram. 252-00011/06. Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Debat i votació.

9. Resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de modificació de la Llei orgànica 5/1984, del 25 de maig, de compareixença davant les comissions d'investigació

del Congrés i del Senat o d'ambdues cambres. Tram. 270-00024/06. Congreso de los Diputados. Proposta de la Junta de reiteració de la presentació al Congrés dels Diputats.

10. Resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei sobre l'ús de les llengües oficials en l'emissió de bitllets i en l'encunyació de monedes metàl·liques de l'euro. Tram. 270-00025/06. Congreso de los Diputados. Proposta de la Junta de reiteració de la presentació al Congrés dels Diputats.

11. Resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei orgànica d'incorporació de les llengües de l'Estat espanyol oficials als passaports i documents nacionals d'identitat. Tram. 269-00001/06. Congreso de los Diputados. Proposta de la Junta de reiteració de la presentació al Congrés dels Diputats.

12. Resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei d'incorporació de les llengües de l'Estat espanyol oficials als permisos i llicències de conduir vehicles a motor i ciclomotors. Tram. 269-00002/06. Congreso de los Diputados. Proposta de la Junta de reiteració de la presentació al Congrés dels Diputats.

13. Interpellació al Consell Executiu sobre la violència de gènere. Tram. 300-00062/06. Sra. Carme Porta i Abad, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació pel procediment d'urgència.

14. Interpellació al Consell Executiu sobre la violència de gènere. Tram. 300-00061/06. Sra. Carme Valls i Llobet, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació pel procediment d'urgència.

15. Interpellació al Consell Executiu sobre la protecció de la salut, especialment en relació amb l'aplicació de pesticides en els espais tancats. Tram. 300-00010/06. Sra. Dolors Comas d'Argemir i Cendra, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Substanciació.

16. Interpellació al Consell Executiu sobre les mesures de prevenció de la salut, especialment pel que fa a les fumigacions en llocs de treball i espais tancats i el seguiment de les persones afectades. Tram. 300-00058/06. Sra. Carme Valls i Llobet, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

17. Interpellació al Consell Executiu sobre la formació ocupacional. Tram. 300-00036/06. Sr. Josep Maria Rañé i Blasco, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

18. Interpellació al Consell Executiu sobre política lingüística, especialment pel que fa al balanç de l'aplicació de la Llei 1/1998, del 7 de gener, de política lingüística. Tram. 300-00073/06. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

19. Interpellació al Consell Executiu sobre els centres d'acolliment per a infants i adolescents desemparats. Tram. 300-00130/06. Sra. M. Dolors Nadal i Aymerich, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

20. Interpellació al Consell Executiu sobre la política del joc. Tram. 300-00136/06. Sr. Joan Ferran i Serafini, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

21. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

Prego a les senyores i als senyors diputats..., si us plau. Moltes gràcies.

Abans d'entrar a l'ordre del dia, em plau saludar cordialment el nou diputat del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustre senyor Marcel Riera i Bou, que substitueix, per renúncia, l'illustíssim senyor Joan Maria Vallvé, i l'illustre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, senyor Pere Vigo i Sallent, que substitueix, per renúncia, l'illustre diputat senyor Joan Puigercós.

Composició d'una mesa de comissió

Per tal de donar compliment a l'article 37.2 del Reglament, aquesta Presidència comunica que ha estat constituïda la Comissió d'Estudis sobre la Política d'Immigració a Catalunya, que ha estat composta pels següents: president, senyor Rafael Hinojosa; vicepresidenta, senyora Pilar Malla, i secretari, senyor Daniel Sirera.

Presa en consideració de la Proposició de llei reguladora de la publicitat dinàmica (tram. 202-00046/06)

Es fa avinent que el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi ha comunicat a la Mesa del Parlament que retira la Proposició de llei reguladora de la publicitat dinàmica, la qual, d'acord amb l'article 109.2 del Reglament, i atès que no s'ha procedit a la seva presa en consideració, queda retirada del punt número 4 de l'ordre del dia.

La llista de les preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió; les preguntes, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a dos quarts de cinc.

Projecte de llei de modificació de la Llei 13/1989, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, del Decret Legislatiu 1/1991, pel qual s'aprova la refosa de les lleis 3/1985 i 21/1990, de la Comissió Jurídica Assessora, i de la Llei 7/1996, d'organització dels serveis jurídics de l'Administració de la Generalitat de Catalunya (tram. 200-00001/06)

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i del Govern local sobre el Projecte de llei de modificació de la Llei 13/1989, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, del Decret Legislatiu 1/1991, pel qual s'aprova la refosa de les lleis 3/1985 i 21/1990, de la Comissió Jurídica Assessora, i

de la Llei 7/1996, d'organització dels serveis jurídics de l'Administració de la Generalitat de Catalunya. D'acord amb l'article 101 del Reglament, fa la presentació de la iniciativa, per part del Consell Executiu, l'honorable conseller de Governació i Relacions Institucionals, honorable senyor Josep Antoni Duran i Lleida.

El conseller de Governació i Relacions Institucionals (Sr. Josep Antoni Duran i Lleida)

Honorable president, senyores i senyors diputats, el Projecte de llei pretén modificar la Llei 13/89, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració, i té un objectiu bàsic, més enllà de dos objectius complementaris. L'objectiu bàsic, prou conegut per tota la cambra, és la possibilitat d'ampliació de l'actual nombre de conselleries. Crec que en àmbits de debat polític, en aquesta mateixa cambra, hom coneix perfectament la voluntat del president del Govern de la Generalitat, en aquest cas en singular, d'ampliar-la amb una nova conselleria que pugui agrupar els aspectes de la societat de la informació, recerca i universitats. Aquest és l'objectiu principal que persegueix aquest Projecte de llei.

Acompanyen aquest objectiu principal dos objectius accessoris, però no per això menys importants, a partir dels quals es pretén que la Comissió Jurídica Assessora es relacioni amb el Govern de la Generalitat mitjançant el departament que el mateix Govern determini, cedint, per tant, la facultat de relacionar la Comissió Jurídica Assessora al Consell Executiu de la Generalitat, i, finalment, també, en aquest sentit –i amb això acabaria aquesta brevíssima exposició–, que el Gabinet Jurídic Central de la Generalitat i les unitats que d'ell depenen restin adscrits al departament que a la vegada també pugui arribar a determinar el Govern. Res més.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, honorable senyor conseller. Passarem ara al debat per a defensar les esmenes i fixar la posició. Té la paraula, pel Grup Iniciativa per Catalunya - Verds, l'illustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Nosaltres tenim tres esmenes a aquest Projecte de llei. A partir d'un acord que varem assolir a la Ponència, on entre els dos extrems d'interpretació del que caldria fer sobre la creació de conselleries, per una banda, si havia de ser tema de llei o havia de ser tema purament i simplement de decret, vam arribar al consens de deslegalitzar la matèria però d'incrementar el que pot ser els mecanismes de control sobre els canvis de govern.

Senyores diputades, senyors diputats, amb tot el «carinyo» del món cap a la majoria, els vaig a recordar un fet molt, molt petit i senzill. L'últim conseller que s'ha incorporat al Govern de Catalunya és l'honorable senyor Triadú. El senyor Triadú, amb tot el dret del món, va seure on ara és assegut, en aquest hemicicle, el

Ple del dia 9 de febrer de l'any 2000. Aquest Parlament va conèixer oficialment que el senyor Triadú era conseller una setmana després. O sigui, tenim un govern que ni guarda les formes pel que és donar a conèixer als que en teoria representem la sobirania popular quins canvis es fan en un òrgan que està en el nucli central del parlamentarisme, que emana de la confiança d'aquesta cambra. I torno a dir-li, senyor Triadú, amb tot el dret del món i amb tot el meu respecte, no és vostè el responsable d'aquest «desaforat», l'és un govern que ha interpretat que donar a conèixer al Parlament és quan li sembla i com li sembla, això sí, per escrit.

Nosaltres creiem que, entre la posició de deslegalitzar –que el nostre Grup ho ha defensat de bell antuvi– a aquestes formes, hi ha un abisme. Les formes en democràcia –i ho torno a dir, en aquest cas, al nucli del parlamentarisme– són continguts, i per això nosaltres creiem que, quant a contingut, hem d'anar a homologar-nos amb allò que tan sovint diem que ens homologuem –quan parlem de l'Organització Mundial de la Salut que ens ve a estudiar, quan parlem de tants organismes internacionals que diuen que vénen a admirar les nostres formes–; resulta que, en democràcia, no, perquè no ens homologuem amb el que passa a una gran majoria del parlamentarisme avui comparable al nostre.

I és així que defensem, primer, que el president doni a conèixer la composició del Consell –això és quelcom elemental–, no –ho torno a dir– els títols de les conselleries quant a nombre i quant a persones a la llei, sinó el coneixement polític, que, fins i tot, no cal que sigui de les persones, sí dels departaments. Segona, defensem que el president sigui, com a president del Govern que és, l'encarregat d'aquestes qüestions, sabedors que l'actual president de la Generalitat té una lleugera aversió a seure als escons d'aquesta cambra, i que últimament ha de superar-la perquè ha de venir a prémer el botó que li toca, perquè va d'un, perquè si no fos per això continuaria practicant el que ha practicant durant aquelles legislatures que ho ha pogut fer.

I hi afegim quelcom que ja va ser discutit en el debat sobre la Llei del Parlament i del president fa molts anys, que és que donem compliment al que diu l'Estatut: «Els consellers són responsables de forma solidària sens perjudici de la seva responsabilitat individual» –ho cito de memòria. Aquest «sens perjudici de la seva responsabilitat individual», arreu del món, començant pel que tenim més a prop, que és l'Estatut d'autonomia del País Basc i les seves lleis internes, vol dir possibilitat de moció de censura als consellers de forma individual; en molts parlamentarismes molt més madurs que el nostre, això és praxi habitual.

Vostès recordaran l'exemple –els que tinguin edat, evidentment– d'aquell ministre britànic, John Profumo, que se n'anava al llit i hi feia l'amor amb una amant que es deia Christine Keeler, que també se n'anava al llit i hi feia l'amor amb l'assessor de defensa de l'ambaixada soviètica a Londres, i, és clar, era presumible que alguns secrets militars podien tenir un transvasament tan planer com aquest. (*Remor de veus.*) Hi va haver una moció de censura a John Profumo i, òbviament, John Profumo va haver de dimitir. L'escàndol va ser tan

gros que després va arrossegar el mateix Harold Macmillan. Jo no crec que això es pugui produir a Catalunya (*remor de veus*), però... (*Pausa*) A part d'aquest exercici històric... (*Remor de veus.*)

El president

Prego a les senyores i senyors diputats que segueixin amb atenció el discurs del senyor Ribó. (*Remor de veus.*)

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, moltes gràcies, però d'aquest calibre no n'explico cap més, eh? (*Rialles.*)

El president

Està amb ús lliure de la seva paraula, senyor diputat.

El Sr. Ribó i Massó

Prego que recordin casos molt menys irònics, determinats afers que afecten i han afectat exclusivament una conselleria o un conseller. I tots hem inventat l'ús parlamentari del verb «reprovar», perquè no tenim la sortida planera que hi ha a les democràcies madures de censurar. O és que no és possible –si ho diu l'Estatut, a més– que hi pugui haver una responsabilitat individual absolutament separable de la col·lectiva d'un govern? O és que volem continuar deixant sota l'aixopluc del pare Déu protector de tots els governs haguts i per haver-hi l'acció de cadascuna de les conselleries? Fins i tot, amb els temps que corren, i amb els resultats i majories canviants, seria bo començar a anar també pel camí, en aquest tema, de democràcies que van per davant nostre; per això mantenim aquestes tres esmenes.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha torn en contra? (*Pausa.*) No hi ha torn en contra.

Per a fixar la seva posició sobre el text del Dictamen, per Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, fa pocs dies en aquesta mateixa cambra, recordaran que arran d'una interpellació substanciada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i arran d'una moció subsegüent a aquesta interpellació, la Moció 12/VI, parlàvem de la creació i reorganització del Govern de la Generalitat i parlàvem que els canvis operats en el Govern arran de l'inici d'aquesta legislatura, després de les eleccions, a través de la creació de nous departaments, a través de la substitució d'alguns consellers, exactament el nou conseller de la Presidència, venien precedits, tots aquests canvis, per l'incompliment –dèiem– flagrant del deure legal d'informar, de donar compte al Parlament; un mandat que recordo que està en aquesta Llei –l'apartat tercer de l'article 9, que estem modificant amb aquest Projecte de llei, ja esta-

bleix, des de l'any 89, l'obligació del Govern de la Generalitat d'informar de qualsevol canvi el Parlament; un precepte que, com deia fa uns instants el senyor Ribó, fins ara no sembla que hagi anat gaire amb el nostre Govern, que ha preferit, tot sovint, que ens assabentéssim de tots aquests canvis a través del diari, però no precisament el *Diari Oficial de la Generalitat*. Una obligació a la qual s'ha sostret tot sovint el Govern, no ara recentment, sinó ja fa alguns anys, en passades legislatures, i una obligació i un precepte que no respon a un caprici de legislador; respon a la necessitat –entenem–, del tot lògica, que el Parlament conegui de primera mà, no tant els plans i objectius de cada departament singularment considerat, sinó quina és la visió de conjunt que té el Govern, quins són els mètodes, quines són les cauteles i precaucions adoptades per a garantir, en cadascun d'aquests canvis en l'organització del Govern, quins són els objectius d'economia, de la despesa pública i, també, de millora en l'eficàcia, en l'eficiència dels serveis.

I, a més a més, aquesta exigència legal també, de pas, serveix per a represtigiar aquesta Cambra com a autèntic instrument d'impuls i de control en l'acció del Govern i evitar, també –si se'm permet–, que tanta opacitat i tant despropòsit, fins ara, per part del Govern, pugui afegir en la pràctica unes dosis d'incertesa política, de discrecionalitat en l'acció del Govern i, fins i tot, de paràlisi administrativa –tot això, al ja de per si evident, per no dir excessiu reforçament de l'Executiu en el nostre sistema polític. Per això recordaran que, arran d'aquell debat, d'aquella interpellació, el nostre Grup Parlamentari, de la mateixa manera que durant tot el tràmit d'aquest Projecte de llei, d'entrada, es va mostrar molt crític fins al punt de presentar una esmena a la totalitat –demanar-ne el retorn del Govern– i algunes esmenes parcials.

Entenem que aquest Projecte de llei i la modificació de la Llei 13/89, d'organització de la Generalitat, naixia amb l'objectiu –d'entrada, legítim, perquè correspon a la potestat d'autoorganització de tot govern– de crear un nou departament i amb la urgència de crear, en aquest cas, un nou departament per al senyor Mas Colléll i, fins i tot, podem arribar a reconèixer –ja ho hem dit en alguna ocasió– que ens sembla que el topall que en el seu dia fixava la Llei –primer de 13 i, després, de 14 departaments, com a màxim– era totalment innecessari i, fins i tot, inconvenient. Però, en la pràctica, aquest Projecte de llei, que obeïa a aquest legítim propòsit, constituïa un intent barroer de deslegalitzar una matèria fins ara reservada a llei, com és la creació de nous departaments, però, a més a més, sense introduir les cauteles a canvi, com, per exemple, la possibilitat que el Govern informi el Parlament a través de la corresponent compareixença, un element habitual contrastat en el marc del dret constitucional comparat.

S'ha de dir que, finalment, després del debat d'aquest Projecte de llei, s'ha arribat a un acord raonable –jo hi afegiria que, fins i tot, satisfactori–: el Govern podrà crear nous departaments –i fer-ho, fins i tot, per decret; s'acaben així les urgències, es pot crear aquest nou departament per al senyor Mas Colléll–, però el Govern, amb la present modificació de la Llei i amb el

Dictamen que seguidament votarem, ve obligat, ara, a comparèixer al Parlament –una aspiració dels grups parlamentaris esmenants. I si, a més a més, a això, hi afegim la doctrina que emana de la Moció 12/VI, aprovada fa tot just quinze dies, el Govern, a més a més, haurà d'aportar a la Cambra tota la documentació explicativa dels motius, objectius i finalitats de les modificacions proposades i de la seva possible o probable incidència en les mesures d'increment de la qualitat dels serveis que es pretenen amb aquests canvis.

Menció a part mereix el conjunt d'esmenes –tres– que queden vives i que ha defensat el senyor Ribó en nom del seu Grup Parlamentari, que pretenen la modificació, en aquest cas, ja no tant de la Llei d'organització de la Generalitat, sinó de la Llei d'estatut interior, de la Llei 3/82, del Parlament, del president i del Consell Executiu. Estem d'acord amb la primera de les esmenes, relativa a l'elecció i l'estatut del president de la Generalitat, de manera que el president presenti, per a ser investit, el seu programa, però també la proposta de composició del seu govern; estem, també, d'acord amb la introducció de la possible responsabilitat individual dels consellers com a conseqüència lògica d'aquesta investidura col·lectiva que es pretén amb la primera esmena presentada –aquest és un cas que podem trobar amb recurrència en altres sistemes polítics: el cas de Bèlgica, el cas d'Itàlia, el cas de Grècia i el cas, fins i tot, més pròxim del País Basc, amb la seva Llei del Govern, en el seu article 49–, i és conseqüent, també, amb una figura del president de la Generalitat similar a un cap d'Estat, que és la que, en definitiva, adopta el nostre Estatut d'autonomia.

La situació actual, quina és? La situació actual ve heretada, en aquest cas, de la Llei 3/82; és una investidura exclusiva del president de la Generalitat, en coherència amb la figura d'una presidència representativa, però sense responsabilitat col·lectiva. Per això, estem totalment d'acord amb la introducció d'aquesta possible responsabilitat col·lectiva, a partir de la investidura conjunta, la qual cosa, de pas, reforçaria –en la nostra opinió– l'autoritat del Parlament i, fins i tot, del mateix Govern. És a dir, investidura col·legiada, per una banda, i, per l'altra, evidentment, també, un mecanisme de separació del nomenament quan el president de la Generalitat ho consideri oportú, però també a partir de la iniciativa de moció de censura d'aquesta cambra.

De fet, s'ha de dir que el principi de responsabilitat solidària, que és el que acull la nostra legislació, és un principi i una figura posterior a la de la responsabilitat individual. Ambdues van néixer i conviure en nombrosos textos constitucionals de la postguerra. En els darrers decennis, constatem que aquesta figura ha anat evolucionant, s'ha anat eliminant de nombroses constitucions que es refereixen, ja més modernament, només a la responsabilitat col·lectiva. Raons: per una banda, possiblement, el reforçament de la col·legialitat del mateix Govern; per una altra, la voluntat de la seva primàcia, del seu paper fonamental, i, per l'altra, la voluntat de protegir-lo enfront del Parlament. Encara hi podríem afegir, fins i tot, una justificació addicional dels mecanismes de censura individual, que és la pèrdua de la seva veritable força de control de la moció de censura

collectiva, que és una figura, com tots coneixen, excepcional –almenys, en aquesta cambra, perquè des de l'any 80 només s'ha plantejat en una ocasió i no, precisament, amb èxit.

Per tots aquests motius, efectivament, abonant el text del Dictamen, al qual nosaltres, òbviament, donarem el nostre suport i vot favorable, havent retirat les nostres esmenes en benefici de l'acord i la transacció, també anuncio, en nom del meu Grup Parlamentari, el vot favorable a les tres esmenes que queden vives, presentades pel Grup d'Iniciativa - Verds.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor Ridao. Pel Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Projecte de Llei de modificació de la Llei 13/1989, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, facultada, com s'ha dit, el president de la Generalitat a estructurar el seu Govern, via decret, amb el nombre de departaments que consideri oportú, sense haver de sotmetre's al límit actual de catorze conselleries establert per aquesta llei que avui modificarem i, també, per la disposició final tercera de la Llei 4/91, de 22 de març, de creació del Departament de Medi Ambient.

Aquest plantejament del Govern coincideix plenament amb el model d'organització del Partit Popular de Catalunya, i, per aquesta raó, el nostre Grup Parlamentari no va presentar cap tipus d'esmenes a l'articulat de la Llei. El que sí que va fer el Grup Popular és demanar al ponent de Convergència i Unió que oferís diàleg a la resta de grups parlamentaris per tal de cercar i arribar al màxim consens possible amb una llei com aquesta que desenvolupa el nostre Estatut d'autonomia.

En el tràmit de ponència, tant el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi com el d'Esquerra Republicana de Catalunya van renunciar als seus plantejaments inicials en el sentit de mantenir la regulació per llei del nombre i del nom dels diferents departaments del Govern, i vam arribar, tots plegats, a la redacció d'una esmena transaccional que ja ha estat explicada i que ve a recollir els plantejaments que el Partit Popular ha defensat des d'un principi –i algun cop en solitari– i que consisteixen, bàsicament, en la necessitat que el president de la Generalitat de Catalunya estigui habilitat per a dissenyar amb total llibertat l'estructura del Govern, d'acord amb el programa electoral i amb els acords polítics que van propiciar la seva investidura.

Una de les novetats de l'esmena transaccional acordada per la Ponència, que no estava recollida en el Projecte que va enviar el Govern a aquesta cambra, és l'obligació del mateix Govern de sotmetre's a una compareixença davant d'aquest Parlament per tal d'explicar les modificacions que es puguin produir en el si del seu Govern. Com s'ha dit, l'actual Llei 13/89, d'organitza-

ció, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat, ja estableix, en el seu article 9.3, l'obligació del Govern de donar compte al Parlament de qualsevol remodelació o modificació en l'organització del Govern, d'acord amb allò que disposa l'article 30 del nostre Estatut d'autonomia. És cert, però, com han manifestat els dos grups que han intervingut, que aquesta disposició legal que obliga el Govern de la Generalitat a informar el Parlament dels canvis o modificacions que es produeixen en la configuració del mateix Govern no sempre s'ha portat a terme, des d'un punt de vista de control parlamentari, amb els suficients elements de judici per tal que els grups de l'oposició poguéssim avaluar quin era l'abast d'aquestes remodelacions i, molts cops, com ha dit el senyor Ridao, ens hem assabentat d'aquests canvis a través dels mitjans de comunicació.

El Grup Popular creu que és del tot necessari que el Govern doni comptes a aquest Parlament de les remodelacions que porti a terme amb l'objectiu –com s'ha dit també– d'aconseguir una major eficàcia i una major economia pel que fa a la programació i a l'execució de la despesa pública, sobretot després de comprovar que alguns departaments de l'actual Govern –en concret, vuit– han necessitat l'impuls del Grup Popular, via sol·licitud de compareixença, per venir a explicar a aquest Parlament l'abast d'aquestes remodelacions.

Pel que fa a l'esmena que resta viva del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, en la qual s'estableix la possibilitat d'establir la figura de la moció de censura individual per als consellers, el nostre Grup, senyor Ribó, la votarà en contra, i ho farà, fonamentalment, perquè nosaltres creiem, sincerament, que la responsabilitat del Govern sempre és i sempre ha de ser solidària per part de tot el Govern.

Per tot això, senyor president, nosaltres votarem a favor de la Llei i en contra de les esmenes presentades i que estan vives del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Vallès.

El Sr. Vallès i Casadevall

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, una cita clàssica sobre el règim parlamentari és la de l'Stuart Mill, que deia que la funció essencial del Parlament en un règim d'aquesta mena és vigilar i controlar el govern. Literalment –i perdonin la pedanteria– deia: «To watch and control». «To watch» –i ho cito perquè sembla que és una paraula que s'incorpora al llenguatge polític del país. Efectivament, el Parlament i, en particular, l'oposició tenen, com a funció essencial, demanar informació al govern sobre les decisions que pren i exigir-li responsabilitats. El sistema parlamentari ha de fer efectiva la capacitat i les oportunitats de l'oposició per a preguntar i ha de fer efectiva l'obligació del Govern de respondre amb arguments i

raons respecte a les decisions que pren. I, entre aquestes decisions, ha de justificar les que fan referència a la seva pròpia organització, donant públicament al Parlament les raons que les funden en cada moment.

Respecte a aquests dos condicionants: per una banda, la capacitat autoorganitzativa del govern i, per altra banda, la capacitat del control per part de Parlament, se'n deriva la postura favorable del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi en el Dictamen de la Ponència. Aquesta postura, pel que fa a la substància de la qüestió, és la següent. Diem: «No hem objectat que el Govern tingués la possibilitat d'organitzar-se com cregués convenient, deslegalitzant, fins i tot, aquesta decisió i reformant, en aquest sentit, la disposició excessivament rigorosa de la Llei 3/82, però, alhora, simultàniament, hem reclamat que aquesta possibilitat d'autoorganitzar-se fos justificada públicament per tal de comprovar que la reforma respon a interessos generals i no a interessos circumstancials o de partit.»

En canvi, havíem objectat des del primer moment el tractament que el Projecte de Llei, presentat inicialment pel Govern, feia d'aquesta qüestió, de manera inadequada, de manera poc polida, amb una precipitació excessiva, tractant-se d'una qüestió de caràcter institucional i que afecta l'autogovern: pretenia revisar la Llei 13/89 sense referir-se a la Llei 3/82, sobre el Parlament, el President i el Consell Executiu, de la qual la primera deriva. Per aquesta raó vam presentar una esmena de supressió a l'article 1 del Projecte del Govern, no tant pel seu contingut, sinó perquè el consideràvem inadmissible des del punt de vista de la tècnica legislativa i d'una certa jerarquia normativa que hem de respectar.

Com ja s'ha dit abans, el treball de la ponència ens ha dut a retirar l'esmena de supressió i a donar suport a una esmena transaccionada que recull el Dictamen de la Comissió, perquè en aquest Dictamen es compleixen els requisits que nosaltres consideràvem fonamentals per solucionar el tema. En primer lloc, un tractament legislatiu adequat que reformés, no solament la Llei 13/89 sinó també la Llei 3/82, i, en segon lloc, la incorporació del requisit de compareixença del Govern davant la cambra per justificar i donar raó de qualsevol decisió presa en virtut d'aquesta disposició sobre la composició, estructura i denominació de les conselleries.

Hem vist amb satisfacció que la majoria governamental ha reconegut els defectes de la seva proposta inicial i ha subscrit també l'esmena transaccionada que ara forma part del Dictamen de la Comissió. Així, doncs, el nostre suport a aquest Dictamen va lligat a l'establiment d'aquesta compareixença preceptiva del Govern. I entenem aquí que, tractant-se de l'organització de l'Executiu i que essent el decret del president instrument normatiu que ha de dur-la a terme, ha de ser el president, com a responsable últim de l'Executiu, qui ordinàriament hagi de donar aquestes raons davant de la cambra.

És ben sabut que, en la situació actual, el control de qualitat, diguem, allò que dóna un certificat de bona salut a les democràcies parlamentàries, es mesura, sobretot, per la capacitat que els diferents sistemes polítics atorguen a l'oposició de fer allò que els toca fer en

democràcia, és a dir, de demanar informació, de demanar explicacions al Govern per les decisions que pren i de poder-li exigir que les justifiqui davant de la ciutadania.

I, si volem retornar, si volem reforçar la dignitat del Parlament, aquesta dignitat que mereix, perquè la rep de la legitimitat electoral, i si volem fer efectiva la posició institucional eminent que li confereix el nostre Estatut d'autonomia, hauria de ser en el si d'aquesta cambra, en aquest hemicicle i des d'aquesta tribuna, on aquestes informacions, raons i compareixences s'haurien de produir, i no només, o preferentment, en la rotunda i en el faristol que hi ha col·locat uns metres i una paret darrere el seient del president. És per aquestes raons i amb aquesta voluntat que el nostre Grup dóna suport al Dictamen de la Comissió, que recull l'esmena transaccionada i que és ara l'article 1 del Projecte.

Pel que fa a les esmenes que ha presentat Iniciativa, he de dir que rebran el suport del nostre Grup, per coherència amb els arguments abans esmentats sobre la lògica del sistema parlamentari i la necessitat de restaurar la qualitat, força malmesa, d'aquest sistema parlamentari, en aquest país, per una pràctica que l'ha deformada. Si ens fixem en el que diuen els estudis d'opinió sobre la institució parlamentària, haurem de reconèixer, encara que ens dolgui, que el Parlament, en la seva pràctica efectiva, no satisfà les previsions dels textos legals i tampoc satisfà massa les expectatives dels ciutadans que l'elegeixen. Creiem que les esmenes que s'han presentat van en la direcció que considerem correcta: retornar al Parlament la posició que li correspon en el nostre sistema d'autogovern, i progressar en la qualitat democràtica del nostre sistema polític. Són, per altra banda, perfectament coherents amb l'Estatut d'autonomia i amb la Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu, i per això creiem que han de ser aprovades.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, hem arribat a un consens important i hem desfet amb aquesta Llei un consens important, partint de la instància –com ara recordava el senyor Daniel Sirera– del Grup Popular, amb qui ens havíem entès inicialment, i varem coincidir, hi han determinats tipus de llei que no es poden aprovar per una majoria petita; és bo, com s'escau en el cas que ens ocupa, que s'ha pogut, es pugui aprovar previsiblement per la unanimitat de la cambra, i si no per la unanimitat de la cambra, almenys, per una majoria molt qualificada.

Quin era l'objecte d'aquesta Llei? Simplement desencotillar el Govern, el Govern de Convergència i Unió, però el Govern que algun dia –no és previsible, però pot passar–, algun dia..., qualsevol altre govern. Ho dic, això, perquè de vegades sembla des dels bancs

de l'oposició que mai es pensi a governar. I jo crec que sí, jo crec que és legítim, que l'alternança és bona, almenys, en el nivell teòric de la qüestió doctrinal. (*Rialles.*) I, per tant, és bo desencotillar el Govern de la Generalitat, sigui quin sigui el seu color, de la capacitat d'autoorganitzar-se que vindria limitada per una qüestió que té una arrel històrica, la discussió de l'estatut interior, que era legalitzar, fer per llei qualsevol canvi del Govern, fins i tot l'adscripció de la Comissió Jurídica Assessora al Gabinet Jurídic Central. Per tant, retornem a la normalitat democràtica i ho fem per unanimitat, i això és bo. I jo he d'agrair des d'aquí a tots els ponents, a tots els ponents, començant pel senyor Daniel Sirera, seguint pel senyor Ridao, el senyor Vallès i el senyor Ribó, aquest suport unànim, que servirà, i servirà bé, a la normalitat democràtica d'aquest país.

Van quedar tres serrells, que són els que discutim ara, perquè la Llei està totalment consensuada, que quedi això clar. Tres serrells. Quins tres serrells? Són tres serrells de memòria històrica –no dic d'obsessió–, de memòria històrica del senyor Ribó. Ens els va plantejar fa vint anys, i jo he de felicitar la capacitat de vis atractiva del senyor Ribó, que veig que ha arrossegat els seus posicionaments nous diputats de la cambra. Em sembla molt bé, i el felicito. Ara, senyor Ribó, no ens faci trampes! No ens faci trampes. Mister Profumo no va dimitir per culpa de l'Assemblea dels Comuns ni per culpa de la seva relació libidinosa, que vostè ha explicat. No és cert.

Des de l'*impeachment*, passant pel primer cas, l'any 1742, en què va dimitir un primer ministre –primer ministre, no ministre–, no és cert que a la Gran Bretanya hi hagi moció de censura individual automàtica als consellers, no és cert. I vostè, que és professor universitari, ho sap millor que jo. Jo li recomano un llibre que he trobat al Parlament, millor dit, l'ha trobat la documentalista del nostre Grup –que ella és la que m'ha preparat tot aquest dossier–, de Manuel Sánchez de Dios, és un llibre esplèndid sobre la moció de censura. I li recomano un clàssic, ja, que vostè coneix millor que jo, que és *Els parlaments en el món*, que és el recull de dades comparatives dels parlaments.

Clar, no ens digui, per exemple, que en l'actualitat el que és progressista i el que està de moda és la responsabilitat individual dels consellers; és tot el contrari. La responsabilitat individual dels consellers procedeix del període d'entreguerres d'Alemanya, és típic de la Constitució de Weimar. El va tenir l'estat lliure de Prússia. Home!, però no és una cosa moderna, i quant a referents històrics i de semblances, és clar, la responsabilitat individual i col·lectiva –ho llegeixo– és: «C'est affiné d'autres pays, come l'URSS, autres pays socialistes, le Koweït, Finlande, le Liechtenstein et la République de Corée.» Sincerament, home, no té referents pròxims, des del punt de vista de família política: ni la Unió Soviètica, ni Kuwait, ni Liechtenstein, ni la República de Corea.

Jo, més aviat, voldria assemblar-me a les democràcies europees, a Alemanya, a França; França, on no existeix ni tan sols la moció de censura individual. I per què? Perquè, evidentment, només en dos casos extrems es

pot parlar de moció de censura individual: quan el ministre és l'executor directe de la voluntat de la cambra. S'insta el conseller o la consellera a fer això, no ho fa: moció de censura individual. Aquí no, senyor Ribó, recordi, s'insta el Govern. Per què? Perquè el Govern és solidari. És solidari en les seves decisions, i el ministre que, presa una decisió governamental, no dimiteix, assumeix col·lectivament aquesta decisió i es compromet a defensar-la en públic. Per tant, no existeix la possibilitat de moció de censura individual i el que sí existeix –i aquí vostè ens vol fer confondre bou amb bèstia grossa–, el que sí que existeix és una praxi parlamentària nascuda del desús de la moció de censura individual, que és la moció de reprovació. I, efectivament, a través de la interpellació i la moció subsegüent, es pot donar lloc a una praxi, la moció de reprovació –que no és invent nostre, és invent italià–, amb la qual –i la *motion de défiance*, a França–, amb la qual es supleix una crítica, en la impossibilitat de sol·licitar la censura individual d'un dels consellers.

Per tant, nosaltres creiem que està perfectament garantida la possibilitat de censura al Govern, que respon col·lectivament, respon solidàriament, de la mateixa manera que, com li recordava, el senyor Profumo, en el moment en què va ser interpellat per la cambra dels comuns no va dimitir. Va consultar..., i aquest és el règim britànic actual, és el cap de gabinet qui pot optar entre fer dimitir, ell, el seu ministre o dimitir tot el gabinet, però és decisió governamental, no decisió de la Cambra dels Comuns, la dimissió automàtica. Per tant, el senyor Profumo va dimitir, i va dimitir després Macmillan, en el moment en què es va decidir el gabinet presentar la dimissió, mai per moció directa de la cambra.

Pel que fa al referent del País Basc, pensi que al País Basc, segons la llei del Govern Basc, hi ha una clara separació entre la figura del *lehendakari*, la seves funcions i les del Govern. I pensi, també, que els mateixos autors bascos –li recomano un llibre formidable d'en Javier García Roca– expliquen clarament fins a quin punt hi ha la dificultat de la moció de censura individual que, efectivament, hi és en el Govern Basc, quan ni tan sols ha tingut un desenvolupament reglamentari, perquè no se'n surten.

Per tot això, i perquè nosaltres seguim clars en la postura de, primer, felicitar-nos per la unanimitat en el projecte, i, en canvi, de rebuig a una moció de censura individual, que és obsoleta, no respon a la realitat democràtica dels països del nostre entorn i, a més a més, ha estat substituïda, amb avantatge per les mocions de reprovació.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor Ribó, em demana la paraula, per...?

El Sr. Ribó i Massó

Per contradiccions, senyor president.

El president

Té un minut.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor Camps, primer, a un alumne de qualsevol facultat d'arreu del món que posa que la Gran Bretanya té aquestes normes, se'l suspèn. La Gran Bretanya és el país per excel·lència *with no rules*; tradició constitucional, primer punt.

Segon punt. És que Bèlgica, Itàlia, els països d'Escandinàvia, etcètera, són països com ha dit vostè... Torri-ho a dir, no me'n recordo què ha dit... Jo li recomano, no un llibre, l'Estatut d'autonomia de Catalunya, on el president de la Generalitat està en un capítol separat del Consell Executiu. No cal que vagi al País Basc, comenci per llegir l'Estatut d'autonomia. I on diu que els consellers responen individualment. Això ho van fer els estatutants.

Senyor Camps, ara sí que li ho he de dir. I ho sento molt però li ho dic en el Ple: són ignorants. La Llei va arribar a aquest Parlament amb uns forats monumentals que ni els equips tècnics que la van preparar se n'havien adonat, i els vam haver de resoldre amb esmenes del grup més petit de la cambra. O sigui que, les lectures, primer, recomani-les als serveis tècnics del Govern.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor Camps, té la paraula.

El Sr. Camps i Rovira

Sé perfectament que les normes a la Gran Bretanya són consuetudinàries, i no tenen Constitució. Entre altres coses, hem estat, vostè i jo, a la Cambra dels Comuns. Hi hem estat, sí, sí. Hi hem estat; de visita. I, per tant, ens ho van explicar, i ens ho van explicar bé, i ens ho han explicat a qualsevol facultat. Jo li dic, simplement, li torno a dir que, a la praxi britànica, mai –mai– la Cambra dels Comuns fa dimitir un ministre amb moció, que és la moció de censura individual que vostè planteja. I és el Govern qui, en la seva lliure decisió, pot prendre aquesta facultat, com la té arreu del món.

Segon punt: l'Estatut d'autonomia, com totes les constitucions, distingeix la responsabilitat del president i dels consellers, que és molt evident. De responsabilitats, n'hi poden haver de diverses classes, i és molt evident que, d'una responsabilitat, per exemple, penal, no en pot respondre col·lectivament. Sí que la responsabilitat política sempre és col·legiada –article 37 de l'Estatut, com em recorden. I, finalment, jo li asseguro..., li agraeixo la seva correcció en el projecte, i ja he dit que s'havia fet per majoria i per unanimitat, i, per tant, és molt bo que, fins i tot els grups petits de la cambra, també col·laborin en la bona elaboració de les lleis.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Passem, ara, a la votació de les esmenes.

Ara anem a votar les esmenes. Comença la votació.

Parem la votació, perquè m'han demanat parar-la i estava a temps de poder-ho fer.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han sigut rebutjades per 66 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Passem, ara, a votar el text del Dictamen.

Comença la votació.

El text del Dictamen ha sigut aprovat per la unanimitat dels presents. Per tant, queda aprovat el Projecte de llei de modificació de la Llei 13/1989, tal com s'ha debatut ara fa uns moments.

Presa en consideració de la Proposició de llei de suport a les unitats familiars (tram. 202-00019/06)

El segon punt de l'ordre del dia és el següent: debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de suport a les unitats familiars. Per presentar-la té la paraula, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. (*Pausa.*)

El president

Esperi's un segon. Sí, senyor diputat. Pot començar.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. A finals de la darrera legislatura, aquesta Proposició de llei ja va ser presa en consideració per aquesta cambra. En aquells moments s'acabava de presentar un estudi de la Fundació Jaume Bofill, fet a partir de l'anàlisi de les polítiques familiars de la Generalitat i realitzat per la Universitat Autònoma de Barcelona, pel qual es podia afirmar que la família a Catalunya travessava un moment de bloqueig. L'informe en qüestió afirmava, doncs, que la política del Govern en matèria de família era contradictòria amb els seus propis plantejaments i responia, essencialment, a una ideologia conservadora, influenciada per la tradició de família cristiana. En resum, doncs, poca cosa a veure amb les polítiques europees. També aleshores fèiem una autocrítica clara i una reflexió a l'entorn del que ha estat una evidència clara: les forces d'esquerra també hem renunciat, històricament, a defensar un determinat model familiar per al nostre país. És a dir, per una banda, s'han fet lleis que a la pràctica han modificat les estructures familiars però, per l'altra, mai s'ha pensat en la família en clau de receptora de serveis o de prestacions econòmiques.

Esquerra Republicana, ja fa un cert temps, va elaborar un Pla de suport a les famílies, un pla que es va redactar conjuntament per tot el Grup Parlamentari i amb la valuosíssima col·laboració de persones especialistes en diversos àmbits relacionats amb el tema. Un pla de suport que és la base de la Proposició de llei que avui tor-

nem a posar a debat en aquesta cambra. Per al Grup Parlamentari, aquella experiència va ser interessant, positiva, ja que l'anàlisi detallada de molts aspectes de la vida quotidiana que afecten les famílies ens va permetre copsar tota una altra realitat. I, quan posàvem en comú aquells descobriments o constatacions que anàvem fent –i els contrastàvem i n'analitzàvem les conseqüències, i en fèiem comparacions amb d'altres països–, cada cop estàvem més convençuts que calia donar un tomb radical a la situació legislativa i de suport a les famílies que s'ha fet a Catalunya i des del Govern de la Generalitat, i també des d'altres administracions.

Són diversos els factors que, des de l'àmbit més polític, ens han portat a presentar aquesta Proposició de llei. Cal dir que, a més d'una preocupació social que després aprofundirem, hi ha també una preocupació nacional. Catalunya, com a nació mil·lenària, també ha de vetllar pel seu futur. I des d'Esquerra sempre hem defensat un model de país equilibrat, un país equilibrat territorialment –no ens podem permetre tenir els nostres habitants concentrats en una porció de territori més aviat escassa–; un país equilibrat socialment –no ens podem permetre que, al costat de determinades ostentacions, ens trobem amb el rostre més miserable del quart món–, i, també, un país equilibrat amb la seva gent –no ens podem permetre un país on la piràmide d'edat estigui tan desequilibrada com en aquests moments està a Catalunya.

Cada cop hi ha més gent gran i aquest és un fet directament relacionat amb les millors prestacions socials a què tots plegats tenim dret, però també és cert que cada cop hi ha menys xiquets i xiquetes, i aquest fet distorsiona l'equilibri que, com a país, seria desitjable. Catalunya, de sempre, ha estat un país de mestissatge, de barreges, i aquest és un factor que hem de tenir en compte a l'hora de plantejar el futur. I ho hem de fer, com sempre hem fet, en clau de voluntat integradora i com a factor d'enriquiment del país. També és cert que, a hores d'ara, Catalunya és una nació que està envellint a marxes forçades, i això és preocupant. Però, atenció!, perquè només dient això ens quedem coixos. Aquest és un discurs que s'ha de complementar, forçosament, amb un discurs més economicista. I, per tant, aquí és on cal començar a creuar rendes econòmiques.

Un altre factor de preocupació en aquest àmbit és, precisament, el paper de la dona. No és massa agosarat afirmar que, realment, el veritable suport d'aquesta trama civil i ciutadana que conforma les famílies, sobretot en aquesta àrea mediterrània en què ens movem, són les dones. I això també és un factor de desequilibri i de desigualtat. No podem fer o plantejar una política de suport per a les famílies a costa de les dones. La societat del benestar ha de ser per a tothom i, en aquest terreny, ha de quedar clar que, quant al paper de les dones, en cap cas les ha de posar en inferioritat de condicions de cap classe: ni laboral, ni de promoció personal, ni de formació, ni de prestacions, etcètera. Compartir responsabilitats entre homes i dones no és un repte, ha de ser una obligació.

Queda clar, doncs, que aquesta Proposició de llei que avui hem tornat a posar damunt la taula és una aposta clara per a la millora de les condicions de vida de la

gent del nostre país; és una aposta clara per començar a concretar, amb noms i cognoms, què vol dir això de l'estat del benestar.

Una política de suport a les famílies, en el text normatiu, es planteja que passa per tot un seguit de qüestions: passa per una política d'habitatge que pensi en la gent jove i en la gent més gran –aquest aspecte segurament s'hauria d'haver recollit en d'altres proposicions legislatives–, passa per cobrir la presència de dones i joves en el mercat laboral amb absoluta normalitat, passa per pensar que la sanitat també estigui al servei de les famílies –cosa que avui, doncs, és francament difícil de poder aclarir–, passa per una qüestió tan elemental i tan reiterada, darrerament, com són l'increment de places públiques de zero a tres anys, o altres aspectes de l'àmbit de l'ensenyament, i passa per tota una altra política d'incentius fiscals a diversos nivells.

Aquest matí escoltava la ràdio, a primera hora, i la gran notícia de la presentació dels pressupostos de la Generalitat era, bàsicament, resumida en dos punts: un, el suport al petit comerç, concretat, precisament, gràcies a l'acord d'investidura que es va signar entre el Grup d'Esquerra Republicana i Convergència i Unió –per cert, tot i que l'entrevista s'ha fet, després, amb un altre diputat, però això és igual– amb relació al tema del petit comerç, i també la política de suport a les famílies. Celebro, precisament, doncs, que això sigui la part espectacular dels pressupostos, entre altres coses, perquè, precisament, Esquerra Republicana hi té un paper important, no només per l'acord d'investidura sinó també perquè avui s'aprova, d'alguna manera..., o avui, probablement, prendrem en consideració aquesta Llei.

L'absència d'una política de suport a les famílies de Catalunya i la timidesa d'alguns intents fa especialment important, a l'hora de presentar aquesta llei, l'experiència d'altres països europeus on, des de fa diverses dècades, existeixen polítiques d'aquest tipus. Una política progressista per a les unitats familiars diverses ha d'incloure tots els àmbits de la vida, susceptibles de ser millorats en benefici de les persones, amb l'objectiu final que la vida sigui una experiència gratificant i apassionant i no pas una cursa d'obstacles i frustracions permanent. Una política pensada per a les famílies de Catalunya només serà efectiva si, a més de concretar mesures legislatives, també es concreten mesures institucionals i pressupostàries relatives a la sanitat, a l'economia, al treball, a l'ensenyament, a l'atenció infantil, a l'habitatge, a l'urbanisme, als serveis socials, a la cultura, al lleure, al medi ambient, al món rural i a la vida urbana.

A la vora del segle XXI tenim tots plegats el repte d'assumir el canvi de valors que ha de significar una vida en comú com una autèntica aventura personal, que ha de convertir-se, amb responsabilitat compartida per homes i dones, en els drets i en els deures; en els esforços i en les satisfaccions, en les hores joioses i en els dies adversos.

Pel nostre Grup Parlamentari, posar aquesta Proposició de llei a debat vol aportar, d'alguna manera, un element de debat, un element de reflexió. Entenem, també, evidentment, que no és l'únic i que n'hi ha molts més i

que, en aquest àmbit, hem d'aprendre tots plegats moltíssim. Per tant, en tant que ja se n'ha parlat prèviament, el nostre Grup Parlamentari, després de la presa en consideració de la Proposició de llei –en tot cas, ho matiso: després de la presa en consideració de la Proposició de llei–, estaria d'acord a fer una ponència conjunta que ens permetés treballar –prèviament al període d'esmenes–, treballar, doncs, intensament, d'acord amb el Govern de la Generalitat i de comú acord amb altres institucions que ens poden aportar elements d'anàlisi importants i, per tant, millorar el text de la Llei. Per tant, des d'aquest punt de vista, ja anuncio ara, senyor president, que el nostre Grup, davant de qualsevol demanda que hi hagi en aquest sentit, hi respondrà afirmativament. Això, sí: queda clar que després de la presa en consideració del text normatiu que hem presentat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la seva posició, té la paraula, en primer lloc, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, la diputada il·lustre senyora Dolors Comas.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, aquesta Proposició de llei sobre suport a les unitats familiars, que presenta Esquerra Republicana i que ara proposa –i pensem que és una bona proposta que es faci una ponència conjunta de cara a fer el redactat definitiu d'aquesta Llei–, ja va ser presentada en l'anterior legislatura i, en aquell moment, nosaltres ja vàrem fer una valoració a través de qui era diputat llavors, Roc Fuentes, respecte al que significava aquesta Llei. Només reiterar algunes qüestions, sense ànim de ser repetitius respecte al que es va dir en aquell moment, però sí per marcar la posició del Grup.

Entenem que el suport a les famílies és un dels temes pendents, importants, que hi ha en la política catalana i en la política espanyola. I, aquí, el senyor Benach ha fet referència, abans –i hi estem d'acord–, a com des de les esquerres no s'hi ha prestat prou atenció i, per part de les dretes, cal dir que s'ha fet molt suport moral a la família però molt poc suport material i pràctic de cara a resoldre les necessitats de la vida quotidiana. Per tant, entenem que és oportú posar-nos, tots plegats, a esmenar el que valorem com una mancança. Per tant, doncs, aquesta iniciativa d'Esquerra Republicana és ben rebuda i, al mateix temps, també volíem dir que, el text, l'articulat que se'ns presenta com a Llei, que pot ser útil i ens serà útil com a document de treball, entenem que és molt millorable i així ho volíem fer saber, perquè és un redactat que és desigual en els seus diferents apartats i que hi manquen aspectes essencials, alguns dels quals el mateix senyor Benach, doncs, ja ha presentat ara mateix.

Per exemple, així com es presta atenció –i és correcte– al suport que s'ha de donar a les tasques de criança, no es fa cap referència –ni una– a tot el que es genera com a necessitats a les famílies d'atenció a les persones

adultes dependents. Dic, en general, «persones adultes dependents», que, en bona part, és –en bona part, però no solament– atenció a la gent gran i que en aquests moments està implicant, doncs, una tensió molt forta per resoldre, en les famílies, aquestes necessitats d'atenció, que, a més a més, recau, majoritàriament, en les dones. Potser es pot veure que en alguns països, com, per exemple, els països nòrdics, aquest aspecte no s'inclou en les polítiques familiars, però és així perquè, des del punt de vista cultural, està molt interioritzat el dret individual a l'atenció en totes les etapes de la vida, inclosa la de quan s'arriba a les edats més avançades. Però cal adaptar les coses al nostre context cultural, i, en el nostre context cultural, el suport a les persones adultes dependents –i entre elles, sobretot, a la gent gran–, continua essent tasca essencial que es porta a terme a les famílies i, per tant, no introduir aquesta dimensió, encara que el desplegament s'hagi de fer en un altre lloc –perquè implica totes les polítiques d'atenció a la gent gran–, doncs, no fer atenció a aquest aspecte és una mancança i, per tant, s'hi hauria d'incorporar.

Com també s'hi hauria d'incorporar, doncs, si més no, la necessitat de veure com alguns aspectes que, podríem dir, es vinculen a fer front a les necessitats de resolució de la vida quotidiana en les famílies –com són les que possibiliten la conciliació entre vida familiar i vida laboral, que em poden dir: «Això està regulat en un altre lloc»; d'acord, està regulat en un altre lloc–; hi ha mancances, hi falten; però, al mateix temps, pensar en la possibilitat d'incorporar la necessitat de fer una llei del temps que possibiliti una millor compatibilització entre aquestes diferents responsabilitats que tenen les persones i que se senten molt especialment en l'interior de les famílies, seria important tenir-ho en compte, també.

Una altra qüestió que volia assenyalar és com –per allò que deia de crear una certa desproporció en el desplegament d'aquesta Llei– tot l'apartat que es destina a educació infantil i a serveis complementaris no li pertoca, pròpiament, estar en aquesta llei; cal citar-ho, cal incloure el conjunt de mesures que facilitin les tasques de criança, evidentment, però tenim pendent de fer en aquest Parlament una llei d'educació que inclogui, justament, tota l'etapa preescolar com una etapa bàsica des del punt de vista educatiu. I si això no ho fem, però al mateix temps fem tot el desplegament en el context d'aquesta Llei de suport a les famílies, estem degradant aquesta etapa, perquè només usem les escoles bressol com un element pràctic on poden estar els nens i nenes més petits, però, en canvi, no li estem donant la importància fonamental que té com a període educatiu, tal com la LOGSE reconeix. Per tant, doncs, caldria que aquest apartat, que està, fins i tot, molt especificat en detalls –fins i tot en serveis complementaris d'atenció a la infantesa– quedés enunciat d'una manera més genèrica; que s'hi incloguin mesures per facilitar les tasques de criança, insisteixo, però fem –per altra banda– una llei d'educació que contempli l'etapa preescolar.

Una altra mancança és que no es preveu res en concepte de prestacions familiars. És a dir, sí en concepte de desgravacions –que caldrà que en revisem les quanties–, però cal veure fins a quin punt no seria important in-

cloure prestacions familiars per fills a càrrec; no només aquestes quantitats que ara s'atorguen, misèrrimes, per quan arriba un segon fill, no: prestacions familiars per fill a càrrec, que vol dir quantitats mensuals en funció del nombre de fills i atorgades de manera universal. I això fóra, veritablement, si gosem fer aquest tipus de plantejament, una política de suport a les famílies.

I, finalment, hi ha un darrer apartat en aquesta Llei, que és la família en el món rural, que a nosaltres ens insatisfà tal com està plantejat, perquè no es tracta de món rural –perquè podríem discutir on comença i acaba el món rural a Catalunya–; en canvi, es tractaria, sí, de buscar fórmules compensatòries a les situacions d'aquelles famílies que viuen en llocs que, per les seves característiques, tenen una difícil accessibilitat als diferents serveis educatius, sanitaris, etcètera. Llavors, això sí que tindria sentit, però moltes de les coses que s'inclouen aquí, doncs, són mesures més de política territorial i agrària, per potenciar la pròpia explotació familiar agrària, que s'ha de fer, però que és un altre lloc, eh? En canvi..., és a dir, no és el terme rural o urbà el que és significatiu aquí, sinó –com deia abans– veure en quines situacions es necessiten aquestes mesures compensatòries. No és el mateix la Nou del Gaià, que pot ser molt rural però amb molta accessibilitat a tots els serveis, que Esterri d'Àneu, al Pirineu, per exemple; suposo que amb això queda clar.

Amb la qual cosa –i aquí acabo–, benvinguda aquesta Llei; nosaltres intentarem, a través, doncs, del treball d'aquesta ponència conjunta, col·laborar a aportar aquestes dimensions que he presentat, junt amb d'altres que no considero que calgui entrar en detall aquí, i, per tant, doncs, haurem de treballar conjuntament perquè Catalunya disposi d'una bona llei de suport a les unitats familiars.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies senyor president. Senyores i senyors diputats, el primer que vull és reiterar la felicitació que jo mateixa vaig adreçar al grup d'Esquerra Republicana la passada legislatura, en posicionar-me jo mateixa, també, sobre aquesta mateixa presa en consideració. I els felicito perquè han recollit..., ho han recollit tard, com ha reconegut el mateix senyor Benach, però, en definitiva, han recollit la preocupació per les polítiques de protecció a la família com a nucli bàsic en l'estructuració de la nostra societat.

Va quedar clar, va quedar de manifest en el Ple que vàrem celebrar la passada legislatura, el maig de l'any passat –i avui s'ha tornat a reiterar per part dels diputats i diputades que m'han precedit en l'ús de la paraula–, que és necessari, que és imprescindible que Catalunya compti, després de vint anys d'autogovern, amb una política integral de protecció a la família. I, en aquest sentit, hem de recordar que res no ha canviat. Hauríem de reproduir exactament les crítiques que es

contenien en l'informe que va encarregar la Fundació Jaume Bofill a la Facultat de Sociologia de l'Autònoma, anomenat *Polítiques familiars a Catalunya*, i que va estar magníficament elaborat per la doctora Brullet i pel doctor Flaquer, i que insistien, aquells dies..., es podria sintetitzar en una frase que és prou indicativa de quina era la situació de les polítiques familiars a casa nostra; preguntats sobre «què tal, la família, a Catalunya?», la resposta és immediata: «Malament, gràcies.» Aquestes crítiques que aleshores es feien i que, per manca de polítiques específiques, s'haurien de mantenir, anaven en una doble direcció. Per una banda, la falta d'unes polítiques estructurades; és a dir, que el camp de les polítiques de família a Catalunya era un camp molt poc organitzat. Al respecte, val a dir que comptem, des del més de febrer, amb una flamant Secretaria General de la Família, i veurem fins a quin punt, a través d'aquest nou instrument, som capaços d'estructurar aquestes polítiques familiars.

L'altre bloc important de crítiques, el segon bloc, anava dirigit a la inexistència d'unes veritables polítiques específiques en matèria de protecció familiar, en el sentit que, a casa nostra, s'inclouen com a polítiques de família qüestions, matèries que enlloc, que en cap país del món són considerades com a polítiques de família; s'inclouen com a polítiques de família la publicació de guies turístiques, les beques per a alt rendiment esportiu o programes d'educació viària. La conclusió, la conclusió a què arriba aquest informe, important informe de la Fundació Jaume Bofill, és que, en les polítiques de família, a Catalunya s'ha fet com una mena de calaix de sastre on hi cap tot, de tal manera que el que tenim és molt soroll de boixets i molt poca punta. I per què? Perquè se'ns intenta fer passar com a polítiques familiars polítiques que ja estaven en vigor anteriorment i que, ja dic, no poden ser considerades com a veritables polítiques de protecció.

Per tant, vull reiterar el que ja vàrem manifestar la passada legislatura, que compartim absolutament la necessitat de tenir una llei de protecció de les unitats familiars. Compartim, per tant, els plantejaments que es contenen tant en l'exposició de motius com en alguna part del text articulat que planteja el grup d'Esquerra Republicana. Però he de tornar també a reiterar que discrepem, que discrepem radicalment d'aspectes bàsics de la regulació que se'ns proposa, perquè, certament, en qualsevol regulació de matèries que afecta matèria familiar, que afecta el camp de la família, és una matèria que està molt subjecta a controvèrsies, a plantejaments ideològics completament diferents en funció de les diferents forces polítiques. En definitiva, el que s'està fent és confrontar diferents models de societat, confrontar diferents models d'allò que es considera com a formes de vida familiar per una opció política o per una altra opció política.

Tot amb tot, per no portar confusió, vull deixar clar que, per al Grup Popular, no hi ha un sol model de família; per tant, estem d'acord que s'ha de parlar de diferents models de família, sobretot perquè la realitat ha canviat absolutament. Han desaparegut aquells models familiars que responien exclusivament a valors i estructures patriarcal i han aparegut, també, noves rea-

litats que fan necessària una especial protecció, un plus de protecció per part de les administracions públiques. Ens trobem, per tant, amb canvis profunds que ens han de fer reaccionar amb una –com dic– protecció especial; m'estic referint, naturalment, a les famílies monoparentals, famílies que, a més a més, estan integrades fonamentalment per dones, perquè estan en una situació de major necessitat; famílies que provenen del trencament d'unions de fet anteriors o de ruptures matrimonials; o d'altres realitats que s'han de tenir en compte també en els còmputos, per famílies que han de ser objecte d'una major protecció, per al còmput, per exemple, com a família nombrosa, com són els casos de parts múltiples, o també aquells supòsits de ruptura familiar que conformen també una nova realitat: els casos en què no tots els fills passen a conviure amb un dels progenitors, amb el pare o amb la mare, a efectes que puguin tenir-se en compte també en el còmput dels ajuts familiars en la consideració de família nombrosa, sempre que es mantingui l'obligació, l'obligació d'aportar aliments, tot i que no hi hagi la convivència global amb un o un altre progenitor. Per tant, són realitats absolutament noves, són realitats que fan necessària una nova regulació.

Per tant –insisteixo–, el vot en contra a la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei del Grup d'Esquerra Republicana per part del grup Popular no va pas dirigit en el sentit que no ens faci falta tenir una regulació que potenciï, que millori les condicions de la família, sinó en qüestions de divergència en el tractament que es fa, que en fa, concretament, el Grup d'Esquerra Republicana. Perquè, per nosaltres s'ha dit: «La família constitueix el nucli fonamental perquè és l'agent bàsic de socialització dels nostres infants», tot i que sembla que, per davant de les famílies, hagi passat, com a element socialitzador, la mateixa televisió. Doncs, bé, hem de potenciar, justament, tots els mecanismes perquè sigui la família on s'aprenen els valors i els capteniments propis d'una societat democràtica; els valors de la convivència, els valors de la solidaritat, els valors de la tolerància. Perquè s'ha dit reiteradament, i és ben cert i ha quedat clar en molts dels plantejaments que s'han fet respecte al manteniment de les polítiques de benestar social, que aquest país hauria rebenat absolutament per les seves costures si no hagués estat, precisament, per la xarxa, pel teixit de solidaritat, per la xarxa de solidaritat teixida per les famílies. Perquè tots estem d'acord que les famílies realitzen funcions essencials que es recullen en la proposta d'Esquerra Republicana; realitzen funcions bàsiques, essencials, en favor del benestar dels seus membres i, per tant, exerceix un paper absolutament insubstituïble en el manteniment del que és la solidaritat entre generacions.

Estem d'acord, també, amb el plantejament que es fa per part d'Esquerra Republicana, que és bàsic –i aquí faríem nosaltres una especial incidència–, que en el plantejament, en el treball que es porti a terme per elaborar definitivament una llei de protecció a la família, s'ha de fer especial incidència en l'aplicació de la llei de conciliació de vida familiar i de vida laboral, i no pas com a cap concessió, sinó com un dret, com un dret de les dones per accedir al món laboral. Ho hem de fer amb la convicció que la societat ha de prendre consci-

ència que per aconseguir aquests objectius no s'ha pas de sacrificar ningú. El que s'ha de produir és un canvi d'actituds i de comportaments que tenen un abast més important, fins i tot; tenen un abast social i tenen un abast individual, i s'han de tirar endavant plans per desenvolupar serveis d'atenció domiciliària, com s'ha dit també anteriorment, estades diürnes per a aquelles persones que tenen necessitat d'especial cura, i el que volem justament és que romanguin en família, que puguin romandre atesos en la unitat familiar. Cal, per tant, també, com s'ha dit abans, incloure en el tractament que fem en aquesta Llei –es digui com es digui, de protecció a la família, de protecció a les unitats familiars– programes de suport a les famílies amb malalts crònics al seu càrrec, que necessiten ajuts especials. M'estic referint, naturalment, a aquelles famílies amb alzheimer a casa seva o amb altres crònics, amb altres demències senils, perquè a les famílies se'ls pot demanar que tinguin actuacions responsables, a les famílies els podem demanar que tinguin actuacions solidàries, però, a les famílies, el que no els podem demanar és que tinguin, permanentment, una actuació que fins ara els hem exigít: els hem exigít, a les famílies, que tinguin una actitud que jo m'atreveria a dir veritablement heroica.

Per tant, el senyor Benach ha anunciat la seva disposició que aquesta Llei es treballés en ponència conjunta. Jo m'atreveria a demanar-li...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Nadal i Aymerich

Acabo, senyor president.

El president

Moltes gràcies.

La Sra. Nadal i Aymerich

...m'atreveria a demanar-li que retirés, per tant, la presa en consideració, que no la sotmetés a votació i que constituís una ponència conjunta per a elaborar aquest Projecte de Llei, que tots els grups de la cambra considerem com a absolutament necessari.

Moltes gràcies senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Marc López.

El Sr. López i Plana

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi farà un vot favorable a la presa en consideració de la Proposició de Llei de suport a les unitats familiars.

No vull deixar, però, de fer unes petites reflexions sobre el que ha estat la política familiar a Catalunya i el

que podria ser, o el que, més ben dit, hauríem de començar a parlar avui, o a partir d'avui. Durant els últims vint anys, els successius governs de la Generalitat han parlat molt i molt de família, però no ens enganyem: el que ha practicat és el que s'anomena, el que podríem anomenar, «familisme». Què entenem per «familisme», o què entenc per «familisme»? En els països mediterranis, la família és la principal agència que proveeix de benestar. Espanya presenta la major grandària mitjana de les llars a Europa: 3,3 persones per llar. La taxa de natalitat, amb la dels italians, és de les més baixes d'Europa i del món. Quant a la despesa en protecció social, és molt poca la que va parar a la família. Si a casa nostra, la força del parentesc i les solidaritats familiars són tan influents és, en part, degut a la manca de recolzament i de serveis públics destinats a descarregar les famílies de les seves tasques de protecció social. A més –i vull recalcar-ho perquè aquesta Proposició de llei no en parla–, les escasses polítiques de conciliació entre la vida laboral i la familiar dificulten, en gran mesura, la doble presència de les dones en l'àmbit professional i el domèstic. Hi ha hagut també, a Catalunya, poca discussió entorn de l'ús social del temps.

El resultat de tot això és la potenciació de les xarxes familiars, la proximitat entre parents i la funció centrípeta de la família, és a dir, que aglutina i reté els membres de la família entorn d'una estructura de dependència patriarcal. Això és el que anomenem «familisme» i aquesta ha estat la política del Govern de la Generalitat. Algunes de les funcions que en altres països on la socialdemocràcia i els progressistes han estat molt influents políticament es troben sota la responsabilitat de l'estat del benestar, a Catalunya, corren a càrrec de la família. El familisme suposa una política familiar passiva i poc desenvolupada, però la realitat és tossuda i canvia. La cosa canvia; el familisme s'acaba i ho fa perquè les famílies estan canviant. Però què és, el que està canviant? La família patriarcal desapareix, i si no ho ha fet més ràpid, a casa nostra, és, precisament, per la política familista. El que continua donant ales al patriarcat és un conjunt de dependències econòmiques i socials que, en no ser assumides per l'Estat, degut a un desenvolupament insuficient del sistema de protecció, segueixen sota la responsabilitat de la família.

A Espanya, el desenvolupament de l'estat del benestar, després de la transició democràtica, ha estat espectacular. Durant els anys vuitanta, es va universalitzar la sanitat, es va modernitzar el sistema de pensions i es va consolidar l'expansió i la democratització de l'educació. De tota manera, la família ha quedat al marge d'aquest procés de revisió i d'extensió de l'estat del benestar; i això és el que ens hem de plantejar a partir d'ara. El 70% del pressupost de la Seguretat Social va a parar en forma de transferències a la família, però aquestes transferències segueixen reflectint la imatge d'una família tradicional, en què –mirat des del meu punt de vista, diguem-ne, de jove– només l'home tenia una feina remunerada, i la dona és la mestressa de casa encarregada dels fills. Això ja no correspon a la realitat; la realitat va per un altre cantó.

Una altra dada. Mentre que a Espanya i a Catalunya –i Catalunya no n'és una excepció– la «vivenda» és

majoritàriament de propietat, a la resta d'Europa ja no és així. Aquesta és una dada a tenir en compte quan parlem de l'emancipació dels joves. També el mercat del treball hi juga un paper. Una de les característiques del mercat de treball és la segmentació per gènere i edat. Tenim dos tipus de treballadors: un amb contractes indefinits i amb una elevada protecció davant l'acomiadament i l'atur, i uns altres treballadors amb contractes temporals precaris o que treballen en l'economia submergida, amb escasses garanties de protecció. Els més afectats són les dones i els joves. Tot això no es pot resoldre amb una política familista i sí amb una bona política familiar.

El Consell Executiu ha creat, recentment, com ja s'ha dit, la Secretaria de la Família, i ahir el conseller Mas, en la presentació dels pressupostos, va anunciar més exempcions fiscals per a les famílies i places d'escoles bressol. Nosaltres ja fa temps que en parlem, i ho hem fet des dels ajuntaments. El nostre Grup es pregunta: inici d'una rectificació del que s'ha fet i dit fins ara? Exercirem la nostra funció d'alternativa i, davant d'aquesta iniciativa, en el període de la ponència, intentarem fer aportacions que puguin esdevenir millores reals de suport a les unitats familiars. És evident que es tracta de més pressupost, també de més serveis, però també es tracta de filosofia, de maneres d'entendre la família i de responsabilitat pública entorn del suport a la vida familiar.

No tota la política familista és dolenta –suposo que hauríem de combinar la tradició amb la innovació. Té una cara maca, la política familista, que és la solidaritat intergeneracional practicada durant tant de temps. Ara és hora, però, de combinar aquesta tradició amb innovació, amb prestacions econòmiques directes, amb universalització de les llars d'infants, amb serveis socials de suport a les persones amb dependència; parlem de gent gran –aquí cal recordar..., jo sempre em recordo d'en Vicenç Navarro, que explica que, quan va anar a Suècia, doncs, en una discussió amb el ministre de Benestar..., bé, diguem-ne, la seva sogra tenia atenció domiciliària, i li van explicar per què era, i li van explicar, i li van dir que era perquè era més barat–, per tant, parlem de gent gran, de persones amb disminució, de malalts crònics i de malalts mentals; tot dirigit a la millora de qualitat de vida dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, perquè és això el que hem de fer des de la política i des d'aquest Parlament.

Gràcies senyor president, gràcies senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Joaquina Alemany.

La Sra. Alemany i Roca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, avui vaig a fer la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei que el Grup d'Esquerra Republicana ens ha presentat.

D'entrada, he de dir que veiem amb bons ulls aquesta Proposició de llei, no solament perquè l'hagi fet Esquerra Republicana, com també veiem amb bons ulls el fet que, des d'aquest Parlament, iniciatives com aquesta, doncs, s'havien portat també a terme: el Grup Parlamentari Popular havia presentat també una Proposició en aquesta línia. Però, a part d'això, jo els he de dir que nosaltres, en realitat, des de Convergència i Unió i des del Govern de la Generalitat de Catalunya, treballam ja, des de fa molts anys –molts anys–, a favor de polítiques d'atenció a la família, tant a nivell nacional de Catalunya, com també d'impuls a nivell estatal. I això, vostès ho coneixen.

Per tant, jo, concretament, he de dir que, a Catalunya, des de l'any 1993, nosaltres tenim un pla integral de suport a les famílies, que ha fet una gran feina, que ha estat un instrument important de coordinació de les diverses actuacions que hem pogut efectuar en l'àmbit de les polítiques familiars, que hem fet més de vint-i-set programes. Jo lamento que, pel temps que jo tinc aquí, no ho podré explicar tot, però, lògicament, sí que els en donaré una informació mínima.

Totes aquestes actuacions que hem realitzat en aquest Pla integral responen a la política integral que ha intentat incidir, que s'ha intentat incidir des del Govern, en tots aquells aspectes que, d'una manera molt especial, repercuteixen en el desenvolupament més immediat de les famílies. Des de la seva aprovació, d'aquest Pla, hem dut a terme més de cent catorze programes d'actuació des dels diferents departaments de la Generalitat.

La política familiar que, a nivell nacional de Catalunya, estem portant a terme també hem de dir que ve limitada i condicionada per les competències estatals en dos dels pilars fonamentals de tota política de suport a les famílies: les prestacions econòmiques, tant directes –subsidis familiars–, com indirectes –beneficis fiscals–, i també la normativa laboral, per regular els aspectes que fan referència a la conciliació de les responsabilitats laborals i familiars. Però, bé, malgrat aquestes limitacions, hem de dir que quan, per primera vegada, el Govern de la Generalitat ha tingut capacitat normativa en el tram autonòmic de l'IRPF, s'ha establert una deducció a favor de les famílies amb fills; una deducció de 25.000 pessetes pel segon i posterior fill o filla nascut els anys 98 i 99.

Pel que es refereix a la competència estatal, CiU, Convergència i Unió, el Grup Parlamentari, ha impulsat la nova Llei de l'IRPF, per tal que es tinguessin en compte les característiques familiars de cada contribuent, que estableix un mínim familiar exempt de tributació. Anteriorment, ja s'havien impulsat diverses deduccions a favor de les famílies, i els he de dir que, quan el Govern de la Generalitat va aprovar la prestació econòmica a favor de les famílies, l'establí de manera més generosa que les prestacions del Govern central, malgrat el límit de finançament que nosaltres tenim.

L'any 1999 es van establir uns ajuts a les famílies amb infants de dos i tres anys, per tal de facilitar la compaginació treball - família, per a l'any anterior a l'escolarització garantida. El Govern de la Generalitat va atorgar

55.000 pessetes anuals, en aquest concepte, per a famílies amb ingressos ponderats de 2.400.000 pessetes, mentre que el Govern central ho ha fet amb un increment de 47.460 pessetes l'any 1999, en concepte de prestacions econòmiques per fill a càrrec, i només per a famílies amb uns ingressos, sense ponderar, d'1.200.000 pessetes.

Però, bé, en no tenir competències respecte a la normativa laboral i considerar-se un aspecte molt primordial en matèria de política familiar, les actuacions de Convergència i Unió amb relació a aquesta legislació han estat d'impuls; d'impuls perquè el Govern central aprovés la Llei de conciliació de la vida familiar i laboral, i també la introducció de diverses novetats, com són el cost zero per als contractes d'interinitat per substitució d'una baixa per maternitat o bé per baixa de risc en l'embaràs o bé per l'equiparació de la maternitat adoptiva amb la biològica, entre d'altres. (*Remor de veus.*)

La defensa de la família, per part de Convergència i Unió, s'ha portat a terme sempre d'una manera decidida...

El president

Esperi's un moment, senyora diputada, esperi's un segon, si us plau. (*Pausa.*) Esperi's un segon. Pot continuar.

La Sra. Alemany i Roca

Gràcies, senyor president. La defensa de la família, per part de Convergència i Unió, s'ha portat a terme sempre de manera decidida, inclosos els moments en què aquesta institució era titllada de conservadora. CiU ha tingut sempre el convenciment que la família tenia una importància fonamental com a primera cèl·lula de la societat que exerceix una funció social d'estabilitat, de relleu generacional, i que estructura i dóna cohesió a aquesta societat. Sempre s'ha considerat la família com la institució més propera on es desenvolupen l'afectivitat, els conceptes cívics, el sentiment de pertinença a una comunitat, els valors de solidaritat, de respecte, de diversitat, del sentit, d'alguna manera, de les responsabilitats de les persones. Ara bé, després de tot això, voldria fer algunes consideracions a l'articulat de la Proposició de llei que ha presentat el grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

En primer lloc, pel que fa al títol de la Proposició de llei, que fa referència al concepte d'unitats familiars. En aquest punt, ni el Codi de família, ni la Llei d'unions estables de parella fan referència a aquest concepte, per la qual cosa considerariem més convenient no introduir nous conceptes i titular la Proposició de llei «de suport a les famílies». Quant al concepte d'unitat familiar que regula la Proposició de llei, s'hauria de considerar si acceptem alguns dels punts que vostès posen en la seva proposta. Les unions formades per persones d'un mateix sexe, segons la Llei 10 de 1998, de 15 de juliol, d'unions estables de parella, defineix aquestes unions estables com a parelles i com a unitats de convivència i els atribueix uns efectes jurídics, però no es posiciona sobre si aquestes són considerades unitats familiar o no, tal com hem esmentat en el primer punt.

Les relacions de convivència de dues o tres persones en un mateix habitatge habitual amb voluntat de permanència i d'ajuda mútua, que vostès esmenten en el seu articulat, en principi, no podem considerar que siguin unitats familiars, sinó una forma de convivència, d'ajuda mútua; així ho defineix la Llei 19/1998, de 28 de desembre, sobre situacions convivencials d'ajuda mútua. Es tracta d'una forma utilitzada principalment entre persones grans, moltes vegades entre germans i germanes. Ara bé, malgrat aquesta incorporació en l'articulat, la Proposició de Llei només fa referència a beneficis per a famílies amb fills o altres membres a càrrec del nucli principal d'aquesta unitat familiar.

I, per anar acabant, l'exposició de motius explicita que una política de suport a la família hauria d'incidir, entre d'altres motius, en les mesures de suport a les llars unipersonals, especialment pel risc de pobresa i exclusió social de les persones grans. Fins ara s'ha considerat que una llar d'una sola persona no és una família i que aquest important problema hauria de tractar-se en l'àmbit de les polítiques de lluita contra la pobresa i contra l'exclusió social.

Voldria manifestar que aquesta Proposició de Llei, malgrat que l'exposició de motius afirma que s'hauria d'incidir sobre les mesures per a afavorir la sortida de la llar familiar d'origen dels joves, no regula aspectes relacionats, com ha dit abans el seu portaveu, amb l'accés a l'habitatge. Hi ha més de dos aspectes no incorporats en aquesta Proposició de Llei molt importants, que són les famílies amb gent discapacitada i les de suport a famílies que tenen al seu càrrec persones amb disminució. Per tant, hem de dir que tracta d'una manera desigual diferents àmbits ja regulats.

I jo, ja per anar acabant, els diria que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, com ja els he dit a l'inici, pren en consideració la Proposició de Llei d'Esquerra Republicana, en primer lloc, basant-nos en l'acord d'investidura, i també en totes les consideracions que hem fet, però, al mateix temps, considerem que hauríem de suscitar un debat generalitzat en aquesta cambra sobre la família, sobre la seva situació, el seu futur, juntament amb tots els grups parlamentaris.

El president

Senyora diputada...

La Sra. Alemany i Roca

Llavors creiem...

El president

Senyora diputada, se li ha acabat el temps.

La Sra. Alemany i Roca

Acabo en un minut. La fórmula que nosaltres proposaríem és la de la ponència conjunta, per a poder elaborar l'articulat d'aquesta llei, que permetés que tots els grups parlamentaris treballessin conjuntament, en benefici de la família, en benefici de les persones dintre

de la família, però també en benefici de la societat en general.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Senyora Nadal, em demana la paraula per...?

La Sra. Nadal i Aymerich

A l'empara de l'article 67.3, senyor president, per contradiccions.

El president

Molt bé. La té...

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Recomano al grup de la majoria que es coordini millor amb el Govern. Li recomano que es coordini millor perquè jo li diria allò, senyora diputada, d'*excusatio non petita, accusatio manifesta*. Vostè s'ha passat tota la seva intervenció dient que tot el que s'havia fet en matèria de família era mèrit del Grup o del Govern de Convergència i Unió, i havia estat impulsat per vostès. Li recomano que llegeixi l'informe de la doctora Brullet i el doctor Flaquer, i el reconeixement que va fer el mateix Govern de la Generalitat, el mateix president de la Generalitat que, en dinou anys, en vint anys, no havia tingut una política pròpia de família. I li recomano que es coordini amb el conseller d'Economia i Finances respecte a qui va estar l'impulsor del xec escolar i qui va estar l'impulsor de la desgravació de 25.000 mil pessetes a les famílies, que va ser no pas el Grup de Convergència i Unió, no va ser pas el Govern, sinó que va ser el Grup Popular.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Senyora Alemany...

(Remor de veus. Algú diu: «Però per què demana la paraula?»)

La Sra. Alemany i Roca

Sí, senyor president. A mi m'agradaria dir-li a la senyora diputada...

El president

Perdó, demana la paraula per...?

La Sra. Alemany i Roca

Per aclarir la contradicció. (Remor de veus. La Sra. Nadal i Aymerich diu: «No està en el Reglament.») Però es pot fer.

El president

Interpretem que és per contradiccions.

La Sra. Alemany i Roca

Per contradiccions. Jo crec que en realitat hem de dir que la nostra política ha estat per responsabilitat, dintre les competències del Govern de la Generalitat, i també en l'impuls, claríssimament. La senyora diputada sap que, sense la nostra col·laboració i sense el nostre impuls i iniciativa, la Llei de conciliació de la vida familiar i la vida de treball no hauria tirat endavant.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. *(El Sr. Benach i Pascual demana per parlar.)* Senyor Benach, per un minut.

El Sr. Benach i Pascual

Senyor president, jo no és per contradiccions, tot i que m'agradaria, sinó perquè hi ha hagut una petició del Grup Popular amb relació al fet que retiréssim...

El president

Exactament.

El Sr. Benach i Pascual

Llavors, si em permet el senyor president... *(Pausa.)*

Bé, el nostre Grup Parlamentari, a diferència d'altres, és conscient que està lluny de la perfecció, som persones i, per tant, pensem que no som perfectes. Però en aquest cas hem tingut la virtut de portar aquest tema, el tema de la família, no ho oblidin, aquí. I en tot cas hem tingut el valor i el coratge de fer autocrítica, cosa que altres tampoc saben ben bé què vol dir. Llavors, per tant, davant de tota aquesta feina, jo crec que el que és lògic és que com a mínim es prengui en consideració aquesta Proposició de Llei i després fem la ponència conjunta. És a dir, hi ha, efectivament, com s'ha dit, una Secretaria General de la Família, de recent creació, per tant és un fet nou, que quan es va presentar aquesta Proposició no existia. És un element a tenir en compte i –hi insisteixo– a treballar plegats –tot i que amb el mal rotllo que he vist avui aquí en aquest tema no sé si serà massa fàcil, però bé, suposo que sí–, a treballar plegats Govern i Parlament per tirar endavant la millor llei possible.

S'han fet estudis recents, alguns s'han esmentat, d'altres no; existeixen, per tant, hi ha motius més que suficients perquè es faci aquesta ponència conjunta, però també entenem que per tot el que he dit abans s'hauria de votar la presa en consideració i després, evidentment, fer aquesta ponència conjunta.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat, i així ho farem ara immediatament.

Sotmetem a votació la presa en consideració de la Proposició de Llei de suport a les unitats familiars.

Comença la votació.

Aquesta presa en consideració ha sigut acceptada per 121 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

Presa en consideració de la Proposició de llei sobre una nova llei del sòl
(tram. 202-00044/06)

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei sobre una nova llei del sòl. Per presentar-la, té la paraula, pel Grup Parlamentari Socialista - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor Manel Nadal.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Senyor president, senyores i senyors diputats.... *(Remor de veus.)*

El vicepresident primer

Un moment, senyor diputat, si us plau, esperi un moment. *(Pausa.)* Pot començar, senyor diputat. *(Remor de veus.)* Si us plau...

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la política de liberalització del sòl pretén que, augmentant l'oferta de sòl, es redueixi el preu d'aquest i, per tant, es redueixi el preu de l'habitatge. Però malgrat aquests desitjos, la realitat és molt diferent: –«La vivienda sube un 15% en Catalunya»; «el precio de la vivienda subirá», aquest any, «entre el 8 i el 12%»; «el precio de los pisos subirá aun más»; «los pisos se hacen más inasequibles»–, de manera que en aquests moments, senyores i senyors diputats, resulta que, a Catalunya, els ciutadans han de destinar el 36,5% de la seva renda a l'habitatge –36,5%–, l'any passat; fa dos anys, l'any 98, era el 32,7%.

Estem parlant, per tant, d'un tema que afecta el conjunt de la població de Catalunya d'una manera molt directa, dels diners que han de pagar per tenir un habitatge assequible o digne. Però, és clar, la política de liberalització del sòl –deia jo– volia que, augmentant l'oferta del sòl, baixés el preu de l'habitatge –argumentant que el sòl és qui determina el preu de l'habitatge. Però, és clar, altres factors hi deu haver –«Los costes de la construcción crecen un 12,4% y doblan el aumento del año anterior»–; els costos de la construcció també deuen influir en el preu de l'obra, la mà d'obra, el material... Pensin vostès que, en un any, aquest últim any, el preu dels materials, del més essencial, la rajola, ha pujat quatre vegades, passant de catorze pessetes la unitat a vint-i-vuit pessetes la unitat. En aquests moments, els camions fan cua per anar a buscar les totxanes i resulta que, si n'hi ha un que paga a *tocateja* i un altre que paga a trenta dies, s'emporta la totxana el que paga a *tocateja*.

Per tant, la política de liberalització deu pensar que, amb la liberalització del sòl, n'hi havia prou, quan hi ha

molts altres factors que influeixen en el preu de l'habitatge. I segurament el que passa és que és el preu de l'habitatge que determina el preu del sòl; per tant, una política de liberalització que no està aconseguint els seus objectius. I no està aconseguint els seus objectius perquè, en realitat, ho vulguem o no, en el sòl hi ha un monopoli dels propietaris, i el problema no és que hi hagi més sòl o menys sòl, sinó que el problema és que hi hagi sòl urbanitzat i sòl apte per a construir, i que, a més, hi hagi demanda per a aquest sòl. I, per tant, les polítiques de liberalització del sòl, si no van acompanyades, com a mínim, d'instruments més àgils de gestió urbanística –que nosaltres proposem a la nostra Proposició de llei–, no aconsegueixen el que volien. I, si de cas, aquesta política de liberalització del sòl, el que ha aconseguit és que, d'aquells sòls que estaven fora de la barrera, fora de la ratlla del que estava en aquells moments com a sòl apte per a urbanitzar, se n'ha augmentat el preu fins al que estava amb el titular de ser urbanitzable.

Per tant, la liberalització no ha funcionat, però és que, a més, la liberalització del sòl ens ha comportat un altre element, que és que s'ha anat accelerant el model territorial d'ocupació difosa del sòl, aquest model territorial que va fent que s'escampi la ciutat per tot el territori de Catalunya. I el model de liberalització del sòl accelera això, perquè permet la construcció en el que fins ara eren sòls no urbanitzables que, com que passen a ser urbanitzables, permet que s'hi pugui construir sense establir quins criteris donem perquè es pugui urbanitzar aquest sòl que fins ara era no urbanitzable. I aquest model és un model molt llunyà del model territorial de Catalunya o del Mediterrani. Si vostès han vist la pel·lícula aquesta d'*American Beauty* o si han estat als Estats Units veuran que precisament aquella ciutat que ens enfoquen al començament de la pel·lícula, aquella ciutat que és una immensa plana plena de xalets molt separats, no és ciutat; allò no és la ciutat que volem; aquella immensa plana americana ocupada per petits xalets, allò no és ciutat. Al Mediterrani, a Catalunya, volem un altre model territorial, que sigui una ciutat més compacta, més, si ho volem, coqueta, més petita i més ordenada.

Per tant, la proposta de liberalització no està funcionant, provoca efectes contraris dels desitjats, els preus es disparen i el model territorial que apunta no és el model que nosaltres desitgem. Fa un any, el Grup Socialista ja va presentar una proposició de llei que volia que Catalunya fes la seva pròpia llei del sòl, que Catalunya tingués el seu model territorial i el seu model d'ocupació del sòl, i fa un any va ser rebutjada la presa en consideració d'aquella Proposició de llei. Esperem que avui el Govern canviï de criteri; ha canviat el Govern, ha canviat el director general, esperem que el Govern també hagi canviat de criteri i entengui que Catalunya necessita la seva pròpia llei.

I pensin que no serem tan originals; des de l'aprovació de la Llei de l'Estat de l'any 98, la Llei 6/98, de 13 d'abril, hi ha cinc comunitats autònomes –cinc comunitats autònomes– que han fet la seva pròpia llei del sòl: Castella - La Manxa, la Rioja, l'Aragó, Castella - Lleó i Canàries; per tant, el que estem demanant és que Ca-

talunya tingui el seu propi model territorial i que aquest model territorial no sigui estrictament seguidista del model de la llei de l'Estat.

Els donaré cinc raons per les quals considerem nosaltres que és necessària una llei del sòl a Catalunya. La primera l'he dit ja molt clara: Catalunya ha de tenir la seva llei perquè és competència autonòmica, competència legislativa sobre el sòl. Hi ha una sentència del Constitucional de l'any 97 que ho diu amb molta contundència: l'urbanisme és competència autonòmica. I, si és competència autonòmica, hem de voler tenir el nostre propi model territorial i urbanístic, i la llei de l'Estat només pot limitar-se a definir els sòls, el règim de propietat, i no hi ha res més.

Per tant, Catalunya ha de fer la seva pròpia llei. I, a més, Catalunya, a més de la llei, ha de tenir el seu model, i aquí jo voldria insistir que després de vint anys d'autonomia encara hi ha més de dos-cents municipis catalans que no tenen planejament urbanístic –més de dos-cents municipis catalans que no tenen planejament. Vol dir que no han fet la feina. Vint anys són molts anys. I llavors ens trobem amb petits problemes: si en una zona del Pirineu algú vol fer una actuació urbanística es trobarà que hi ha municipis que tenen el seu planejament fet, però, al costat, municipis que no tenen el seu planejament fet. Que es pot construir a tot arreu, en aquest municipi on no hi ha les normes subsidiàries, o la delimitació del casc o el pla general fet? Per tant, cal que Catalunya, a més de tenir una llei i tenir un model territorial, acabi el seu planejament municipal. I aquesta llei insistirà que, sobretot, el que cal és que donem competències als municipis, i que siguin els municipis que defineixin el seu model i que el Govern de la Generalitat li doni coherència, però els municipis han de definir, cada poble, què vol fer en el seu territori. Per tant, perquè és competència autonòmica, Catalunya ha de tenir la seva llei, la primera qüestió.

La segona. Perquè no volem a Catalunya que es produeixin més efectes no desitjables en funció de l'aplicació de la llei de l'Estat. L'aplicació de la llei de l'Estat potser tenia bones intencions, però pot tenir conseqüències que no desitgem, evitem-les. No dic que sigui ni una bona ni una mala llei, però dic que pot tenir conseqüències que no volem. Per exemple, si la llei de l'Estat diu que, a partir d'ara tot allò que no estigui especialment protegit serà urbanitzable, tenim sòl urbà, una cosa, el protegem, i llavors la resta és urbanitzable. Però si diem que tota la resta és urbanitzable, i si no hi posem condicions, què passarà? Que es podrà continuar la política d'ocupació i de creixement amb illes, com hi havia hagut els anys seixanta, o que es produirà un creixement en cinta al voltant de les carreteres, perquè diran: «Com que aquí ja tenim la infraestructura feta –llum, aigua, carretera–, urbanitzem.» Per tant, hem de regular això, hem d'evitar el creixement en cinta al voltant de les infraestructures o el creixement aïllat model anys seixanta.

I, per tant, hem de dir molt clarament quines condicions posem en el sòl urbanitzable. No tot es pot urbanitzar perquè sí; establim mecanismes per actuar en el sòl urbanitzable, i diguem molt clarament que el sòl urbanitzable ha de tenir, per exemple, connexió amb el con-

tinu urbà, que ha de tenir tots els equipaments, que ha de tenir una garantia econòmica que això funcionarà; posem-hi condicions, per tant, a com es pot actuar en el sòl urbanitzable, i que no es pugui actuar i qualificar d'urbans aquells sòls que hagin adquirit els equipaments no en funció de processos urbanístics sinó en funció d'altres característiques.

Per tant, el que nosaltres diem és que hem d'evitar a Catalunya aquestes conseqüències que no desitjaríem del model que es podria deduir del model de la liberalització estricta. També voldríem evitar el que s'està produint encara en aquests moments, que alguns equipaments, que es diu: «—No, aquests on els posarem? —Doncs, en el no urbanitzable.» Fins ara dèiem que els posarem en l'urbanitzable perquè sí. No, escoltin, aquests equipaments que van en determinats sòls perquè són d'interès públic i social, regulem on poden anar. I, això, la nostra Proposició de llei també ho recull, on podem fer les construccions de sòl no urbanitzable quan tinguin aquest concepte d'utilitat pública i d'interès social.

Per tant, nosaltres no desitjaríem aquestes conseqüències —ho repeteixo— negatives de la Llei de l'Estat, dels processos d'ocupació i de liberalització del sòl. Però tampoc voldríem que hi haguessin contradiccions entre la Llei estatal i la Llei catalana. En posaré una de molt evident i molt important per a nosaltres. La Llei estatal diu: «Hi ha dos tipus de sòl urbà: el consolidat i el no consolidat.» I, a més, diu: «I en el cas del no consolidat, hi ha dret a obtenir el 10% de l'aprofitament mitjà.» Doncs, això Catalunya no ho té regulat. A Catalunya no hi ha cessions en sòl urbà. L'Estat diu: «Sí, en el no consolidat hi ha dret a cessió.» A Catalunya fins ara no hi ha dret als aprofitaments. I què passa? Doncs que l'Ajuntament de Badalona, per exemple, fa un projecte importantíssim de construcció d'un port esportiu i d'una reforma interior a la zona del port, demana el 10% d'aprofitament mitjà, i la Comissió Provincial d'Urbanisme de Barcelona, en sessió de 6 d'octubre del 98, els diu: «Ajuntament de Badalona, no teniu dret a demanar l'aprofitament mitjà, perquè, si bé la Llei de l'Estat ho preveu, la Llei catalana no ho preveu.» Quan la Llei de l'Estat diu una altra cosa; compte, la Llei de l'Estat diu: «cessions en sòl urbà no consolidat», per tant... I què és el sòl urbà no consolidat que nosaltres diem a la nostra Llei? Urbà no consolidat és aquell que, un cop es posi en marxa, dona dret a augment d'aprofitaments, però si hi ha augment d'aprofitaments hi ha exigència de cessió. I la Llei de l'Estat diu, en una disposició transitòria, que és d'aplicació immediata, aquesta qüestió; és d'aplicació immediata. I aquí, a Catalunya, la Generalitat fa l'orni i diu: «No, no, Ajuntament de Badalona, 1.000 milions de pessetes que podrien tenir d'aprofitament mitjà, vostè els perd; se'ls queda la iniciativa privada i no van en benefici de l'interès públic.»

Ens sembla que és un tema prou important perquè a Catalunya tinguem regulat ja avui quin és el sòl urbà consolidat i quin és el sòl urbà no consolidat. I la nostra Proposició de llei ho contempla. En el seu article 2 defineix el sòl urbà consolidat i el no consolidat. I a més, determina, en l'article cinquè, que s'ha de fer un

règim de cessions dels 10% de l'aprofitament mitjà en sòl urbà no consolidat. Ens sembla que és un element molt clar.

Un quart criteri pel qual nosaltres pensem que és necessària la Llei a Catalunya; perquè, com he dit, el problema no és si hi ha sòl o no hi ha sòl, sinó que el problema és si s'urbanitza o no s'urbanitza. Nosaltres pensem que hi ha legislacions comparades, per exemple, la valenciana, que contemplan que, a més del tema del sòl, el que cal és liberalitzar, i, sobretot, el que és més important: la possibilitat que hi hagi agents urbanitzadors. Nosaltres contemlem en aquesta Proposició de llei la figura de la iniciativa de les propostes de desenvolupament urbanístic que permet que en el sòl urbanitzable no solament siguin els propietaris els que decideixin si es pot urbanitzar o no, sinó que puguin ser l'interès públic o també urbanitzacions privades que diguin: «A nosaltres ens interessa iniciar un procés d'urbanització d'aquest sòl, que fins ara no el podíem urbanitzar»; és a dir, és treure de les mans dels propietaris el fet que decideixen, estrictament ells sempre, si es pot urbanitzar o no, i fer possible que hi hagi una competència per urbanitzar determinats espais del territori. És un element que en el País Valencià està funcionant, està funcionant adequadament i ens sembla que aquí el podríem intentar introduir.

I, per acabar: els municipis catalans volen una llei, ens ho van demanar en un manifest de la Federació de Municipis, i els municipis catalans volen un model territorial propi, i volen tenir les competències que tenen la resta de municipis de la resta de l'Estat. Per exemple, els municipis catalans han de poder aprovar, com a mínim els municipis de més de vint mil habitants, han de poder aprovar el planejament parcial i especial, cosa que a la resta d'Espanya poden fer i aquí no podem fer.

Per tots aquests cinc motius els demano que donin suport a la nostra Proposició de llei.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre senyor diputat. No hi ha cap grup que hagi demanat la paraula per fer un torn en contra? (*Pausa.*) Tenen, per tant, la paraula els grups per a la seva posició.

En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula la il·lustre diputada la senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el senyor Nadal ja ha explicat com és el model d'urbanització que tenim en aquests moments: un model, diríem, insostenible d'urbanització difusa. Insostenible perquè està consumint una gran quantitat de sòl, de manera que, si continuéssim a aquest ritme, no es podria sostenir. En aquest model, com més temps passa més ens posem les mans al cap les persones que tenim una mínima sensibilitat pel que és el nostre patrimoni natural, perquè cada vegada veiem que tenim el territori més esquitxat de construccions.

Com també ha dit el senyor Nadal, l'any 97 ja es va debatre aquest tema en la mateixa cambra, i, per tant, les nostres argumentacions no és pas que hagin canviat gaire des d'aquell moment fins ara. Per això procuraré ser breu. D'una banda, ens continua preocupant la Llei del sòl del Partit Popular, que és una llei que fonamenta l'especulació i porta a accentuar aquest model d'urbanització difusa que va escampant el ciment, les totxanes, el quitrà –per què no?– com una taca d'oli o com una teranyina, per això que deia també el senyor Nadal que les vies de comunicació continuen escampant la urbanització. Tot això va quedant enmig dels espais naturals, que els tenim cada vegada més fragmentats, cada vegada més alterats i –per què no dir-ho?– cada vegada més amenaçats. És per tot això que nosaltres creiem positiva la presentació d'aquesta iniciativa legislativa que ha de poder donar seguretat jurídica al desenvolupament de l'urbanisme a Catalunya.

Nosaltres pensem que el Decret legislatiu 1/1990 que tenim com a norma urbanística aquí a Catalunya s'hauria d'adequar i actualitzar. Hem de millorar-lo en el sentit aquest que dèiem de posar fre a aquesta tendència urbanitzadora de la Llei del sòl estatal. Entenem que la Proposició presentada pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi va encaminada en aquest sentit. Entenem que vol ser un instrument que freni aquesta tendència urbanitzadora i que, a més, sigui un referent jurídic per als nostres plans d'urbanisme, bàsicament per als plans generals i les normes subsidiàries municipals.

Així, voldríem destacar alguns articles que nosaltres considerem més importants. Per exemple, l'article 3.d de la Proposició de llei és una eina importantíssima, perquè permet classificar els terrenys com a sòl no urbanitzable, aquells que resultin inadequats per a la seva incorporació al procés de transformació urbanística, de conformitat amb l'estratègia territorial adoptada pel planejament general. O sigui, permet establir un model territorial propi que cada ajuntament decidirà, i no només per criteris de protecció del territori.

També veiem positiu l'article 7.2, perquè preveu una proposta de desenvolupament urbanístic per al sòl urbanitzable. Creiem que serà un instrument que comportarà saber què es vol fer dels terrenys aptes per urbanitzar. Com ha començat el senyor Nadal parlant d'habitatge, la Proposició de llei té l'article 10.1, que nosaltres també el considerem positiu, perquè considera que poden ser expropiats els terrenys destinats pel planejament a habitatges de protecció oficial o altres règims de protecció pública.

Per últim, volem assenyalar l'article 11.c –aquell que també ha destacat el senyor Nadal, evidentment–, que atorga als ajuntaments amb població igual o superior a vint mil habitants la competència d'aprovació definitiva dels plans parcials, els programes de desenvolupament urbanístic i els plans especials. Sens dubte és un pas endavant per anar consolidant l'autonomia municipal en el planejament urbanístic i poder assimilar-se a les actuals competències dels ajuntaments de la resta de l'Estat, així com la Carta municipal de Barcelona.

Per tot això que hem dit, votarem favorablement a la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei, tot insistint en el que deia el senyor Boada ja l'any 97, que cal assegurar que aquesta Llei desenvolupi cinc punts clau, a part de crear el catàleg d'espais a preservar. Aquests punts clau serien, per una banda –com hem dit–, la defensa de l'autonomia local. Per altra banda, la defensa de la funció pública de l'urbanisme. En tercer lloc, la veritable funció social que hauria de tenir, perquè la política del sòl hauria d'anar encaminada a resoldre els dèficits d'equipaments públics, de zones verdes, d'infraestructures, de sistemes locals, potenciar els nivells d'habitatges dignes i assequibles per a joves i altres grups socials, etcètera. En quart lloc, aquesta Llei hem de tenir molt en compte que es basi en la sostenibilitat. Tots els plans, les polítiques i programes urbanístics haurien d'estar sotmesos a l'avaluació estratègica d'impacte ambiental que determinaria i corregiria els possibles efectes perjudicials sobre el territori. I, per últim, el cinquè punt que hauria de tenir aquesta nova llei del sòl seria assegurar una informació i participació públiques.

Amb tot això podem fer una nova llei urbanística a Catalunya, una llei que ens mereixem tant per la nostra tradició urbanística, que hem de continuar mantenint i potenciant, com perquè hi ha nous reptes a l'urbanisme i a l'ordenació del territori a les portes d'aquest segle XXI, com perquè s'ha d'aplicar polítiques mediambientals en l'edificació dels habitatges i a les polítiques de transport, o per l'avaluació d'impacte ambiental en obres d'infraestructures o en l'ordenació del territori en la defensa de la qualitat de vida i de l'oci.

És per tot això, com dèiem, que nosaltres creiem important aquesta iniciativa parlamentària.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Oliveras.

El Sr. Oliveras i Maristany

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, l'objecte de la legislació urbanística és la regulació de l'activitat urbanitzadora o, en altres paraules, és l'establiment de competències sobre el règim urbanístic del sòl, el seu planejament, execució i ús. La legislació urbanística aplicable abans de 1975 era clara, era la Llei del sòl i ordenació urbana de 1956; una altra cosa era si s'aplicava o no. D'ençà l'any 1975, amb la reforma de la Llei del sòl abans esmentada, la promulgació del text refós de la Llei del sòl i ordenació urbana de 1976 i les successives aparicions, l'any 1978, del Reglament de planejament, el Reglament de disciplina urbanística i el Reglament de gestió urbanística, el problema de quina legislació s'havia d'aplicar seguia sent clar.

En el moment actual ens trobem, però, davant una situació on la legislació urbanística és d'una gran complexitat, fins i tot generadora d'incerteses i confusió. Per una part, hi ha una problemàtica competencial de potestats legislatives en aquesta matèria encara no re-

solta, malgrat la sentència del Tribunal Constitucional 61/97, de 20 de març, que no ha clarificat suficientment aquesta qüestió sorgida arran de la Llei estatal 8/90, de 25 de juliol, *de reforma del règimen urbanístico y valoraciones del suelo*, que donà lloc posteriorment a l'aprovació del Reial decret legislatiu 1/92, de 26 de juny, pel qual s'aprova el *texto refundido de la Ley sobre el régimen del suelo y ordenación urbana*, objecte de la interposició de nombrosos recursos d'inconstitucionalitat per part de diferents comunitats autònomes, entre elles Catalunya.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

La Sentència del Tribunal Constitucional, en declarar inconstitucionals i nuls diferents articles de la Llei 8/1990 i del Reial decret legislatiu 1/1992, va crear de la nit al dia un buit normatiu absolut a la majoria de les comunitats autònomes que, o bé no havien exercit els seus poders legislatius en matèria urbanística, o només s'havien limitat a regular aspectes puntuals i concrets i venien aplicant, per tant, el text refós estatal de 1992. Aquest buit normatiu no podia ser cobert amb comoditat pel text refós de 1976, que la Sentència constitucional esmentada va ressuscitar amb aquest fi, ja que la dificultat de cohesionar-lo amb els articles declarats vigents del text refós de 1992 per la Sentència ho feren gairebé impossible. Si a tot això hi afegim la nova legislació bàsica estatal, la Llei 6/98, de 13 d'abril, *de régimen del suelo y valoraciones*, que tanmateix presenta aspectes polèmics derivats de la necessitat de cobrir el buit generat per la decisió del Tribunal Constitucional i el canvi introduït pel Govern de l'Estat constituït després de les eleccions de 1996, té una primera manifestació, pel que estava dient, amb la regulació de l'Estatut jurídic de la propietat del sòl, que pel seu caràcter de legislació bàsica ha desplaçat les normatives autonòmiques anteriors, havent-se d'acomodar aquesta a la nova situació.

En la pràctica, aquest neoliberalisme urbanístic proposat s'ha mostrat gairebé ineficaç per aturar l'increment constant del preu del sòl i la seva repercussió en el cost de l'habitatge, ja que difícilment l'oferta indiscriminada de sòl susceptible de ser urbanitzat, propugnada des d'aquesta Llei, pot contrarestar altres factors fonamentals, com són les rendes de situació, que coincideixen de forma notòria en el mercat immobiliari. Tanmateix, cal esmentar la incompatibilitat entre aquests nous criteris liberalitzadors i la necessària consideració del sòl com un recurs natural escàs, atès el seu caràcter insubstituïble, especialment des del moment que es produeixen determinades utilitzacions d'aquest, sobretot les edificatòries, que poden malbaratar el desenvolupament sostenible del nostre territori.

I, finalment, la legislació urbanística catalana està basada en textos legals d'ordenament jurídic preconstitucional, ja que amb l'aprovació de la Constitució espanyola i l'Estatut d'autonomia es va atorgar competències plenes en matèria d'urbanisme a les comunitats autònomes. Aquesta competència, per exemple, es va traduir a Catalunya en el desenvolupament, fonamentalment, de dues lleis: la Llei 9/1981, sobre protecció de la legalitat urbanística, i la Llei 3/1984, sobre mesures d'adequació de l'ordenament urbanístic a Catalunya.

Aquestes dues lleis respecten el marc bàsic establert per la Llei del sòl estatal, modificant-ne només alguns aspectes. Així, aquest marc format pel text refós de la Llei del sòl estatal de 1976 i els seus reglaments, les dues lleis sobre protecció de la legalitat i sobre mesures d'adequació i els seus corresponents reglaments, més la Llei 23/1983, de 21 de novembre, de política territorial, són la base del desenvolupament de la regulació jurídica actual de l'activitat urbanística a Catalunya.

El Govern de Catalunya va optar, doncs, pel desenvolupament i l'aplicació de la Llei del sòl estatal de 1975 i no pas per la seva substitució, per bé que les disposicions legislatives successives modificaren i derogaren puntualment alguns aspectes del seu articulat i n'afegiren d'altres. En referència al Decret legislatiu 1/1990, de 12 de juliol, pel qual s'aprova la refosa de textos legals vigents a Catalunya en matèria urbanística, aquest va respondre més a una operació política enfront la imminent promulgació de la Llei estatal de reforma de 1990 per evitar així la seva possible incidència en les normes de la Llei del sòl estatal del 75 i del text refós del 76, que venien aplicant-se a Catalunya en règim de supletorietat. La celeritat o precipitació amb què es produí aquest text legal no el converteixen, precisament, en un paradigma de text refós, tant des del punt de vista de la seva concepció global com de la seva qualitat tècnica. La seva operativitat es pot considerar en l'actualitat com molt qüestionable, si tenim en compte la incidència de tots aquells preceptes de la legislació estatal del 92 no derogats per la Sentència del Tribunal Constitucional i els de la nova legislació de 1998.

Davant de tot aquest garbuix, estem d'acord que cal la nova redacció d'una llei del sòl a Catalunya, que eviti els equívocs a què pot donar lloc la manipulació simultània de la legislació autonòmica i de la nova Llei del sòl estatal de 1998, dels preceptes del text refós de 1992 que aquesta deixa vigents com dret estatal d'aplicació general i dels corresponents al text refós de 1976, que valen com a dret supletori. Però considerem, també, que és necessari afrontar la qüestió de l'ordenament jurídic del nostre territori i de l'urbanisme amb la profunditat que no contempla la Proposició de llei presentada pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Per exemple, algun dels elements de què nosaltres discreparíem és el paper que s'atorga a les diputacions provincials.

Però m'agradaria remarcar alguns dels aspectes que creiem que caldria que abordés una nova llei del sòl a Catalunya. Per exemple, els usos del sòl no urbanitzable i els procediments d'autoritzacions avui tan poc estrictes i discriminatoris; l'impacte de les actuacions sectorials sobre el sòl no urbanitzable i els espais de protecció especial; la necessitat d'ampliació dels criteris d'obligatorietat d'avaluació d'impacte ambiental; la introducció de l'aprofitament urbanístic en el sòl urbà; el control efectiu del deure de conservació dels edificis; la millora del procediment d'informació pública i de la participació dels interessats en la tramitació del planejament; la reforma de les figures o instruments de planejament general i la seva adequació a les necessitats actuals; el seguiment i el control de la revisió dels pro-

grames d'actuació dels plans generals i del seu compliment amb relació als plans d'etapes; la potenciació i ampliació de l'obligatorietat del patrimoni municipal del sòl, i altres aspectes que també podríem esmentar.

Per tot això exposat, malgrat les mancances que hem esmentat, considerem positiu assentar les bases per la redacció d'una legislació catalana d'ordenació del territori i urbanisme. Per tot això, votarem a favor de la presa en consideració de l'esmentada Proposició de llei.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Moltes gràcies, senyor president. Des de l'escó estant, si em permet. Hem escoltat amb cura la Proposició de llei que ens ha presentat el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, hem llegit el seu text i, d'alguna manera, ens ha sorprès una llarga exposició de motius en aquest text d'aquesta Proposició de llei a la vegada fent unes referències a la Llei estatal, a la Llei del 98, que se n'ha parlat ja per més d'un diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula, i les contradiccions que ens ha semblat escoltar de l'illustre diputat senyor Manel Nadal amb referències a la mateixa Llei del 98 després de llegir –com deia– aquesta exposició de motius.

En tot cas, senyor president, nosaltres ens posicionarem respecte a aquesta presa en consideració deixant molt clar, i que vagi per endavant, que creiem que és una necessitat imperiosa que a Catalunya hi hagi una nova llei del sòl. No ho diem ara; ja ho dèiem l'any 1997, quan es va debatre una proposició de llei, també del Grup Parlamentari Socialista, llavors, sobre la nova Llei del sòl que, en tot cas, no abastava tot el que abasta aquesta Proposició de llei que ara se'ns presenta; solament abastava el que era catàleg amb aspectes de sòl no urbanitzable.

Dit això, nosaltres estaríem d'acord amb el text que ens presenta, amb l'articulat que se'ns presenta, en alguns aspectes com l'autonomia local, en alguns aspectes com les classificacions urbanístiques, les distribucions competencials, i podríem no estar d'acord –segurament es pot esmenar i segurament hi podríem arribar, valgui la redundància, amb acords i amb consens– en aspectes com que..., o amb l'afirmació que el sòl urbanitzable és residual; creiem que aquesta no és una afirmació, avui dia, prou coherent, però, en tot cas, també, aspectes que diferenciem, com el nombre d'habitants, que ens n'ha parlat aquí, en poblacions de més o de menys de vint mil habitants, i quant a les seves competències en aspectes que poden desenvolupar, legislatius, sobre les mateixes lleis del sòl. Fan referències, vostès, en el mateix articulat, també a les diputacions; no parlen en cap cas d'una figura que crec que és important, també, parlar en la legislació catalana, que és dels consells comarcals, i creiem que hauria d'estar damunt de la taula en el text articulat una de les administracions que

també tenim a Catalunya. I, en el mateix text articulat, hi trobem en falta referències a la Llei estatal que abans ha comentat, la Llei 6/1991.

Però, en tot cas, és una bona eina, és una bona eina de treball, i pot ser una bona eina de treball la Proposició de llei que ens presenta el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, amb un model territorial –el seu model territorial, en tot cas– que no és coincident al cent per cent amb el nostre model territorial, com les afirmacions que s'han fet aquí sobre l'increment del preu del sòl. Perquè vostè estava parlant d'un increment de l'habitatge, d'un increment el preu del sòl, però també ens estava parlant d'un increment de costos en la construcció, que són els que, definitivament, han fet augmentar aquest preu de l'habitatge. En tot cas, si no hi hagués hagut una llei com l'estatal hauríem vist el que passava definitivament en l'habitatge o el que podria haver incrementat el sòl, també, en el conjunt total del preu de l'habitatge.

Nosaltres, senyor president, ens reservarem el vot a escoltar la posició del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i nosaltres li demanaríem al Grup Parlamentari de Convergència i Unió tres aspectes: un primer aspecte, que reafirmi amb la necessitat que és necessària, que és urgent una nova llei del sòl a Catalunya, molt més després de la Llei estatal 6/98; el segon aspecte, que aquesta llei, que aquest avantprojecte de llei es presenti al Parlament en el termini màxim i dins el termini màxim d'aquest any 2000, i un tercer aspecte, que s'obri un grup de treball o s'obri una ponència conjunta per un tema que afecta tot el conjunt del territori de Catalunya i que necessita d'un consens i d'un debat prou important.

Si aquests compromisos els accepta el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, nosaltres creiem que en benefici del que ha de ser un model territorial i el que ha de ser un desplegament de tota la legislació urbanística a Catalunya, li demanaríem al Grup Parlamentari Socialista que llavors, sempre que hi hagués aquest compromís per part del Grup de Convergència i Unió que retirés la seva Proposició de llei; i si no ho fes, en tot cas, i hi hagués aquest compromís per part de Convergència i Unió, nosaltres llavors hi votaríem en contra. I, en tot cas –i acabo senyor president–, si no hi hagués aquest compromís per part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, una vegada escoltat el seu posicionament, prendríem finalment la nostra posició quant al vot.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Lluís Recoder.

El Sr. Recoder i Miralles

Senyor president, senyores i senyors diputats, una qüestió prèvia abans d'entrar en consideració de la pròpia Proposició de llei que ens planteja el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi és el fet que estem parlant teòri-

cament d'una proposició de llei que, realment..., de reforma de llei del sòl o de creació d'una nova llei del sòl a Catalunya, però, realment, no es tracta d'un text articulat de legislació del sòl, sinó que més aviat són unes mesures urgents, ja que estem parlant d'un text de quinze articles, tres disposicions transitòries, dues de finals i una disposició derogatòria, i això difícilment pot ser considerat com un cos legislatiu de política o de legislació urbanística a Catalunya.

I com a segona qüestió prèvia, vull puntualitzar un fet al qual s'ha referit el senyor Manel Nadal: a Catalunya sí que hi ha una legislació urbanística. És veritat que Catalunya no ha legislat després de la Sentència del Constitucional, com han fet –crec que ell esmentava– cinc comunitats autònomes, però ara explicaré per què això no ha estat així; crec que és una explicació prou clara i també prou convincent. El que sí és cert –i, en aquest sentit, té raó qui ha pres la paraula en nom del Grup proponent– és que el procés normatiu urbanístic fa temps que viu una situació d'una certa provisionalitat, i això és així a Catalunya i també ho ha estat a l'Estat. I, de fet, en gran part, la nostra situació, la situació de provisionalitat de la legislació a Catalunya, ve derivada de la precarietat en què s'ha mantingut durant molt de temps la legislació estatal.

Saben vostès, i no és cap secret, que si estem en aquesta situació, encara, d'un cert *impasse*, és perquè l'any 1990 s'aprova una llei –a la qual s'han referit, de forma general, els que m'han precedit en l'ús de la paraula–, un text refós l'any 1992, que va ser contestat per la pràctica totalitat de les comunitats autònomes, fins i tot comunitats autònomes socialistes, que vull recordar que pertanyien, per tant, a la mateixa força política que en aquells moments governava a l'Estat. I van ser contestades no en un exercici..., o va ser contestada aquesta legislació no en un exercici de victimisme, com a vegades se'ns acusa, sinó simplement perquè s'entenia que reduïa fins a l'anècdota la competència autonòmica en matèria urbanística amb una consideració extensiva de la regulació del contingut bàsic del dret de la propietat que no deixava pràcticament lloc a la competència urbanística de les comunitats autònomes, a banda que hi havia uns altres –però això no justifica, òbviament, el recurs davant del Tribunal Constitucional– que consideràvem que es tractava d'una legislació altíssimament ineficaç.

La Generalitat –i ho explicava el senyor Oliveras–, de forma simultània a la tramitació de la Llei a Madrid, jo crec que amb molt bon criteri va aprovar el Decret legislatiu 1/92, que venia a regular el mateix que estava intentant aprovar a l'Estat, però d'una forma diferent. De fet, a partir d'aquí, el conflicte ja va estar servit, i és un conflicte que va generar molts dubtes i controvèrsies al nostre país, aquí a Catalunya, fins que la Sentència del Tribunal Constitucional de març de l'any 1997 –si no recordo malament–, una sentència que no va passar precisament de puntetes sobre el problema, doncs, va venir-lo a resoldre, i no precisament a favor de les tesis Sáenz de Cosculluela o tesis Borrell, sinó que diria jo que és una sentència exemplar, des del moment en què va treure targeta vermella declarant inconstitucionals ni més ni menys que 260 articles de la legislació

estatal. Ha estat una sentència històrica, i se n'ha parlat molt, perquè ha assentat un principi que jo crec que és molt important, i que va ser molt criticat, fins i tot, des del Govern de l'Estat anterior, en el sentit que impedia a l'Estat dictar, fins i tot, normes amb caràcter supletori en aquelles matèries que eren de competència autonòmica.

Què va passar? Que a les comunitats autònomes que no havien fet el que varen fer des de Catalunya, que és dictar la nostra pròpia llei, se'ls va crear un buit, perquè la legislació estatal no els servia ni amb caràcter supletori, i, per tant, van haver de legislar. I aquestes són les cinc comunitats autònomes a què el senyor Nadal es referia, que van haver de fer un exercici molt ràpid de legislació.

És veritat que la Llei del sòl estatal ha omplert el buit que va deixar la Sentència del Tribunal Constitucional –la Llei estatal, em refereixo, de l'any 1998. És una llei que ha estat criticada per algun dels ponents. Jo, francament, no comparteixo la crítica, perquè crec que és una llei que, a més de ser una llei constitucional, és una llei moderna, és una llei poc intervencionista i és una llei molt limitada, molt més limitada que la llei anterior, i això ens permet a nosaltres desenvolupar de forma molt àmplia la nostra competència; deixa a les comunitats autònomes un ampli marge per a fer política de sòl i oblidada, a més –contràriament, també, al que s'ha dit per algun portaveu–, aquella pretensió inicial d'urbanisme ultraliberal que portava a considerar com urbanitzable tot aquell sòl que no fos objecte d'una protecció molt específica perquè tenia uns valors molt asenyalsats.

De fet, aquesta Llei, a part de considerar que poden ser declarats com a no urbanitzable aquells que tinguin uns determinats valors paisatgístics, històrics, arqueològics, científics i una llarga llista, acaba dient: «Així com aquells altres que es considerin adequats per al desenvolupament urbà». Per tant, reconeix plenament la competència als ajuntaments per a decidir per allà on volen créixer i per allà on no volen créixer. Si hi han ajuntaments que volen fer una ciutat compacta o volen créixer en taca d'oli, aquesta ja és una decisió personal.

Però bé, com els deia, la iniciativa socialista, de fet, no ens proposa una nova llei del sòl catalana, sinó unes mesures urgents que diuen que pretenen fer compatible la nostra legislació del 92 amb la Llei de l'Estat de l'any 1998. Bé, jo crec que aquests problemes de divergència entre dues legislacions, de fet, amb l'actuació que s'ha portat des del Govern de la Generalitat amb mà esquerra, bon fer i autoritat en alguns casos, s'han anat resolent les possibles disfuncions, i, per tant, no compartim la necessitat de tirar endavant aquestes mesures. Sí, en canvi, compartim i pensem que és necessari fer una nova llei del sòl a Catalunya. Una llei pensada, una llei que sigui fruit del diàleg entre les administracions que l'han d'aplicar, i, per tant, les organitzacions municipalistes han de jugar el seu paper, una llei fruit d'una reflexió serena i no precipitada que en aquest moment el Govern ja està duent a terme i que està en condicions de poder portar a la Cambra en el termini màxim d'un any. Una llei, doncs, que vingui a dotar-nos d'un marc –diguem-ne– modernitzat i d'un

marc més adaptat amb la nova realitat urbana del nostre país.

Per acabar, senyor president, només dir que, entrant per sobre el detall de la Proposició que se'n planteja, pensem que hi ha alguns aspectes, des del nostre punt de vista, que són poc encertats, i n'hi ha d'altres que no compartim –i els esmentaré de forma molt ràpida–, com és: una certa confusió entre el concepte de sòl consolidat per a la urbanització i el no consolidat per a la urbanització; l'atribució al planejament de la decisió de reduir el percentatge de cessió per sota del 10% de l'aprofitament mig en sòl urbà no consolidat –qüestió que pensem nosaltres que, perquè afecta directament el dret de la propietat, ha de tenir una regulació de tipus legal–; la insuficiència de la regulació del sòl urbanitzable no inclòs en els àmbits delimitats del planejament general, que obliga, a més, al sistema o al règim de consulta previst a la legislació estatal, o una qüestió amb la qual nosaltres tenim una discrepància fonamental, de principi, que crec que compartim, doncs, amb el Grup d'Esquerra Republicana; és a dir, es parla d'autonomia municipal però, en canvi, s'atorga la competència d'aprovació del planejament supramunicipal, no al Govern de la Generalitat, no a les comissions d'urbanisme, sinó a les diputacions. Aquest és un tema que no té un contingut tècnic, sinó que és altament polític i que, òbviament, el Grup de Convergència i Unió no comparteix; i, en canvi, s'oblida, quan es parla d'autonomia municipal, el possible paper que podien jugar els consells comarcals. Però encara es va més enllà en l'aprofundiment d'aquesta idea quan es limita el caràcter de la intervenció del Govern de la Generalitat o de les comissions d'urbanisme en l'aprovació definitiva del planejament, allò que se'n diu simplement el control de la legalitat o dels interessos supramunicipals, però, en canvi, en aquells plans supramunicipals l'aprovació definitiva dels quals correspon a les diputacions no hi ha cap mena de limitació; les diputacions poden entrar en la consideració total i absoluta d'allò que prèviament han definit els ajuntaments. Per últim, sense ser exhaustiu, l'alteració del procediment especial sobre la modificació de zones verdes i espais lliures o el règim transitori, que tampoc compartim.

Es dedueix de la meua intervenció que el nostre Grup...

El president

Senyor diputat, haurà d'acabar.

El Sr. Recorder i Miralles

Acabo, senyor president. El nostre Grup votarà en contra de la presa en consideració d'aquesta Proposició, no de reforma de la Llei del sòl, sinó entenem que de mesures urgents, amb el compromís de plantejar a la cambra en el termini màxim d'un any un text complet de nova legislació urbanística a Catalunya, que ens agradaria que fos suficient perquè el Grup Socialista proponent pogués retirar aquesta iniciativa, i, si no és així, reitero quin serà el sentit del nostre vot.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Per tant, ara posem a votació la presa en consideració de la Proposició de llei sobre una nova llei del sòl.

Comença la votació.

Aquesta presa en consideració ha tingut el resultat de 66 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

(Pausa.)

Se suspèn un moment la sessió perquè puguin entrar altres diputats.

Obrin portes, si us plau.

(Remor de veus.)

Segons l'article 82.1 d'aquest Reglament, es repeteix la votació.

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Senyor president, demano la paraula.

El president

Té la paraula el senyor Nadal.

El Sr. Manel Nadal i Farreras

President, jo entenc que les repeticions de les votacions, amb el Reglament a la mà, no es poden produir, i s'ha produït un empat. Si es recull l'empat, consta en acta; s'ha produït un empat, i després el president diu, tènicament, amb el Reglament a la mà –o fem una norma d'interpretació reunint la Junta de Portaveus–, que es pot repetir la votació i entren els diputats; és una altra qüestió. Però, en tot cas, el resultat que s'ha produït és un empat, i la votació no es pot repetir, crec jo, amb el Reglament a la mà.

El president

Moltes gràcies. Si em permeten, senyores diputades i senyores diputats –sí, un segon–, els llegiré l'article 82. L'article 82 diu el següent:

«Punt 1. Quan en una votació hi haurà empat, se'n farà una altra i, si l'empat encara persistia, la votació roman-drà suspesa mentre el president ho creurà raonable. Transcorregut aquest temps i havent permès l'entrada i la sortida de diputats al Saló de Sessions, es repetirà i, si tornava a haver-hi empat, es considerarà rebutjat el dictamen, l'article, l'esmena, el vot particular o la proposició de què es tracti.»

Per tant, aquesta presidència, lògicament, complirà estrictament aquest article. (El Sr. Ribó i Massó demana per parlar.)

Senyor Ribó...

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, l'article que ens ha llegit dona tota la raó, com deia la Mesa, que es repeteixi ara la votació amb una excepció: no s'hauria d'haver permès l'entrada a l'hemicicle a diputats d'un grup parlamentari de-

terminat –no d'aquest grup, del que sigui–; per tant, crec que, en aquest sentit, si ara es fa la votació en aquests termes, no es compleix amb el Reglament.

Gràcies, senyor president.

El president

Té tota la raó, el senyor diputat, i la mala interpretació que n'ha fet el president de l'assessorament que se li ha donat, doncs, és una equivocació i és un error, i els de-mano, de debò, disculpes. (*Remor de veus.*)

Ara és que no hi ha remei. Per tant, es torna a repetir la votació. Com que no? Sí, es torna a repetir la votació. (*El Sr. Manel Nadal i Farreras demana per parlar.*)

Senyor diputat.

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Senyor president, o tornem l'estat de la votació al punt en origen, Reglament en mà, i això obligaria a fer sortir algun diputat que ha entrat, cosa que potser seria lletja, o suspenem un moment la sessió, fem junta de portaveus i prenem alguna resolució al respecte. (*Remor de veus.*)

El president

Senyores i senyors diputats. Com vostès veuen, hi ha hagut una anomalia per la meua part en el compliment d'aquest article, i prego que suspenguem la sessió i farem una junta de portaveus aquí, a peu de tribuna, per a trobar el consens en aquest sentit.

Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a tres quarts d'una del migdia i es reprèn a tres quarts d'una i quatre minuts.

El president

Es reprèn la sessió.

Senyores i senyors diputats, donat que en l'anterior votació hi ha hagut un empat, correspon ara en aquest moment fer una segona votació. Sí, els timbres han estat tocats, i exactament. Els timbres han estat tocats, lògicament, i, si no, l'obligació... (*Remor de veus.*)

Comença la votació.

El resultat d'aquesta votació és de 67 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció. Per tant, queda rebutjada la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei.

Presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 8/1987, del 15 d'abril, municipal i de règim local de Catalunya (tram. 202-00052/06)

El quart punt de l'ordre del dia ha estat retirat, tal com s'ha explicat a l'inici d'aquesta sessió, i el cinquè és debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 8/1987, del 15

d'abril, municipal i de règim local de Catalunya. Per a presentar-la, té la paraula pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Després que diputats i diputades abandonin l'hemicicle, si li sembla, començaré a...

(*Pausa.*)

El president

Pot començar, senyor diputat.

El Sr. Ribó i Massó

Aquesta Proposició que sotmetem a presa de consideració avui no és res més que la conseqüència d'un dels pactes que varem subscriure tots els grups parlamentaris o partits polítics presents en aquesta cambra a nivell d'Estat per a combatre el transfuguisme; és en l'aspecte que la Llei municipal de Catalunya encara té un forat, i que hem de resoldre'l perquè, fins i tot, s'ha produït un cas fa molt poc en un ajuntament d'una comarca propera a Barcelona, en el qual s'ha evidenciat aquest forat.

El que plantegem, doncs, està molt explicat en el text. He de dir que tots els grups parlamentaris m'han manifestat el seu suport perquè això sigui una iniciativa de tots i que, per tant, la poguéssim votar, aprovar avui per unanimitat, amb tots els seus extrems, fins i tot, amb la claredat amb què es refereix al fet que qualsevol cas en les coalicions dependrà de les voluntats dels partits polítics.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Oliveras.

El Sr. Oliveras i Maristany

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, manifestar el nostre acord amb la proposta del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds. Donarem suport a aquesta modificació de la Llei municipal de Catalunya. Creiem que això ve a reflectir el que ja van signar diferents forces polítiques en el seu dia, que era l'Acuerdo sobre el código de conducta política que es va signar a Madrid contra el transfuguisme, i creiem que és important que això tingui una plasmació legal per tal que es puguin modificar, també, els reglaments orgànics municipals en els diferents ajuntaments. Cal que passi, això, de ser una simple declaració d'intencions al fet que tingui una contemplació en les lleis de Catalunya, en la Llei municipal de Catalunya.

Per tot això, votarem a favor. També considerem interessant la precisió que fa la proposta d'Iniciativa en considerar la qüestió de les coalicions electorals, i que, també, potser, seria important intentar contemplar altres aspectes, potser molt més complexos, que són a vega-

des situacions que es poden donar de regidors o regidores que es poden donar de baixa de partits polítics o de coalicions i que poden portar a una situació confusa els diferents grups municipals. Per tant, és important que s'abordi això des d'un punt de vista que es reguli i que es pugui avançar en la millora de la democràcia municipal, en què els ajuntaments siguin aquest instrument necessari que necessitem a la societat catalana de millora de la democràcia municipal, i, també, que la representació política no quedi vulnerada en determinades situacions.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, senyor Rafael Luna.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president. El Grup Parlamentari Popular recolzarà aquesta iniciativa d'aquesta Proposició de llei perquè penso que era necessària i urgent que arribés aquí, al Parlament de Catalunya, perquè d'alguna manera s'afegeix a l'article 48.5 de la Llei de reglament municipal, a Catalunya.

Nosaltres pensem que, amb aquesta incorporació al règim local, el que evitem és que moltes persones que s'aprofiten d'anar en llistes amb sigles de partit polític facin d'elles, després, un ús personal, individual seu, com si el partit polític que el representés fos un «espònsor» polític i no la realitat de la importància que té el seu conjunt.

Entenem també que aquesta Proposició de llei recull també, en el seu àmbit, que aquestes persones que passen als grups no adscrits també tindran limitades o no es beneficiaran d'aquelles qüestions econòmiques o materials que els grups mixtos, com a tals, comporten. Per tant, nosaltres ens en felicitem, perquè, de debò, tots els partits polítics han patit –alguns han disfrutat– aquestes qüestions del transfuguisme polític dintre de les corporacions locals.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Miquel Iceta.

El Sr. Iceta i Llorens

Em plau prendre la paraula en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi per a anunciar el nostre vot afirmatiu a aquesta presa en consideració.

Tots els grups de la cambra hem reiterat en diverses ocasions la nostra oposició més ferma al transfuguisme, que és un fenomen que, òbviament, erosiona les institucions i suposa un greu desprestigi per a la política. Entenem per «transfuguisme» l'acció d'un càrrec electe que abandona el seu grup parlamentari o municipal per a afavorir un canvi de majoria o cercar un benefici personal.

Per recollir una de les mostres que en aquesta cambra, al llarg de la seva trajectòria, s'ha fet sobre aquest tema, la Proposició no de llei de rebuig del transfuguisme polític practicat per representants públics, que es va presentar el 1992 pels grups Popular, d'Esquerra Republicana, d'Iniciativa per Catalunya i el Grup Socialista, deia que «el transfuguisme implica un canvi de lleialtat política a favor d'interessos diferents dels de la confiança dels electors expressada en el vot a favor de la candidatura i del programa pel qual foren elegits».

En aquest sentit, la reforma que es presenta és útil perquè contribueix a l'aïllament de les persones, dels càrrecs electes, que cauen en aquest tipus de pràctica. Potser en el tràmit parlamentari serà possible precisar encara més aquestes mesures d'aïllament polític d'aquells que traeixen la voluntat dels electors expressada a les urnes. Compartint tots plegats aquest objectiu, sabrem cercar les fórmules més adequades per a assolir-lo. És, doncs, amb aquest esperit que recolzem aquesta presa en consideració.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyora Maria Eugènia Cuenca.

La Sra. Cuenca i Valero

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per anunciar el vot favorable de Convergència i Unió a l'admissió a tràmit d'aquesta iniciativa que, de fet, podríem haver signat tots els grups de la cambra, però, en tot cas, s'ha de reconèixer que ha estat Iniciativa el grup que primer l'ha proposat, i dir que l'hauríem signat donat que, políticament, tots estem d'acord amb aquesta iniciativa, perquè –com s'ha dit– es va signar un acord a Madrid de compromís de totes les forces polítiques sobre com s'ha de tractar el transfuguisme.

En realitat són onze punts, aquest acord, dels quals el que avui debatem o admetem a tràmit és el tercer. La resta són compromisos de comportament polític i, per tant, no poden tenir cap reflex a les lleis, sinó que és simplement l'acceptació pels partits polítics perquè això sigui possible. Deia que hi estem d'acord políticament, nosaltres també i tots els grups de la cambra, i que, en el cas que estem debatent, el que es tracta és d'aprovar una mesura dissuasiva per tal que els regidors tinguin més difícil el pas, doncs, a un altre..., a fer de trànsfuges.

Deia que hi estem d'acord políticament, però haig de manifestar avui un dubte que tenim el nostre Grup Parlamentari. El règim actual parlamentari i electoral es basa en un sistema en què no existeix una vinculació entre l'escollit, entre el regidor, i els ciutadans que l'escullen, i, per tant, la figura del no adscrit, sigui diputat o regidor, és pròpia d'altres règims en els quals hi ha aquesta vinculació de l'elector i l'escollit; no és el cas del nostre. I tenim alguns dubtes legals, que no polítics, en el sentit que la Llei de règim local de l'Estat esta-

bleix que els regidors han d'actuar mitjançant un grup. I llavors pensem que si –després, el debat parlamentari són qüestions tècniques, però no tan sols tècniques, sinó que crec que són de bastant de fons– resultés que els no adscrits han de, finalment, constituir un grup de no adscrits em sembla que aquesta mesura tindria molt poc interès.

Per tant, esperem a la tramitació, que els serveis jurídics de la cambra puguin estudiar aquesta relació entre la Llei de bases, el reglament que la desenvolupa i les sentències del Tribunal Constitucional per a veure si realment podem regular aquesta figura del regidor no adscrit sense estar integrat en cap grup.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Sense anticipar els debats futurs, té la paraula el senyor Ribó per un minut.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Només per a recordar a tota la cambra que el que hem presentat és literalment, fil per randa, el que vàrem acordar en l'Acord de Madrid, que es refereix, en el punt que estem debatent, als recursos i mitjans, i, per tant, ja ho debatrem en el si de la ponència que es constitueixi, sobre com podem obviar aquesta advertència que ens fa la senyora Cuenca.

El president

Moltes gràcies. Senyora Cuenca, per un minut.

La Sra. Cuenca i Valero

Als acords de Madrid hi ha un punt que no hem acabat de recollir i, ja que el senyor Ribó ha intervingut, li voldria matisar. Diu: «y en su caso mitjançant la constitució d'un grup», i l'acord de Madrid no remet a modificació de lleis, com ho fa amb la Llei electoral en un altre punt, perquè deixa a l'autonomia de les corporacions locals el fet de regular-ho, als seus reglaments orgànics o mitjançant l'instrument de què es tracti. Jo només he plantejat un dubte, que em penso que és lògic que l'estudiem més amb profunditat.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per part del Govern, té la paraula l'honorables conseller de Governació i Relacions Institucionals.

El conseller de Governació i Relacions Institucionals

Molt breument, senyor president, per a expressar la satisfacció del Govern per l'acord sobre aquesta iniciativa plantejada per Iniciativa per Catalunya - Verds i el consens dels diversos grups parlamentaris.

I, en segon terme, per a expressar públicament una resposta a un requeriment que, també públicament, en el seu dia, se li havia dirigit a aquest conseller. Un grup parlamentari es va dirigir al seu dia defensant les seves legítimes pretensions per a intervenir en un conflicte de

transfuguisme recent. Privadament, que no públicament, i ara públicament, vaig expressar la limitació que tenia el Govern i el conseller de Governació per a intervenir en el cas expressat. Raó de més perquè insisteixi en la satisfacció de l'acord d'avui perquè això no pugui succeir en el futur.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies.

Escollats els posicionaments de tots els grups, els proposo als senyors portantveus, i si cap diputat hi tingués inconvenient, que sigui aprovada per assentiment dels presents.

(Pausa.)

Moltes gràcies. Així és, i així constarà.

Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre la Situació de la Pesca a Catalunya (tram. 252-00007/06)

El següent punt de l'ordre del dia, que és el sisè, és la Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre la Situació de la Pesca a Catalunya. Atès que aquesta Proposta és presentada per tots els grups parlamentaris, per fixar la seva posició té la paraula, en primer lloc, l'illustre senyor diputat Rafael Luna, pel Grup Popular.

El Sr. Luna i Vivas

Senyor president, senyores i senyors diputats, un cop més en aquest Ple del Parlament es presenta la constitució de la Comissió d'Estudi sobre la Pesca. Un cop més nos trobem amb la situació de crear aquesta Comissió. I a mi em vénen dues preguntes molt diferents. La primera d'elles, si és necessària la constitució d'aquesta Comissió d'Estudi sobre la Pesca, i la segona, si és eficaç aquesta Comissió.

Referent a la primera, haig de dir que, sense dubtes, la pesca, el sector pesquer, a Catalunya és un sector important, és important en la història, és important en molts municipis que estan identificats amb la pesca, és important en el sector perquè són molts els municipis i molts els ciutadans i ciutadanes de Catalunya que viuen d'aquest sector, i és important perquè no hem d'oblidar que a Catalunya el nostre litoral marítim és un litoral ample, que dintre del conjunt de la geografia és altament representatiu. Per tant, aquesta Comissió és altament positiva.

Ara bé, la segona pregunta que ens podem fer és: és eficaç aquesta Comissió? Jo, per l'experiència que tinc, dic que pot ser més eficaç del que és o del que ha estat, i que aquesta nova Comissió de la Pesca que avui sotmetem a votació ha de recollir una part que jo he trobat a faltar darrerament. Primer, és una comissió en la qual hem tingut compareixences de les confraries dels pescadors, dels sectors de la pesca, dels diferents arts, d'especialistes en pesca, de tot el món vinculat a la

pesca. Això sens dubte dóna als diputats una visió de la realitat de la nostra situació i la situació en què es viu en el nostre país la pesca, i ens adonem força dels problemes que hi ha entre les confraries, entre les diferents arts de pesca, els problemes que existeixen de competències de diferents administracions, i la veritat és que ens en fem una realitat...

Però jo penso que la Comissió es queda molt parada aquí. La Comissió ha d'anar endavant amb alguna cosa més, amb alguna cosa més, i és unificar criteris i és impulsar activitats, impulsar iniciatives a la Comissió Legislativa d'Agricultura, Pesca i Ramaderia, i en aquest mateix Ple de Parlament, d'aquestes realitats que es perceben en aquesta Comissió. Vull dir que no quedi simplement com una presència dels problemes que es tenen i no sigui una canalització d'aquests problemes en vies d'una solució. I penso que aquesta és la importància, i la segona part important perquè aquesta Comissió sigui altament eficaç i positiva.

I d'aquí hem d'arribar a acords entre els grups parlamentaris d'aquesta Comissió per incidir en accions que aportin realment, sobretot, un dels temes més importants, que és la unificació de criteris quant a la problemàtica de la pesca. Abans he dit que eren diversitat de problemes dintre dels sectors, dintre de les confraries, per als temes de competències, i el que és important –i li agraeixo molt, honorable conseller, que estigui al davant– de buscar una solució i una unificació a aquests problemes.

I és veritat, també, que d'aquesta Comissió ha de sortir un impuls que marqui un disseny de política pesquera. Un disseny que ha d'anar amb el que ha de ser la compatibilitat de l'explotació sostenible dels recursos marítics amb la realitat i amb la rendibilitat de les empreses pesqueres. És important que aquesta política porti una gestió positiva dels recursos pesquers, d'acord amb la capacitat d'explotació que té la mar a Catalunya. És a dir, és important que es comenci a fer un canvi de cultura, amb el qual es reflecteixi clarament la importància que tenen els recursos, amb la importància que té la capacitat dels recursos vius de la mar.

En resum, és aportar un benefici natural als que són els pescadors que se'n beneficien, i, com no, amb una repercussió altament positiva a tota la societat de Catalunya. I penso, i el Grup nostre Parlamentari és favorable que aquesta Comissió entri en aquest funcionament, en un funcionament d'eficàcia, de possibilitat i d'impuls d'una política clara i concisa per al nostre Principat i per al nostre litoral, i, sobretot, molt especialment, que aquesta Comissió, molt ben coordinada amb la Comissió d'Agricultura, Pesca i Ramaderia, aportin solucions viables, reals dintre del que és aquest sector tan important, tan històric i tan representatiu com és el sector pesquer per a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Maria Roig.

El Sr. Roig i Grau

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, des del mateix escó i amb molta brevetat per ratificar lo vot afirmatiu de Convergència i Unió a la Proposta de creació de la Comissió d'Estudi de la Pesca a Catalunya.

Nosaltres creiem que és molt important –i ja s'ha dit– que aquesta Comissió acabi els treballs que va iniciar en l'anterior legislatura. Lo cert és que els propers anys seran molt decisius per a definir el futur del sector pesquer a casa nostra, a Catalunya. L'IFOP, l'instrument financer de política pesquera de la Unió Europea, permetrà la modernització de la nostra flota, la retirada d'aquells pescadors que ho desitgen, una retirada digna, òbviament, la creació d'infraestructures vinculades al sector pesquer i l'aprovació del Pla de pesca de Catalunya. També s'haurà d'avançar en l'assumpció de noves competències en pesca per part del Govern de la Generalitat. I també vull fer referència, molt especialment, que s'haurà d'avançar en la definició d'un veritable espai marí a Catalunya.

Lo repte no és fàcil, ho ha dit el senyor Luna, i és cert, perquè el sector és un sector que moltes vegades entra en contradiccions i, per tant, és difícil de definir, perquè es tracta, a més, de disposar d'una flota pesquera productiva i competitiva, però a la vegada adaptada a les possibilitats del nostre mar. Per tant, desitgem que aquesta Comissió sigui útil per a assolir aquests objectius.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Martí Sans.

El Sr. Sans i Pairutó

Gràcies, senyor president. Des de l'escó estant, el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi dóna suport a la proposta de creació de la Comissió d'Estudi sobre la Pesca, i, coincidint amb el que s'ha dit abans, també creiem que aquesta Comissió és necessària, és necessària sobretot per fer una diagnosi de la situació de la pesca a Catalunya. Diagnosi que continuarà, com ha estat fins ara, arrossegant –per fer servir un terme pesquer– els problemes que no acaben de solucionar-se, els problemes del cavallatge, els problemes de la finestrata única, els problemes de mobilització de les confraries, i, per tant, és bo que escoltem el sector, que fem una bona diagnosi i que puguem prendre decisions i, si pot ser, consensuades. Però també vull dir que les decisions que prenguem estan en mà del Govern per executar i fer les polítiques adients perquè el sector de la pesca surti de la situació de marasme en què es troba actualment.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Jo coincidiré completament amb el diputat Martí Sans sobre la urgència de la intervenció per part de l'Administració en el sector pesquer a Catalunya. El sector pesquer a Catalunya, que és un sector en disminució constant, pel que fa al seu pes econòmic, pel que fa a la seva realitat social i pel que fa, també, a les seves perspectives de futur, necessita aquest impuls de l'Administració.

A la passada legislatura aquest Parlament no només va crear la Comissió d'Estudi sobre la Pesca, que va existir, presidida pel diputat senyor Carod-Rovira, sinó que va aprovar un tou important de resolucions i mocions, la majoria d'elles impulsades pel Grup d'Esquerra Republicana o pel Grup Socialista. Mocions i resolucions la majoria dels punts de les quals no s'han dut a la pràctica, perquè la majoria d'elles, a més a més, coincidien en un terme, que era la necessitat, d'una vegada, d'impulsar el Pla de pesca a Catalunya. El Pla de pesca a Catalunya promès, aprovat per aquest Parlament, reclamat per aquest Parlament, que encara no tenim i que situa aquest marasme –que deia el diputat Martí Sans– en la preocupació dels grups parlamentaris i en la preocupació del sector divers de la pesca a Catalunya. La pesca a Catalunya és molt diversa pel que fa a les arts, és molt diversa pel que fa als ports i a les confraries, és molt diversa, també, fins i tot, pel que fa a la situació econòmica d'alguns ports, la situació econòmica d'altres arts. El tema del cavallatge n'és un exemple; la manca de control en segons quines qüestions n'és un altre, i l'excés de control en d'altres qüestions en seria la tercera.

Aquí hi ha patrons que tenen cavallatges que superen de manera increïble el permès per la llei, i no cal controlar-los, passejant pels molls es veuen –passejant pels molls es veuen–, i, en canvi, com ens deia un confrare major d'una confraria de les terres de l'Ebre, hi ha bastiments de pesca que són controlats per quinze estaments diferents. Entre el no-control i el descontrol per excessiu control, la Generalitat hauria d'aconseguir allò que reclamava una resolució aprovada per la Comissió d'Agricultura en la passada legislatura: esdevenir l'administració única de la pesca a Catalunya i, per tant, assolir la finestra única, que ja s'ha assolit en termes d'agricultura. És el que el món de la pesca reclama.

I, com deia el senyor Rafael Luna –i amb això acabo–, aquesta és una Comissió que ha d'aconseguir més eficàcia que en la passada legislatura, tot i que hi ha un punt d'eficàcia, que em sembla que el món de la pesca agraeix molt i que el món de la pesca se'n va adonar, que és que els vam escoltar. El món de la pesca estava molt acostumat que ningú els escoltés. En aquest Parlament, en la passada legislatura, va fer una mesura terapèutica, que era escoltar-los. Jo crec que en aquesta legislatura hem de donar un pas endavant, i d'escoltar-los hem de començar a intentar que l'Administració faci coses en favor d'ells.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per Iniciativa per Catalunya - Verds, la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Amb la intervenció dels diputats que m'han precedit i, també, com ja es va dir quan es va prendre en consideració la creació de la Comissió d'Estudi en l'anterior legislatura, ja varen anar sortint els problemes que afecten la pesca aquí en el nostre país. I no m'agradaria repetir les aportacions, però sí posar en consideració un aspecte que jo diria que no s'ha tocat tant, que és, a part que hi ha uns aspectes socials i, podríem dir, econòmics, que són els que afecten els pescadors i les seves famílies, hi ha també, en tot aquest tema, un problema d'impacte en els ecosistemes marins, en el sentit que estem davant d'un cas en molts llocs d'un desenvolupament insostenible, que fa que els traiem tant del mar que estem hipotecant que d'aquí a uns quants anys puguem continuar traient peixos, puguem continuar tenint un medi ambient en condicions. Hi ha hagut moltes raons que han fet que s'hagi arribat a aquests extrems, i és cert que es varen anar aportant a les intervencions, a les compareixences que van haver-hi a la Comissió d'Estudi anterior, i jo destacaria –tot i que jo no hi era, he pogut tenir accés a la documentació– el moment en què varen aparèixer els autors del llibre que es deia *La pesca del siglo XXI. Propuestas para una gestión pesquera racional en Cataluña*.

Un dels dos autors va fer esment més dels aspectes socials, en el sentit que parlava d'en quines condicions estan treballant, d'en quines relacions laborals «poc modernes», podríem dir-ne, estan els treballadors del mar perquè estan en una relació laboral construïda sobre la figura del salari a la par, la qual cosa comporta una important desprotecció social. I l'altre autor va fer més esment d'aquest aspecte de sostenibilitat que jo enumerava ara. Era un biòleg, el senyor Lleonart, i va explicar que aquest recurs que hauria de ser auto-renovable, que és la pesca, en el moment en què l'estem sobreexplotant, deixa de ser autorenovable, i va plantejar que en altres països del món ja estan aplicant una gestió, que es diu una «gestió adaptativa», que parteix que hi ha grups d'experts que van valorant en quin punt estan les pesqueres, és a dir, si ho estem sobreexplotant, si encara podríem treure'n una mica més, i, a partir del que anualment aquests experts analitzen, es pot decidir quina és la quantitat pescable. Penso que aquesta podria ser alguna de les estratègies o algun dels criteris que ens deia que, a partir d'aquesta Comissió d'Estudi, hauríem de treure, però n'hi poden haver moltes d'altres.

Estic d'acord amb els diputats que m'han precedit que el que cal és que aquesta Comissió sigui més eficaç, que puguem anar seguint les polítiques que es portin a terme des del Govern, que puguem continuar comptant amb els sectors implicats i que aprofitem que, en aquests moments, hi ha una sensibilitat, podríem dir-ne, a nivell internacional pel tema de la pesca i que existeix un codi de conducta de la pesca responsable per anar

trobant aquelles estratègiques més favorables per al sector i, també, per a la preservació dels ecosistemes marins.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Ecoltats els posicionaments dels diversos grups, els proposo que sigui aprovada per assentiment la creació d'aquesta Comissió d'Estudi.

Moltes gràcies.

Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre el Millorament de la Prevenció i l'Extinció d'Incendis (tram. 252-00008/06)

El setè punt de l'ordre del dia és la proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre el Millorament de la Prevenció i l'Extinció d'Incendis. Atès que aquesta Proposta és presentada per tots els grups parlamentaris, per fixar la seva posició té la paraula, primer, pel Grup Popular, l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Si em permet, de l'escó estant, no perquè sigui un tema menor, la creació d'una comissió d'estudi, sinó perquè és una proposta de resolució –igual que l'anterior, signada per tots els grups parlamentaris– que el Grup Parlamentari Popular va oferir a tots els grups parlamentaris i tots vam signar. I fer només unes reflexions, amb molt poc temps, sobre la importància d'aquesta Comissió d'Estudi sobre la Prevenció i l'Extinció d'Incendis forestals, comissió que ja ha estat creada a les dues anteriors legislatures i que va tenir un treball important arran dels incendis de l'any 1994 i en el moment que s'estava fent, també, un debat monogràfic sobre aquells mateixos incendis, i, després del debat dels incendis de l'any 1998, una de les propostes de resolució va ser crear aquesta mateixa Comissió d'Incendis, i ara, en aquest inici de legislatura, donats els diferents canvis que han succeït dins del Govern, és a dir, un decret on tota la prevenció recau, també, sobre el Departament d'Interior, a part de l'extinció dels incendis a Catalunya, on hi ha, també, la Direcció General del Medi Natural, que està fent polítiques silvícoles i que està inclosa, ara, dins del Departament de Medi Ambient, i, a la vegada, després, també, d'algunes de les notícies que hem anat veient, com la creació d'una Agència Catalana de la Natura, creiem que aquests són aspectes més que suficients per a poder debatre en aquesta Comissió d'Incendis no solament aquests aspectes, sinó també quin és el grau de compliment de resolucions, i quins, també, són els programes que presentarà el Govern per a la prevenció i extinció d'incendis forestals al llarg de tots aquests propers anys.

Espero i desitjo, senyor president, que aquesta Comissió no hagi de debatre grans incendis, sinó que puguem

debatre prevenció d'incendis en el conjunt de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Iglesias.

El Sr. Iglesias i Sala

Moltes gràcies, honorable president. Senyores diputades, senyors diputats, també, com ha recordat l'il·lustre diputat senyor Fabregat, el nostre Grup és signant i proposant d'aquesta Comissió d'Estudi. Primer de tot, perquè tenim un compromís amb la societat catalana, i crec que el Parlament ha de respondre a aquest compromís i a aquesta sensibilitat que la societat, no tan sols rural i forestal, té, sinó que, sortosament, sembla que està arribant als ciutadans, també, de les ciutats, i això és bo. I és bo que hi hagi gent que estigui treballant des del camp universitari, des del CREAF, des del Centre Tecnològic Forestal del Solsonès, des de consells comarcals, des d'ADF, que estan treballant dia a dia, des d'aquesta sensibilitat, per millorar la prevenció –sobretot, la prevenció– i l'extinció d'incendis.

Per tant, al nostre Grup, amb aquesta feina iniciada, que, com ha recordat el senyor Fabregat, es va endegar el 98 i que no va tenir temps de fer les conclusions ni propostes concretes, com sí que va passar en la quarta legislatura, que va ser una feina profitosa –jo crec que van sortir unes propostes, unes resolucions i unes recomanacions molt interessants–, ens quedava feina per fer. I la feina iniciada s'ha d'acabar, i pensem fer-ho amb totes les ganes, responenent a aquesta sensibilitat de la societat catalana i empenyent el Govern, que també té aquesta sensibilitat –i el nostre Grup hi dona suport, també–, a fer la millor tasca en això que diem: en l'estudi, en tot allò que pugui ser millorable per a la prevenció i l'extinció dels incendis. Per tant, donarem suport a aquesta iniciativa.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ramon Vilalta.

El Sr. Vilalta i Oliva

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, poques coses he d'afegir al que han dit ja el senyor Fabregat i el senyor Iglesias, amb els quals hem compartit comissió en aquesta legislatura anterior. Efectivament, la Comissió d'Estudi va néixer fa un parell, ja, de legislatures, arran dels incendis del 94 i amb l'objectiu d'estudiar els mecanismes de prevenció en matèria d'incendis forestals i, si, finalment, l'incendi es produïa, els mecanismes d'extinció, a fi i efecte d'elaborar unes conclusions i traslladar-les en forma de suggeriments al conjunt de les administracions i, molt

especialment, al Govern de la Generalitat perquè les fes operatives. En aquella primera legislatura, com recordava, ara, el senyor Iglesias, vam elaborar un ampli recull de conclusions valorades per tothom, sempre, molt positivament. En aquesta segona legislatura no vam tenir temps d'acabar la feina que ens havíem plantejat.

A nosaltres ens sembla que, en aquest moment, la creació de la Comissió es justifica, per tant, no solament pels precedents i per l'experiència acumulada i per acabar, en definitiva, la feina endegada, sinó també perquè, en aquests moments i arran del Decret de distribució de competències, previ a la constitució de l'actual Govern, les polítiques en matèria de prevenció i extinció d'incendis estan formalment assignades al Departament d'Interior, però totes les polítiques forestals estan assignades al Departament de Medi Ambient, i en aquest moment estem veient com el cos de guardes rurals forestals està patint d'una ubicació definitiva que els faci al més útils possible en aquesta matèria de prevenció d'incendis forestals.

Per tant, hi ha molts temes a analitzar i estudiar, i, per tant, també, la necessitat que un grup, més enllà de les comissions legislatives constituïdes, pugui fer el seguiment de prop de tot el que són les actuacions del Govern en matèria de prevenció i extinció d'incendis. Per tant, aquestes són les raons, senyor president, que ens van portar a ser cosignataris d'aquesta Proposta i a votar-la afirmativament ara, quan la posi a la consideració de la cambra.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Moltes gràcies, senyor president. De manera breu, senyor president, senyores i senyors diputats, per anunciar que proposem i que defensem igualment, d'una manera conjunta amb els altres grups parlamentaris, la creació d'aquesta Comissió d'Estudi sobre el Millorament de la Prevenció i l'Extinció d'Incendis, precisament per les mateixes raons que ens van portar a proposar-les conjuntament amb el Grup Socialista i amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds a l'anterior legislatura.

Sí que es bo destacar, però, que aquella Comissió d'Estudi, la de l'anterior legislatura, sobre la Prevenció i l'Extinció d'Incendis Forestals arribava el mes d'octubre del 98, i arribava després d'un incendi de conseqüències dramàtiques que es va iniciar a Aguilar de Segarra, a la comarca del Bages, i que es va desfermar posteriorment cap a la comarca de la Segarra i cap a la comarca del Solsonès. Per tant, la Comissió d'Estudi que ara es proposa arriba sense cap tipus de condicionament, sense cap tipus d'urgència sobrevinguda, amb l'objectiu clar d'estudiar, de manera acompanyada i rigorosa –també amb la presència dels experts–, per tal d'arribar a conclusions amb relació a les polítiques de

prevenció i extinció d'incendis forestals. Unes conclusions, unes recomanacions que, tal com es va fer ara fa dues legislatures, s'hauran de fer arribar al Govern, hauran de ser tingudes en compte per les administracions i no hauran de ser desades i publicades per a tenir-les, doncs, guardades a l'armari. Una comissió d'estudi que ens ha de permetre, per descomptat, superar els errors del passat i que ens haurà de permetre aprendre la lliçó del passat, la lliçó que es deriva dels incendis forestals que va patir Catalunya l'any 94 i l'any 98.

Sempre s'ha dit –i ho deien, també, com a conclusió, la Comissió de l'any 94– que la solució contra el foc ha de produir-se necessàriament, precisament, abans que el foc arribi. De fet, la Comissió d'Estudi de l'any 95 ho deia claríssimament en aquests termes. Aquest és l'objectiu que avui ens porta, doncs, igualment, conjuntament amb els altres grups parlamentaris, a demanar aquesta Comissió d'Estudi sobre el Millorament de la Prevenció i l'Extinció d'Incendis Forestals.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Bé, és la tercera vegada que avui em toca intervenir per posicionar-me per uns temes que ja havien estat àmpliament debatuts en sessions similars i, per tant, hi ha poca cosa a afegir. En aquest cas, potser sí que hi ha alguna novetat que ja ha dit el senyor Ramon Vilalta, que és que en els darrers dies o en els darrers mesos hi ha hagut canvis pel que fa a les diverses conselleries en les quals, doncs, s'inscriuen els agents rurals, els agents forestals.

Va coincidir que, precisament en aquests moments de canvi, en què en quatre mesos, doncs, pot ser que aquests agents forestals hagin passat per tres conselleries: primer, al DARP, després, a Interior, i ara, probablement, a Medi Ambient..., mentre passava tot això i mentre hi havia tota aquesta incertesa, estàvem vivint un dels hiverns més secs d'aquesta darrera època, i tot això feia que, en general, tinguéssim tots bastant la por al cos, i qui més tenia la por al cos, probablement, eren les persones que hi estan més directament implicades; la resta, doncs, podien ser comentaris així; dir: «Ui, aquest estiu!» Però els que sabien que els tocava haver d'intervenir o haver de prendre decisions patien força.

En aquests moments encara no és clar com quedarà la relació o la coordinació entre els agents forestals, les ADF, els grups d'intervenció immediata, el Grup de Reforç de l'Acció Forestal, el Servei d'Agents Rurals i de Prevenció d'Incendis Forestals, els voluntaris forestals. Bé, potser ja comença de ser hora que sapiguem com quedarà la cosa, i, quan dic «sapiguem», no estic parlant només de nosaltres; estic parlant, sobretot, d'aquestes mateixes persones implicades. Evidentment, entre que la Comissió es posi a treballar i una cosa i l'altra, no podem intervenir gaire en tota aquesta definició. Però sí que el que és important és que, a part de

veure com superem aquest estiu, a partir d'ara, doncs, puguem prendre aquestes mesures que ens permetin fer una bona prevenció, una prevenció i una millora d'aquesta extinció d'incendis, que no s'ha de basar només en l'aigua, com ja s'ha dit moltes vegades –tinc entès que se n'havia parlat molt, en aquesta Comissió d'Estudi–, sinó que es pot basar, per exemple, en tallafocs o en mesures com són les aclarides o la reintroducció de pasturatges, o millores en el manteniment de les línies elèctriques. Esperem, doncs, que el treball de la Comissió sigui realment fructífer.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Escollats els diversos portaveus dels grups, proposo que sigui aprovada per assentiment la creació d'aquesta Comissió.

Moltes gràcies, així és i així també constarà.

Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Investigació sobre les presumptes irregularitats detectades en la gestió dels fons de formació ocupacional (tram. 252-00011/06)

El vuitè punt de l'ordre del dia és la Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Investigació sobre les presumptes irregularitats detectades en la gestió dels fons de formació ocupacional. Per presentar-la té la paraula, en primer lloc pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, la raó última que provoca aquest debat avui només es pot trobar en la pròrroga que va suposar les últimes eleccions autonòmiques per al Govern. Aquesta pròrroga ha permès que els temes que semblaven morts i enterrats tornessin, perquè, com diu de vegades, es diu a l'obra del Tenorio, «los muertos que vos matáis gozan de buen estado de salud, don Juan». El mateix li va passar a l'exconseller Farreres. Ell pensava que havia enterrat el problema el mes de juny del 98, i en fer les eleccions en el seu temps va permetre que tornés a reeixir, que es revifés la mateixa situació, i que haguessin de discutir-la després de la Setmana Santa del 99, que va ser, no ho oblidem, una passió particular per a ell.

En cada cas, tant en el 98 com en el 99, el Parlament va prendre, davant de noves dades, de noves actuacions, iniciatives. Van establir que la Sindicatura de Comptes fes un informe, vam establir l'any 99 que la Intervenció General del Departament d'Economia i Finances audités els comptes de la Cooperativa Keller, en la qual treballava la dona del fins fa dos mesos director general de Cooperatives, senyor Bernat López-Pinto, i que audités els comptes dels exercicis de les subvencions del grup del senyor Fidel Pallerols, després que havia

sortit una denúncia per falsificació de signatures als mitjans de comunicació.

Ara hi ha nous fets, i això requereix noves actuacions. Fa dues setmanes que, tot i mantenint la presumpció d'innocència que sempre s'ha de plantejar en qualsevol situació, hi ha informacions que tenen una clara rellevància política, i, des de la perspectiva d'una rellevància política, plantejem aquest debat en una cambra parlamentària, per tant, en una discussió política.

La nova situació que s'ha plantejat, després de l'aparició en els mitjans de comunicació, té a veure amb un suposat finançament per part dels centres de Fidel Pallerols, receptor de 1.500 milions de subvencions des del Departament de Treball, des del partit que, dintre la coalició Convergència i Unió, les ha gestionat. Així doncs, què és necessari fer? Al nostre entendre, una comissió d'investigació parlamentària. Per què? I qui necessita aquesta comissió? Per què es necessita aquesta comissió? Perquè aquest és un assumpte polític i no una relació entre una empresa i un centre privat; perquè és necessari donar transparència a aquest assumpte; perquè la comissió interna constituïda amb Unió Democràtica no té, no pot tenir, no aconsegueix tenir la credibilitat social que necessita aquest assumpte, i perquè l'única manera d'acabar d'una vegada per totes aquest tema és donar-hi una solució política en aquesta cambra.

Qui necessita aquesta comissió? Els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya, les persones aturades, els treballadors ocupats i les empreses, el Govern de Catalunya i els centres col·laboradors, tots aquests també necessiten el nostre esforç. Aquest és un assumpte de caràcter polític, i permetin-me que els digui que el conseller Mas es va col·loquialment –«columpiar» quan va afirmar que això era un tema entre una empresa privada i un partit polític. La miopia política que desenvolupà, de forma molt precipitada, el conseller Mas per protegir el Consell Executiu i desplaçar la patata calenta a l'àmbit de l'esfera privada del partit que és el seu soci l'impeideix veure que els diners que rep el senyor Pallerols són diners d'arrel pública, i, per tant, aquest és un problema públic que afecta el Govern, i el Govern ha de prendre actuacions.

És necessari crear aquesta comissió per oferir transparència sobre aquest tema. L'ombra de dubte generalitzat que s'ha estès, que plana sobre tot el sistema de formació, necessita que hi hagin conclusions i recomanacions en l'àmbit polític per esvair-la. Els problemes judicials, si apareixen, ja es resoldran en les sales de justícia, no estem parlant d'això sinó que estem plantejant els problemes polítics que se'n deriven.

Aquesta comissió parlamentària s'ha de crear perquè entenem que la que està constituïda a Unió Democràtica no té, no pot tenir la credibilitat social per donar tranquil·litat, sense voler qüestionar ni la llibertat de constituir-la, ni les persones, ni el funcionament, ni jutjar el seu funcionament. Res de tot això, és un element de molt més abast. Dissortadament, tots vam poder veure el dissabte passat quina era l'opinió que s'instal·lava en la ciutadania amb un acudit d'un humorista que es diu Ferreres, que no té res a veure, encara

que gairebé coincideixin els noms –en aquest assumpte sempre hi ha coincidències de noms– amb el de l'exconseller; en aquell acudit que va sortir el dissabte, tothom sap què és el que pensa la ciutadania i demostra que no és possible que hi hagi una capacitat de donar-li credibilitat. I hem d'acabar d'una vegada amb tot aquest tema, i permetin-me que els recomani que canviïn, la majoria, el manual d'actuacions en situacions de crisi. Em sembla que han agafat un manual que ja s'ha experimentat en la vida democràtica d'Espanya i que no dona bons resultats. Negar les evidències i voler discutir-ho tot en els jutjats no resol els problemes polítics.

Qui necessita aquesta comissió? Mirin, bàsicament els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya, perquè necessitem saber què s'està fent amb els nostres diners i amb els nostres impostos, i tenir la seguretat que no estan servint per al lucre d'uns quants desaprensus o per a un finançament, més enllà dels canals previstos a la llei, d'algun partit polític; les persones aturades, els ocupats i els empresaris, perquè necessitem saber que el diner de la formació ocupacional es destina a allò per al que està previst i no a altres coses; el Consell Executiu, perquè és responsable de donar i de controlar l'ús d'aquest fons, i també els centres col·laboradors, perquè aquests sí que n'estan farts, estan farts que se'ls utilitzi d'escuts per tapar centres que no fan el que han de fer, i, a més a més, estan farts de sentir-se immersos en una situació que tothom considera que, més que un àmbit de formació, és un àmbit de «xanxullo».

Als diputats de Convergència i Unió, anava buscant quina idea força els podria dir per intentar convèncer-los. Quan vaig arribar ahir a casa –estava encara dubtant sobre què els podia dir per intentar convèncer-los perquè recolzessin això– vaig trobar una propaganda d'una ONG. Igual que succeeix en un altre anunci, vaig veure que en aquella propaganda de l'ONG hi havia el discurs, o la idea-força que els volia transmetre. Era una propaganda que deia: «Ignorar un problema no el fa desaparèixer, el fa més greu»; negar-lo no el fa desaparèixer, el fa més greu, i, per tant, donar transparència en aquest tema és l'únic element. Jo sé que, com ha succeït en aquest tema, vostès intentaran que no es discuteixi, però permetin-me que faci una sentència que no m'agrada gens fer: dissortadament, aquest tema tornarà, i tornarà cada vegada pitjor; ja és la tercera vegada que surt a la plaça. Per favor, tinguin la capacitat d'assumir el que pot comportar, però també la responsabilitat d'aclarir tots els elements.

I, per últim –perquè se m'està acabant ja el temps–, em volia dirigir molt especialment als diputats i a les diputades del Partit Popular. Crec que, realment, vostès són els que ho tenen més complicat. Fa poc han vist i han patit en les seves pròpies carns –polítiques, s'entén– un cas semblant, el del ministre Pimentel. Han vist com, davant d'una situació on planava algun dubte, s'ha actuat amb rapidesa, amb contundència, assumint responsabilitats, dimitint, cessant gent, i ara els demanen que votin «no» a la comissió i, a més a més, no els donen ni així d'assumpció de responsabilitats, no els planteegen ni una sola excusa per afegir-se en aquest tema.

Jo sé que vostès ho tenen difícil, no ho tenen gens fàcil, i no perquè si voten a favor de la comissió, a la pitjor, li esguerren el rècord Guinness que vol aconseguir el senyor Aznar dels dos-cents tres diputats en el seu vot d'investidura; no és per això, això és el de menys, sinó perquè, en el fons, el seu dilema és haver de decidir donar un vot a les iniciatives d'aquells que vostès anomenen *el barullo*, o donar un vot per tapar allò que la gent diu que és *un chanchullo*. Dissortadament ho tenen complicat, han d'escollir entre *el barullo* o *el chanchullo*, vostès ho decidiran, però, en tot cas, en aquest dilema, plantejat així, els hauria de ser molt més fàcil votar a favor d'aquesta proposta de comissió d'investigació.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Lamentablement, per tercera ocasió en poc temps, estem aquí per discutir una qüestió vinculada a un possible finançament irregular a partir de fons públics. I ho fem parlant dels fons destinats a la formació ocupacional.

Fa ben bé, ja, tres anys, el juny del 98, en ocasió de tres interpellacions relacionades amb la situació de la formació ocupacional i després d'un intens i llarg debat en el qual es va posar en evidència que aquest sector de la formació ocupacional no cobria les expectatives per a les quals estava creat, Esquerra Republicana va fer una sèrie d'anàlisis, de propostes en sentit constructiu, precisament per donar una sortida positiva, constructiva, a una situació que enteníem que en aquells moments ja era francament crítica o criticable. Dèiem llavors que, d'aquests fons que van a parar a la formació ocupacional, de fet no hi ha un control de l'eficiència perquè els mecanismes pels quals es determina que hi ha una inserció laboral adequada no són transparents, no són suficientment transparents.

Aquests dies vèiem com en el cas Pallerols hi havia una sèrie de gent que havia firmat cursos que no havien, en realitat, realitzat, o la mateixa legislació que permetia justificar la inserció amb un simple contracte temporal laboral vinculat a una ETT, a la pràctica donava peu a frauds permanents, no de llei però de fet, perquè, a la pràctica, un senyor que li donen una contractació per a pocs dies, molts cops aquesta empresa temporal, de treball temporal, pot estar en connivència amb l'empresa que dona els cursos, compleix l'estadística i així ja té garantides les següents subvencions per al següent curs de formació ocupacional.

Vam denunciar aquesta qüestió, posant en dubte l'eficiència, el fet que els fons destinats a formació ocupacional anessin realment a parar a qui ho necessitaven, que són els aturats i aturades, vam parlar, doncs, d'un esbiaixament d'aquests fons, d'aquests recursos, perquè enteníem que també mancava més inspecció de com es desenvolupaven aquests cursos. De fet, alguna

gent del sector, acadèmies o escoles que són professionals, que ho fan, que imparteixen d'una forma honrada i legal tots els seus ensenyaments, ens feien arribar la seva preocupació, perquè, quan s'exercia la inspecció, aquesta es feia de forma esbiaixada, que hi havia determinats organismes o patronals, o d'entitats econòmicosocials que tenien patent de cors, on difícilment hi anava ningú a inspeccionar res. I, evidentment, en canvi, a l'acadèmia que complia, segurament, amb molta més atenció, la llei, se li enviava una pressió inspectora molt més important que a aquests altres organismes.

Posava en qüestió, també, la mateixa operativitat del contingut d'aquests fons. Dèiem que, desgraciadament, com que s'ha convertit en *modus vivendi* per a empreses privades, o per a algun partit polític, o per a algunes organitzacions econòmicosocials, de fet, l'interès és, sobretot, tenir gent, o gent aparent, que està fent cursos, i no, realment, fer que els aturats trobin treball, amb la qual cosa predominen cursos d'informàtica, administratius, que no volen inversió, i, en canvi, ens falten «matricers», ens falten torners, i n'hem de portar Polònia, de Txèquia, hem d'anar a buscar gent per a la indústria del metall, mentre tenim una sèrie de gent adulta, a la llar d'adults, a la llar d'infants d'adults –que és una guardaria d'adults aturats– que esdevenen molts cops aquests cursos de formació ocupacional. I ho dèiem fa tres anys, això, ja, i denunciàvem el clientelisme en alguns d'aquests fons i el frau o l'elisió de la llei, i que la destinació d'aquests nombrosos recursos públics vagi molts cops a finalitats perverses.

Malgrat això, Esquerra, en aquell moment, va posar sobre la taula una proposta alternativa i constructiva, i vam evitar en aquells moments reprovar el conseller de torn, senyor Farreres, a canvi que se'ns aprovés una moció que no del tot, no del tot del que volíem, sinó parcialment, finalment, va ser aprovada. En aquesta Mocció, demanàvem transparència anual, al Parlament, informació. Demanàvem una comissió d'experts exterior al sistema: si no pot ser que el sistema de formació professional sigui analitzat des de dintre el sistema, de la mateixa Administració o per sindicats i patronals que també tenen alguna cosa a dir sobre el tema, ha de ser una comissió exterior –després no s'ha complert. Vam reclamar unes prioritats, un pla de prioritats en la formació professional; no pot ser que siguin les empreses que marquin l'oferta, sinó que han de ser... –les empreses de formació professional–, sinó les empreses de l'economia productiva, les que haurien de marcar l'oferta necessària de cursos ocupacionals; i això no està lligat, han passat tres anys i no ho hem solucionat. Parlàvem també de concretar les funcions, també, en aquest marc, de les escoles taller, cases d'oficis i centres d'innovació, etcètera, perquè sabem que, determinades especialitats, l'empresa privada difícilment les farà, perquè volen molta inversió, i, per tant, hi ha d'haver algun tipus de centres públics que cobreixin el buit que deixen les privades; ho posàvem sobre la taula; no se'ns va acceptar. Vam acordar –i això es va aprovar, però no s'ha fet– la coordinació del tema de la formació ocupacional amb el Forcem; no s'ha fet. Parlàvem també de donar formació, d'incrementar la formació per a la microempresa; jo crec que els plans

d'autoempresa encara, francament, estan molt lluny del que hauria de ser realment una educació per a l'activitat emprenedora; i, finalment, es demanava la posada en marxa d'una marca de qualitat, diguem-ne d'un ISO, vinculat a la qualitat de les empreses que donaven formació ocupacional.

A la resposta, en el que és ja un control de compliment de la Mocció, de fet, el mateix Govern, pràcticament, en alguns casos sortia amb evasives que no complien la Mocció acordada, i en alguns altres casos era una autèntica burla la resposta del Govern, amb relació al compliment de l'acord.

Han passat tres anys; entremig, vam tenir ocasió de discutir l'inici del cas Pallerols, també en Comissió Social. En aquella ocasió, jo mateix vaig demanar la dimissió, i em sembla que em vaig quedar en solitari amb un altre grup, només, demanant la dimissió del conseller Farreres, perquè Esquerra li havia donat una oportunitat i no l'havia aprofitada. Lamentablement, al cap de tres anys tornem a trobar-nos en aquest Ple que el cas no s'ha solucionat, que el cas pot implicar realment un possible o probable finançament irregular d'un partit polític, però, tal com vaig dir en aquell moment al conseller Farreres, que en algun moment del seu discurs va mig amenaçar, dient que «escolti, altres podrien parlar també d'aquests temes similars», jo li vaig dir: «Faci-ho, senyor Farreres; li asseguro que des d'Esquerra l'instem que aixequi la catifa d'una vegada, perquè Esquerra Republicana no té res a amagar; potser algun altre sí.» Que aixequi la catifa perquè els fons ocupacionals, les comissions en obres i serveis que hem denunciat cinquanta vegades en aquest Parlament –tòthom mira cap a l'altra banda– són un autèntic atac a la democràcia; atac a la democràcia perquè amb diner públic no s'hi juga; amb diner públic el que no es pot fer és, per una banda, posar en qüestió la llibertat de mercat, és a dir, aquí les acadèmies o les empreses que reben subvencions son aquelles que retornen comissió, i les que a la millor ho fan professionalment bé, aquestes a la millor no reben la subvenció. Frau, doncs, al lliure mercat. Frau en si al diner públic: el diner públic destinat perquè els aturats no ho siguin, se'n va a mantenir estructures o de partits o de particulars o d'organismes socioeconòmics. I frau a la democràcia, a l'equitat, a la igualtat de condicions dels partits davant de les eleccions, perquè mentre uns suquen els altres van a fer crèdits a les caixes, i els amenacen a vegades, encara, quan fem alguna mobilització que preocupa alguna caixa. Això és desigualtat de condicions, també, en democràcia.

Jo demanaria que amb ocasió d'aquesta comissió estirem la catifa, i, d'una vegada, jo també els anuncio que ara mateix acabem d'entrar sol·licitud de compareixença de la primera entitat de la societat civil catalana que ha fet un pronunciament clar i rotund per a la solució del finançament dels partits polítics; acabem d'entrar una compareixença reclamant la presència del Círculo de Economía per veure si, d'una vegada, amb la seva proposta, amb la qual compartim molts punts, posem mans a l'obra i s'acaba amb aquest triple frau a la democràcia, al lliure mercat i al bé públic.

Gràcies, senyors i senyores diputats, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, ja s'ha dit abans, però des de fa més de tres anys i molt intensament últimament, ens trobem amb un degoteig d'informacions dels mitjans de comunicació segons les quals el Departament de Treball de la Generalitat de Catalunya pot haver actuat de manera irregular en la concessió d'ajuts a fons d'ocupació a diverses empreses vinculades amb el senyor Ramon Pallerols. Segons aquestes informacions, Unió Democràtica de Catalunya podria haver-se finançat irregularment en rebre, presumptament, comissions de les empreses del senyor Pallerols en compensació de la concessió de les esmentades subvencions. Aquesta és, en resum, la situació que ens trobem en aquests moments.

No només estem parlant de diner públic, estem parlant de diner públic que, teòricament, estava destinat a ajudar les persones aturades a trobar una feina que els permeti reincorporar-se al mercat laboral i estem parlant de diner públic presumptament desviat a un partit polític amb responsabilitats de govern. Estem, senyores diputades i senyors diputats, davant d'un tema molt greu, i el Parlament de Catalunya no ha de cedir la iniciativa de la investigació als mitjans de comunicació; el Parlament de Catalunya no pot quedar al marge d'un tema tan important com el que ens ocupa; el Parlament de Catalunya no es pot permetre haver de debatre de qualsevol manera, tard i quan ja està pràcticament tot dit, en un tema tan important com és el finançament d'un dels dos partits que formen part del Govern de Catalunya.

La petició, doncs, d'una creació d'una comissió d'investigació, si més no en opinió del nostre Grup Parlamentari, no pressuposa que hi hagi hagut irregularitats en la concessió de fons d'ocupació a diverses empreses. Una comissió d'investigació –i nosaltres treballarem perquè així sigui–, el que ha d'analitzar és si hi ha o hi ha hagut irregularitats en la distribució de subvencions pagades amb els diners dels contribuents, i si aquestes presumptes irregularitats han estat comeses per l'estructura d'un partit polític amb responsabilitats de govern a Catalunya. Aquesta és la feina que ha de fer la comissió d'investigació. I l'article 48.1 del Reglament del Parlament de Catalunya estableix que es podrà crear una comissió d'investigació sobre qualsevol assumpte d'interès públic. El presumpte finançament irregular amb diner públic d'un partit polític, més encara si és un dels dos partits polítics que governen Catalunya, és, sens dubte, un assumpte d'interès públic; és un assumpte de tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya, que han de saber; és un assumpte..., i amb això em dirigeixo particularment a vostè, senyor Pujol, que quan va dir pel desembre, en la intervenció per Nadal, que volia aixecar el to moral de Catalunya, ara té una oportunitat, avui, d'aixecar el to moral de Catalunya i explicar als ciutadans d'aquest país què és el que veritablement ha passat amb els fons ocupacionals. Això seria aixecar

el to moral perquè, amb tota transparència, sabríem si hi ha hagut o no un finançament irregular, si hi ha hagut o no un ús indegut dels fons d'ocupació. Això, senyor Pujol, seria elevar el to moral d'aquest país; i qui millor que vostè per encapçalar-ho votant favorablement aquesta comissió d'investigació?

Ni el Reglament de la cambra ni el sentit comú no exclouen la creació d'una comissió d'investigació el fet que el tema sigui subjecte d'investigació judicial. El Parlament de Catalunya no cerca responsabilitats civils ni penals; només busca responsabilitats polítiques, si n'hi ha, o bé restablir el bon nom d'un partit polític que pot haver estat acusat injustament. Son investigacions complementàries, no investigacions excloents. Des d'Iniciativa per Catalunya - Verds creiem honestament que els principals interessats en la creació d'aquesta comissió d'investigació han de ser els diputats i les diputades del Grup de la majoria, i, en aquest sentit, creiem que els mateixos dirigents d'Unió Democràtica de Catalunya coincideixen amb nosaltres en la idea que una comissió d'investigació no és incompatible amb unes actuacions judicials en les quals ni podem ni volem influir.

En aquesta ocasió no es pot argumentar que mentre hi hagi una investigació judicial no es pot crear una comissió parlamentària, com tantes vegades han adduït aquells que no volen treure l'aigua clara de presumptes casos de corrupció que els esquitxen. Tal com va dir el diputat d'Unió, el senyor Jordi Casas, el dia 15 de març: «Cal que hi hagi una investigació a càrrec d'una comissió presidida per una persona de prestigi social reconegut.» Qui millor que una comissió del Parlament de Catalunya per liderar aquesta investigació? Qui pot garantir millor que el Parlament de Catalunya la transparència i poder acabar de soca-rel amb totes les sospites i totes les presumpcions de culpabilitat que s'estan abocant contra un partit amb una tradició democràtica i honesta com Unió Democràtica de Catalunya? Per dir-ho amb paraules del senyor Josep-Antoni Duran i Lleida: «S'estan fent públiques moltes falsedats» –deia– «ja és hora que una comissió independent i plural» –quina millor que una comissió parlamentària?– «aclareixi els punts foscos que hi ha a l'entorn dels fons d'ocupació i les empreses del senyor Pallerols.» Què millor que una comissió parlamentària per acabar amb tot això?

I per acabar la meua intervenció, permetin-me que citi les paraules d'un diputat del Congrés de Diputats que, de ben segur, els farà reflexionar; fins i tot farà reflexionar, també, el Grup Popular, que sembla que no veu amb bons ulls aquesta comissió d'investigació; a veure si tenen temps, amb els minuts que els queden, per poder reflexionar amb aquestes paraules que es varen dir el 27 de maig del 1999 en el marc del debat sobre la creació de la comissió d'investigació del lli. Recorden? Va dir el següent –ho tradueixo del castellà–: «Des d'aquestes premisses i amb l'afany exclusiu d'aportar el nostre gra de sorra a l'esclariment de la veritat, votarem a favor de l'aprovació d'aquesta comissió d'investigació» –del lli– «ja que estem convençuts que no tot allò que la llei permet, no tot allò que és penalment o administrativament lícit, és políticament justificable

i èticament admissible.» Són paraules del senyor Ignasi Guardans i Cambó, de Convergència i Unió, i espero que després d'aquestes paraules votin coherentment amb aquesta argumentació, també del senyor Guardans, i puguem tirar endavant aquesta comissió d'investigació.

Gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la seva posició, els grups parlamentaris tenen la paraula. En primer lloc, pel Grup Popular, l'il·lustre diputat el senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en els darrers dos anys, els diferents grups parlamentaris, també el Grup Popular, hem anat presentant diferents iniciatives sobre la gestió i programació de la formació ocupacional, sobre les subvencions a la formació ocupacional i també sobre la distribució i l'ús dels fons ocupacionals del Departament de Treball de la Generalitat de Catalunya. Al llarg dels darrers dos anys, hem sentit les explicacions que l'exconseller de Treball i president d'Unió Democràtica de Catalunya, el senyor Ignasi Farreres, i també de diferents portaveus de Convergència i d'Unió, davant de les reiterades notícies informatives sobre presumptes irregularitats pel que fa a la distribució d'aquests fons.

Avui mateix, l'actual conseller de Treball i el mateix president de la Generalitat contestaran respectivament una interpellació del Grup Socialista i una pregunta oral sobre aquests fons d'ocupació. I no serà, senyores i senyors diputats, el meu Grup qui analitzi qui marca o des d'on es marquen les estratègies polítiques de cada grup parlamentari. El que comença a ser un tòpic d'aquesta casa és que, cada vegada que apareix una informació en un mitjà de comunicació, els diferents grups tornen a presentar una interpellació, una moció, una reprovació o una proposta de resolució, com aquest cas, per crear una comissió d'investigació, com si aquest Parlament no hagués fet res des de l'última notícia apareguda en els mitjans de comunicació.

Catalunya i els catalans hem de tenir confiança en les nostres institucions d'autogovern; no podem deixar que algú pensi que aquest Parlament es desperta ara perquè un diari ha publicat unes fotografies, i que fins ara els grups parlamentaris no havien fet res o, el que és pitjor, havien mirat cap a un altre costat davant les informacions publicades. Els vull recordar que, a instàncies d'aquest Parlament, la Intervenció General està analitzant els comptes de les empreses que pertanyen al Grup Pallerols i que la Resolució 718 de la cinquena legislatura va encomanar a la Sindicatura de Comptes, a instàncies, també, del Grup Popular, l'elaboració d'un informe de fiscalització amb relació a la distribució i l'ús dels fons ocupacionals en el període 90-97. Per tant, senyores i senyors diputats, crec que és bo que els ciutadans i ciutadanes de Catalunya sàpiguen que aquest Parlament ja està investigant, des del dia 13 d'octubre de l'any 98, la distribució i l'ús de tots els fons

ocupacionals —ho reitero: de tots els fons ocupacionals— que han tramitat els diferents promotors dins els programes operatius del Fons social europeu i les iniciatives comunitàries per al període 90-97.

Aquest informe de fiscalització, encomanat a la Sindicatura de Comptes, és —com saben vostès— molt més ampli que allò que avui demanen els grups Socialistes, d'Iniciativa per Catalunya i d'Esquerra Republicana amb aquesta Proposta de resolució. La Sindicatura de Comptes té el mandat d'aquest Parlament —vull recordar-ho un altre cop—, a instàncies del Grup Popular, d'estudiar i de fiscalitzar no només les empreses o els centres de formació ocupacional que pertanyen al senyor Pallerols, sinó d'investigar i fiscalitzar tots els fons ocupacionals, i no només els que gestiona la Generalitat de Catalunya, sinó també els que gestionen les diputacions, les universitats i els ajuntaments. Per tant, també podríem incloure dintre d'aquesta investigació aquestes notícies que han aparegut recentment sobre una empresa —que, senyor Rañé, li recordo que vostè deu conèixer— que és l'empresa Movilma.

I vull recordar, per si algú dubta del paper fonamental que desenvolupa la Sindicatura de Comptes, que aquest és un òrgan que depèn orgànicament d'aquest Parlament i que és un òrgan de control extern independent del poder executiu que té com a finalitat controlar l'adient i eficaç utilització dels fons públics, de la correcta comptabilització d'aquests i de la recerca d'una gestió rigorosa per part del sector públic de Catalunya. Per tant, senyor Rañé, ni *barullo* ni *chanchullo*; el nostre Grup, el Grup Popular, té plena confiança en la Sindicatura de Comptes de Catalunya.

És cert, també, tal com el proppassat dia 9 de setembre va comunicar el síndic major a l'aleshores president del Parlament, el molt honorable Joan Reventós, que aquest estudi s'ha demorat com a conseqüència de la manca de recursos econòmics i materials de la Sindicatura de Comptes; però també és cert —però també és cert—, senyores i senyors diputats, que la responsabilitat de dotar la Sindicatura de Comptes d'aquests recursos correspon en exclusiva a aquest Parlament i que, com tots vostès saben, recentment tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra hem aprovat el pressupost de la Sindicatura de Comptes amb un increment dels seus recursos per tal que pugui desenvolupar la tasca fiscalitzadora amb eficàcia, amb aquesta eficàcia que la caracteritza.

Per tant, senyores i senyors diputats, més enllà de la comissió d'investigació interna que s'ha impulsat en el si d'Unió Democràtica de Catalunya, més enllà de l'informe de la unitat administradora del Fons social europeu, que ha dit que no s'ha detectat cap irregularitat pel que fa a la gestió d'aquests fons per part de la Generalitat de Catalunya, més enllà de la investigació que està portant a terme la Intervenció General i més enllà del mateix informe de la Sindicatura de Comptes, crec sincerament que seria molt recomanable, des del punt de vista de transparència, que fos el mateix Govern de la Generalitat qui obri, en el si del Departament de Treball, una comissió interna que aclareixi, més enllà de les presumptes responsabilitats polítiques i jurídiques,

què és el que està passant amb el repartiment dels fons ocupacionals a Catalunya.

Amb la confiança que serà el mateix Govern de la Generalitat de Catalunya qui es posi al capdavant de la manifestació a favor de la transparència i amb la seguretat que serà la Sindicatura de Comptes qui molt aviat podrà lliurar el seu informe a la fiscalització a aquest Parlament, el nostre Grup, senyores i senyors diputats, senyor president, anuncia el seu vot contrari a aquesta Proposta de resolució.

Moltes gràcies. (*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor conseller de Treball, demana la paraula? (*Pausa.*) Té la paraula.

El conseller de Treball (Sr. Lluís Franco i Sala)

Il·lustre senyor president, il·lustres diputades i diputats, ja que s'ha fet referència al Departament de Treball, i en relació a alguns dels termes amb què s'han expressat, jo el que vull dir són dues coses. Primer, que, a més a més, de tots els sistemes de control que ja s'han debatut en aquesta cambra, i que, a més a més, no consta cap mena d'irregularitat en el tema dels atorgaments, per a esbandir qualsevol dubte que hi pugui haver sobre aquests atorgaments, ja amb data 24 de març hi va haver una resolució per la qual el Departament de Treball va obrir, precisament, una comissió interna per a poder esbandir qualsevol dubte que hi pogués haver respecte a aquests extrems. I, és més, aquesta comissió s'ha fixat el termini màxim de quatre mesos per a portar a terme la seva feina.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. (*Remor de veus.*) Un segon, si us plau. (*Pausa.*) Moltes gràcies. Demanen la paraula? (*Pausa.*) Molt bé. Per l'ordre que han intervingut, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. En primer lloc, vull dir-los que, com s'ha presentat, ja s'ha explicat aquí, amb tota claredat, hi han hagut actuacions d'aquest Parlament, i també s'ha explicat aquí que els mitjans de la Sindicatura de Comptes no permeten que l'informe es faci, entre altres coses, perquè la tàctica del calamar que va emprar Convergència i Unió d'estendre *ad infinitum* els centres i les unitats a analitzar fa impossible que hi hagi un informe en condicions. Això també és un problema, no tan sols els mitjans, sinó la resolució que va aprovar, a instàncies de Convergència i Unió, i que li va donar suport el Partit Popular, i la resta de partits, també, hi vam donar suport en aquest sentit, perquè com a mínim era això, però era evident que es va utilitzar una tècnica de difuminar el tema i d'intentar empastifar tothom, quan el que s'han de fixar són responsabilitats. Alguna altra mostra d'aquesta idea d'empastifar, també l'hem vista ara fa un moment.

El segon element. Miren d'estendre l'ombra del dubte més enllà del que estem tractant i, per tant, no d'afavo-

rir l'esclariment, sinó de generar més dubte. En tot cas, deixi'm que els digui una cosa. El dia 6 de maig del 99 aquest Parlament va aprovar, veient l'escàndol que hi havia, i la necessitat, que la Intervenció General del Departament d'Economia i Finances audités els comptes, els exercicis de l'empresa Fidel Pallerols i l'empresa de la dona del director general de Cooperatives. A hores d'ara, no tenim l'informe, però el més greu no és això: és que, després de tots els assumptes que van succeir, el dia 11, 11 de juny, un mes després de l'aprovació, un mes després d'esclatar l'escàndol, es fa un informe o es fa un seguit d'informes que donen peu a una resolució, signada per l'anterior conseller de Treball i avalada amb una llista per la subdirectora general d'Ocupació en aquell moment, que permet que, un mes després de tot això, el senyor Fidel Pallerols rebi, encara, 250 milions més de subvencions per a aquest exercici, un mes després d'aquesta situació.

I sap en què es fonamenta? Es diu que això es fa pel seu nivell d'execució en l'exercici anterior, pel seu nivell d'inserció, per la seva idoneïtat, i resulta que en aquell moment tenia tancats tots els centres de Girona, Tarragona i Lleida, i dels 30 centres que tenia només li'n quedava un, a Barcelona. 250 milions per a un centre nou quan no ha treballat majoritàriament mai en aquesta zona? Perdoni, això és en un expedient fet interiorment al Departament de Treball. Permetin, d'alguna manera, que els mecanismes que s'han adoptat com a mínim convingui que els posem sota una transparència que vingui avalada perquè les dades, els objectius, els plantejaments els puguem gaudir tots i els puguem conèixer tots, perquè el que sí que veuran els ciutadans és que hem fet un conjunt d'accions i quan arriba el moment de fer l'acció que pot aclarir-ho, a aquest Parlament, se li priva la paraula.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Només per l'ordenament sàpiguen que tenen el temps equivalent al que s'ha usat diguem-ne per part del Govern, cada un d'ells. No, en aquest cas no seré absolutament restrictiu.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Crec que l'explicació del senyor conseller, en fi, no compleix una mica el que era d'esperar, no? Dir que es crea una comissió interna i res és quasi el mateix, no? Jo insisteixo, des d'Esquerra Republicana, que hi ha una moció de fa tres anys que no s'ha complert, i, per tant, el primer que ha de fer el conseller és fer complir, com a nou conseller, aquesta Moció per a intentar solucionar d'una forma estructural la problemàtica de la formació ocupacional.

Ara, al costat d'això, com que tres avisos crec que normalment ja és suficient, crec que la dimensió que ha agafat el tema en aquests moments ha de conduir a una comissió d'investigació, aquí, política, perquè aquí hi ha responsabilitats polítiques. Vam fer un avís fa tres anys; uns vam donar la mà, ens la van agafar. Fa un any i mig hi va haver el segon incident; vam demanar la dimissió. I es reincideix, fins i tot, amb posterioritat. Escolti, això és una qüestió que ja..., allucinant, no? Perquè, després de dos avisos, que encara es continuï

alimentant una situació que, com s'ha vist, ha acabat com ha acabat, francament, hi ha d'haver alguna responsabilitat política, i ha de ser aquest Parlament el que dirimeixi qui la té, aquesta responsabilitat política. Per tant, la comissió interna, senyor conseller, lamentablement, a hores d'ara, ja no serveix de res.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor Rafael Ribó, per Iniciativa per Catalunya - Verds...

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, el seu predecessor va anunciar una de les coses que vostè acaba de dir a l'hemicicle, i, per tant, hauria estat bo que quan ha demanat la paraula, cosa positiva perquè el debat sempre és positiu, i la informació, ens hagués dit on s'ha arribat amb el que va anunciar el seu predecessor.

Faltaria més que el Govern no entrés a analitzar aquestes qüestions! Aquest és el tema central; el tema central no és Unió Democràtica, el tema central és que el Govern de Catalunya no sabem què fa per a evitar situacions com aquestes, i no ho sabem els representants de la població de Catalunya; aquest és el tema central. Nosaltres no volem entrar a empastifar cap formació política, no volem entrar a banalitzar el que han fet alguns, si això és una maniobra per a erosionar successors a la presidència de la Generalitat; temps democràtic hi haurà per a discutir, durant la legislatura, moltes d'aquestes qüestions. Ara hi ha un govern constituït amb un president que no pot passar la mà per la paret davant d'un fet com aquest, no pot mirar enlaire i xiular, ha de donar transparència davant de l'opinió pública i en el lloc on l'opinió pública creu que és el lloc democràtic per a donar transparència: en aquesta cambra.

I si vostè anuncia coses, jo li preguntaria si és veritat o no que es varen signar encara més subvencions després de les resolucions judicials; si és veritat o no, i com es pot fer, això, firmar més subvencions després de resolucions judicials, i si és veritat o no que no s'han tornat determinats diners després de les resolucions judicials; coses tan senzilles com aquestes. I és el que ha de fer un Govern. Farem mal tots, i cadascú al seu nivell, a l'autogovern de Catalunya i a aquest país, i a tot allò que volem dir que és aquest país, si una vegada més optem per la foscor per resposta.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor Sirera, en nom del Grup Popular...

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Únicament per a anunciar o per a assenyalar al senyor Rañé que el seu Grup Parlamentari va, també, aprovar els pressupostos de la Sindicatura de Comptes, i també li recordo —com ja he dit en la meua intervenció— que fa dos plens vam

aprovar, també, un increment d'aquests pressupostos perquè pugui fer aquest informe.

Vostè ha dit que el que estava fent el Grup Popular o que aquesta proposta a la Sindicatura de Comptes del Grup Popular era engegar el ventilador. Miri, nosaltres creiem que és molt més ampli, nosaltres creiem que no només cal analitzar i estudiar i investigar els fons ocupacionals que vénen o que provenen o que gestiona la Generalitat de Catalunya, sinó que creiem, també, que és necessari que les diputacions, les universitats i els ajuntaments també estiguin fiscalitzats per un òrgan que crec que vostè coneix perfectament la seva independència i la seva dependència orgànica, en aquest cas, del Parlament, que és la Sindicatura de Comptes. Per tant, sàpiga que nosaltres estem convençuts que aquest Parlament està investigant ja, des de l'any 98, quan va encomanar, a instàncies del Grup Popular, que la Sindicatura de Comptes investigués tots i cadascun dels fons ocupacionals que es reparteixen a Catalunya, per la Generalitat o pels ajuntaments.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. (*El Sr. Rañé i Blasco demana per parlar.*) Per...?

El Sr. Rañé i Blasco

Només per contradiccions amb un plantejament que ha fet el senyor Sirera.

El president

Té un minut.

El Sr. Rañé i Blasco

El nostre Grup no..., que no es desprengui en cap moment, que semblava que és el que es plantejava, que el nostre Grup defensava que la Sindicatura no investigués les diputacions, els ajuntaments i altres administracions; ho vam dir, el que vam expressar amb tota claredat és que enteníem ja de bon principi que fer-ho tot plegat impossibilitava conèixer el que motivava l'actuació de la Sindicatura de Comptes. I, per tant, estem d'acord amb la Sindicatura, però no amb les tècniques que ha d'utilitzar que el que fa és dificultar que s'obtinguin els informes.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Domènec Sesmllo.

El Sr. Sesmllo i Rius

Moltes gràcies, molt honorable president. El primer que voldria dir és agrair el to de les intervencions de tots els grups que demanen la constitució d'aquesta comissió d'investigació. Espero que el senyor president, per puntualitzar algunes coses del nou torn que han obert a la intervenció del conseller, doncs, em per-

metrà respondre alguna cosa que s'ha dit en aquest segon torn.

Però jo vull agrair sincerament el to. Aquest agraïment no amaga el profund sentiment de dolor i les paraules que m'han ferit per injustes, barrejades amb això del «chanchullo», del frau. Una cosa greu que s'ha dit aquí de la presumpció de culpabilitat..., sempre havia entès que un dels principis de la democràcia fonamental era precisament tot el contrari: presumir sempre la innocència. Sembla que ens hem instal·lat en un moment polític en el qual s'ha de justificar i s'ha de demostrar el que no s'ha fet. I jo, que no sóc jurista, comprenc la dificultat d'aquestes proves –la cambra en té molts, de juristes, que encara ho entendran millor que jo. El que és difícil, el que és impossible, moltes vegades resulta demostrar el que no s'ha fet.

El representant del Grup Popular ja ha parlat sobre la Sindicatura de Comptes. És una de les raons per les quals nosaltres ens oposarem a la creació d'aquesta Comissió; no potser la principal, però és que la cambra ho està investigant pel seu òrgan específic i especialitzat, o no? Per tant, hem d'esperar que la Sindicatura faci el seu treball i si, realment, com han dit alguns que jo crec sincers, el que convé és obrir una investigació sobre els aspectes polítics, em pot dir algú quins aspectes polítics nous han sortit? O bé han sortit realment aspectes d'índole penal o d'índole judicial, que aquests ja els estaran analitzant en els jutjats. Si verdaderament vostès són sincers i volen esbrinar les qüestions polítiques, em poden dir quin aspecte polític ha sorgit de nou?

El que ha sorgit de nou han estat algunes notícies de premsa. Estem intentant fer dels periodistes notaris d'aquest país. Segur que ells mateixos ni ho volen; ells volen més llibertat per poder treballar i que, després, no resulti que el que ells diuen és sentència. Perquè, la informació del dimecres després de les eleccions que va sortir al diari, com s'ha obtingut? D'on surt aquesta informació? No surt ni tan sols d'un jutjat, allò, en fi, que el sumari..., surt d'una comissió rogatòria que fan uns números de la policia –no sé si espanyola o andorrana–, i, en comptes de ser secreta, es filtra, es dona, es ven –no sé com– a un diari –això és, en principi, delictiu. Per tant, sobre la base d'un delict, de quelcom obtingut delictivament, això és una circumstància política? (*Remor de veus.*) Això és una circumstància política? Com pot ser que aquests papers arribin abans a la premsa que al jutjat? Per a nosaltres, per a Convergència i Unió, per al Govern de la Generalitat, per a la Conselleria de Treball és paradoxal que ens trobem en aquesta situació incòmoda per un afany de transparència.

L'origen d'aquestes notícies de premsa és la demanda d'alguns ciutadans que, perquè poden –i vull subratllar «perquè poden»–, comproven unes inexactituds a les seves dades del Servei Català de Col·locació. Se'n van al ServiCaixa i les poden comprovar. Ells diuen que no han cursat o que no són exactes o certes, i ho denuncien. Hi insisteixo: ells han pogut. Nosaltres també podem, si volem. En sortir, els convido que vagin a qualsevol d'aquests servidors i que vegin si algú de nosaltres també ha estat utilitzat indegudament per al-

guna gent, per alguna empresa, etcètera. Això afecta poc més d'un terç dels fons per a formació ocupacional que es gasten a Catalunya. Dels altres dos terços, que estic segur que, en la seva àmplia majoria, es gestionen correctament, no en podem saber res; no hi ha la possibilitat que un ciutadà lliurement vagi a veure si és utilitzat o no per prop dels dos terços dels fons d'ocupació que es fan a Catalunya.

El sistema que s'utilitza a Catalunya vol ser imitat i, de fet, s'està aplicant a altres indrets d'Europa, concretament a Itàlia, a la Puglia, a la Toscana, al Vèneto. I sap quins són els temes que toquen una miqueta? Són aquests de dir: «Home! Escolti'm! Potser sí que no és convenient que qualsevol ciutadà, que fins i tot ho pot manipular, després vagi i tingui aquesta informació tan directa!» Nosaltres, d'aquesta transparència, no ens en penedim, encara que ens consti el cost polític de l'erosió a la qual se'ns vol sotmetre –no ens en penedim! Però no som tampoc ingenus, i em permetran que em guardi per a mi, sense explicitar-los, els veritables motius que penso que estan al darrere d'aquesta petició de comissió.

Aquests darrers dies, no únicament han sortit aquestes notícies, sinó tota una sèrie d'informacions, en diversos mitjans de comunicació, sobre centres presumptament vinculats a Unió. Jo no em resisteixo a comentar-ne alguns, per il·lustrar-los, perquè vegin fins a quin punt hem, o no, de fer cas de les notícies que apareixen a la premsa i de com hi apareixen. Hi ha un centre que es diu..., que el titular n'és un exsòci d'un exmilitant d'Unió –una meravella literària, vull dir–, un exsòci –això sí que els convido que ho llegeixin– d'un exmilitant d'Unió –aquest és un centre relacionat amb Unió. Un altre fa referència a un ajuntament –un altre fa referència a un ajuntament–, un ajuntament on, per casualitat o per coincidència, mai hi ha hagut cap alcalde regidor vingut d'Unió –què més hauríem volgut! No n'hi ha, però és que, en el supòsit que n'hi hagués, que és que quan, l'Inem, l'administrava l'Administració socialista i feien formació ocupacional a ajuntaments com el de Barcelona o l'Hospitalet, algú hauria pogut admetre de vostès, del Grup Socialista, que se'ls involucrés amb centres pròxims al PSC?

Això és possible per als centres que algú vincula amb Unió, que sí que n'hi ha –que sí que n'hi ha–, oh, i tant! Al primer hi ha desinformació exclusivament en el grup Pallerols. El grup Pallerols ja treballava per a l'Inem quan l'Inem era de gestió socialista; per tant, ens el vam trobar traspasat. O sigui, no és un centre creat per nosaltres, ni per ningú afí a nosaltres, o que hagi treballat amb nosaltres. Aquesta és la primera inexactitud, però parlem d'alguns d'Unió. Jo em referiré a dos, només: l'un, que és una empresa líder, no a Catalunya, a Espanya, a Europa i a l'Amèrica Llatina de formació a distància, que ha treballat sempre per a l'Inem, i que, segons es dedueix d'aquestes informacions, com que té la desgràcia que alguns dels seus directius milita a Unió, en arribar això «s'ha gestionat per Unió», home, li havíem de tallar l'aixeta; no podia seguir treballant –no en diré l'empresa perquè no vull que surti més empastifada.

Hi ha una altra persona que sí, que m'ha demanat que l'anomeni, que és la senyora Atienza. Sí que milita a Unió, sí. La seva filla porta un centre per treure de la marginalitat persones –especialment, dones–, que el poden anar a visitar i que em demanen que el vagin a visitar, moltes en la més abjecta de les marginacions, com és la prostitució, que avui dia estan treballant, estan inserides en treball de geriatria i en empreses de *fast food*. Aquesta persona se sent orgullosa d'haver sortit al diari, encara que lamenta que amb això hagin intentat empastifar el seu partit. Però és una persona en el fons feliç, perquè se sent perseguida per raó de la justícia; seguirà treballant en aquest camp, perquè, en aquest mateix diari on surt això, surt en la llista amb 115 milions, en no sé quants anys, i, al final, diu amb 655. On és la veritat? És la mateixa que va merèixer en el mateix diari una crònica que al final els llegiré.

«Impulsa en Badalona diversas» –referit a la senyora Atienza– «fundaciones de ayuda a la mujer magrebí, a exreclusos, a hispanoamericanos. Igual no sale elegida» –ara parla de la número dotze: no ha sortit elegida– «pero no parece importarle en exceso; seguirá trabajando en temas sociales desde otros lugares. A veces viene bien conocer a gente como la señora Atienza para librarse de un exceso de escepticismo.» Al cap de pocs dies, surt en una llista –que l'honora– de persones que estan fent un treball social important a Barcelona.

Senyores i senyors diputats, nosaltres confiem en l'Administració de justícia; confiem en el resultat de les investigacions de la Sindicatura de Comptes en marxa; confiem –encara que vostès no, i ho comprenc– en la Comissió d'Investigació per independents que ha fet Unió, perquè els principals interessats que tot quedi clar és Convergència i Unió, i, molt específicament, Unió Democràtica de Catalunya. Tot quedarà aclarit –ben segur, en poden estar segurs. Unió Democràtica ha estat és i serà sempre un partit amb les mans netes, i això s'aclarirà, quan acabin aquests processos judicials i totes aquestes falsedats amb les quals som acusats.

Quan això quedi aclarit, nosaltres tindrem el cor i l'esperit plens de joia. Tan plens de joia que no ens quedarà ni un trosset per a la rancúnia. I molts de vostès ho saben, i potser per això n'abusen. No ens quedarà cap racó per a la rancúnia; s'haurà aclarit i estarem tots joiosos que Unió Democràtica tingui aquesta imatge que alguns dels diputats d'altres partits –els ho agraeixo– saben que té.

El president

Senyor diputat, hauria d'anar acabant...

El Sr. Sesmilo i Rius

Doncs, deixi'm només respondre a una imputació que s'ha fet en el temps que s'ha donat perquè el conseller ha obert torn, que és: com és possible que algun centre involucrat en qüestions judicials hagi rebut uns diners concrets que crec que ha dit que són 250 milions?

Primer, aquest centre està denunciat, però no està immers en cap procés judicial –punt u. Punt dos: vostè sap per què l'exconseller Farreras ha anat l'única

vegada –l'única vegada– a declarar davant del jutge, acusat de prevaricació, i ha admès aquesta denúncia? Per haver negat a un altre grup de centres, que vostès recordaran, una subvenció davant de presumptes irregularitats, i el jutge li va dir: «L'hem citat perquè aquest centre, mentre no es demostrï el contrari, és innocent, i vostè no li pot negar la subvenció». L'única vegada que l'exconseller Farreras ha anat a respondre una que-rel·la.

Per tant, senyores i senyors diputats, els demano mesura. No pensin que, intentant erosionar un partit concret, tots els altres se'n surten lliures. Estem en un ambient que cada cop es pot fer més irrespirable, si no tenim aquesta prudència. Simplement, dir-los això: no ens quedarà rancúnia, els demano prudència i que compreguin que nosaltres, precisament per evitar una autorització que ens temem d'erosió d'aquesta Comissió, ens hi oposarem.

Moltes gràcies, honorable president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor Boada, em demana la paraula, per...?

El Sr. Boada i Masoliver

Sí, senyor president, per unes greus acusacions que ha fet el senyor Sesmilo i que nosaltres volíem deixar clar i fins i tot demanar l'empara a aquesta Mesa. El senyor Sesmilo...

El president

Mig minut.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies. Ens ha semblat dir que era un fet delictiu aconseguir publicar les informacions que han publicat els mitjans de comunicació. Dir que els mitjans de comunicació, de la manera com han trobat la informació i l'han publicat, és un fet delictiu, creiem nosaltres que això és una imputació gravíssima i que, si és així com ells ho creuen, doncs, que el Grup de la majoria ho denunciï, tal com és la seva obligació, i, si no ha estat així, demanaríem que el diputat retirés aquestes afirmacions que ha fet o que ens ha semblat a nosaltres entendre.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. El senyor diputat té la paraula.

El Sr. Sesmilo i Rius

Li dic amb tota simpatia que crec que és vostè que ho ha entès malament. Em remeto al *Diari de Sessions* –vostè ho podrà llegir. El que he dit és que el fet que una comissió rogatòria, en el seu contingut, sigui pública..., que aquest fet és el delictiu. El diari fa molt bé de publicar el que ell creu que li mereix suficient garantia –allà el seu sentit de la professionalitat i com les han

obtingut; aquí no m'hi he ficat. Ho repeteixo, per si no ha quedat clar –i l'invito que llegeixi el *Diari de Sessions*– que el que jo dic que és un fet delictiu és que es facin públiques les actuacions i els arxius i, en fi, la prova d'una comissió rogatòria. Això és el que és un delictu, i em fa l'efecte que ningú no em desmentirà, d'aquesta cambra.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies.

Acabat el debat, passem a votació la Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Investigació.

Comença la votació.

La Proposta d'aquesta Comissió ha sigut rebutjada per 67 vots a favor i 68 en contra.

Prego als senyors portaveus i membres de la Mesa..., que ara ens reunirem a la sala de Mesa i de Junta de Portaveus.

Se suspèn la sessió fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda.

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i es reprèn a dos quarts de cinc i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. de Alfonso.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Governació i Relacions Institucionals, d'Economia, Finances i Planificació, la consellera d'Ensenyament, els consellers de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Treball, la consellera de Justícia, i els consellers de Medi Ambient i d'Interior.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

La primera pregunta, la formula al president de la Generalitat l'il·lustre diputat senyor Joan Boada, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds. (*Pau-sa.*)

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'abast del cas Pallerols i el presumpte finançament irregular d'Unió Democràtica de Catalunya amb diners provinents de fons ocupacionals (tram. 317-00047/06)

Perdó? La formula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Gràcies. Senyor Pujol, quina opinió té sobre l'abast del cas Pallerols i el presumpte finançament irregular d'Unió Democràtica de Catalunya amb diners provinents dels fons ocupacionals?

Gràcies.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Solel)

Com a president del Govern, que és com em fa la pregunta, el que m'interessa és que l'actuació del Departament hagi estat correcta, i crec que ho ha estat. És a dir, crec que l'atorgament de programes s'ha fet observant els paràmetres legalment establerts. I, de fet, totes les notícies que han sortit aquests dies s'han referit no a irregularitats del Departament sinó a qüestions que hagin pogut passar posteriorment, que, òbviament –i ho són–, han de ser objecte de vigilància per part del Departament i per part de la Generalitat, en el seu conjunt –i ho són. I d'aquí ve que, precisament, la primera que va aixecar la llebre en algunes coses d'aquestes va ser la mateixa Inspecció General de la Generalitat.

Pel que fa a la resta, crec que s'ha actuat correctament. Dit, doncs, per molt diverses autoritats, fins i tot, els membres del comitè avaluador dels fons europeus han parlat de manera, diguem-ne, ben positiva de com ha funcionat aquesta línia d'actuació.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyor diputat...

El Sr. López Bulla

Gràcies per la seva resposta, senyor Pujol. Però li haig de dir que m'ha decebut, i molt, per la senzilla raó que la gent parla, critica, comenta, i vostè calla; vostè ha callat sempre: ahir, abans i aquesta tarda. No sé si atribuir-ho a un atac de paralèxia, que no ha llegit de manera adequada la meua resposta, però el cas és que, en realitat, no vol parlar clar i català sobre l'assumpte.

És sabut que estem parlant de diners públics i finalistes –públics i finalistes–, que s'orienten, segons el meu parer, mitjançant una xarxa organitzada, *ex professo*, amb una orientació fosca, que jo deploro. Estem parlant d'un vincle estrany, molt negatiu, entre els diners i la política, i crec, senyor Pujol, amb tot el respecte, que vostè deu a la gent, a la gent que parla, comenta, a la qual és possible que no agradi que vostè calli, una explicació moral i política sobre un assumpte tan important com és aquest, que és, en el fons, una qüestió moral. Traspasar això a la Conselleria és, per mi, dit en to col·loquial, una desresponsabilització d'un assumpte que incumbeix –i molt profundament– al Govern de Catalunya i al president, sobretot quan, des de fons autoritzades, un conseller molt important ha dit: «Espero que el que ens ha dit Unió Democràtica sigui la veritat».

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé, en primer lloc, jo no callo; li acabo de contestar. No traspasso cap responsabilitat; el Departament té la seva, el president té la seva, que assumeix, i el conjunt del Govern, fins i tot altres que han d'intervenir, inspeccionar-ho –com li deia– per la mateixa Inspecció, tenen la seva, que han exercit.

Jo, el que li vull fer notar és, en general, l'opinió que em mereix a mi personalment, però que mereix a molta altra gent, i ara li donaré un testimoni d'això, a part d'aquell que li deia abans –li deia, concretament, de l'organisme aquest, diguem-ne, avaluador dels fons europeus–; per exemple, avui mateix, aquest dematí, el secretari general de la UGT, doncs, deia, concretament, que en la immensa majoria dels casos hi ha una administració molt correcta –es referia, concretament, al fons d'ajut a la formació–, i deia, també, que la majoria de recursos s'estan utilitzant de manera correcta –aquest dematí, concretament, en unes declaracions a Lliçà d'Amunt.

Bé, jo penso que, efectivament, això és així mateix, també. Una altra cosa és que hem de ser més curosos encara del que hem estat fins ara. I, per ser-ho més, a partir d'ara això es farà a través de concurs públic, que, sens dubte, representarà una més gran garantia, i estic segur que moltes de les persones o entitats que han estat acusades poden estar molt tranquil·les amb el concurs públic, començant, en primer lloc –i voldria dir-ho així d'una manera ben expressa–, per la senyora Atienza, de la qual s'ha parlat aquest dematí.

Pel que fa a la resta, per l'informe que tinc jo, crec que puc expressar una vegada més el que sempre he dit, que és reiterar la meua plena confiança en l'actuació que en totes aquestes qüestions, des del punt de vista intern de partit, ha tingut Unió Democràtica de Catalunya.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la valoració del contingut de la Declaració de Barcelona (tram. 317-00050/06)

La segona pregunta, la formula l'il·lustre diputat senyor Alberto Fernández Díaz. Té la paraula.

El Sr. Fernández Díaz

Quina valoració fa el Consell Executiu del contingut de l'anomenada Declaració de Barcelona?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt honorable president...

El president de la Generalitat

Miri, el Consell Executiu, *stricto sensu*, no en fa ni n'ha de fer cap valoració. Per tant, aquesta és una pregunta que, en el sentit estricte de la paraula, jo, que aquí no sóc president de Convergència, sinó president del Govern, no la hi hauria de contestar. De tota manera, si vostè m'insisteix, per deferència, li'n diré alguna cosa després.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Il·lustre senyor diputat...

El Sr. Fernández Díaz

Moltes gràcies, senyor president. Que jo sàpiga, dintre de les reunions d'aquesta anomenada Declaració de Barcelona, participen els secretaris generals de Convergència Democràtica i el secretari general d'Unió Democràtica, que, mentre l'actual correlació de forces sigui la que sigui, són la formació que recolza el Govern de la Generalitat de Catalunya que vostè presideix. I, per tant, alguna cosa ha tenir a veure amb els seus plantejaments.

I en qualsevol cas, senyor president, la setmana passada es va reunir novament a Barcelona aquesta anomenada Declaració de Barcelona, que no deixa de ser, cada cop més, una conglomeració de formacions nacionalistes, una agregació, cada cop més palesa, d'interpretacions diferents en funció dels interlocutors i del moment polític, i, per tant, senyor president, jo crec que és el moment que, avui, vostè la comenci a definir, clarament, com a president del Govern de la Generalitat, perquè és ben cert que al llarg dels últims anys vostè ha confós massa sovint les estratègies de partit amb les estratègies institucionals, o, a vegades, ha confós la institució amb el partit que vostè presideix. I, per tant, nosaltres, el que fem és demanar-li que estableixi clarament quin és el seu referent de futur, que és evident que, a judici del Partit Popular de Catalunya, no és pas el senyor Arzalluz ni el senyor Beiras, sinó que és la mateixa Catalunya, els catalans, i el nostre marc de referència i de convivència, que són la Constitució i l'Estatut.

I, per això, nosaltres creiem que és important que vostè, com a president de la Generalitat, assumeixi, també, la necessitat que el referent de futur de Catalunya no siguin polítiques frontistes, no siguin polítiques excloents, sinó, ben el contrari, polítiques integradores i polítiques de respecte de la pluralitat.

És un referent, també, de futur, senyor president, sense contradiccions, que, d'una banda, no es pot expressar compromisos de recolzament de la pluralitat del país i, alhora, anar de la mà de persones com el senyor Arzalluz o d'aquells que, en aquests moments, continuen buscant la confrontació política i que, fins i tot, s'alienen amb aquells que no rebutgen la violència.

Jo crec que aquesta és, també, una de les seves grans responsabilitats, com a dirigent polític i, també, com a president del Govern de la Generalitat, per traslladar, sobretot, el nacionalisme basc i, encara més, des de la

seva responsabilitat institucional, que el referent de futur per a Catalunya no és pas Euskadi, el País Basc ni els plantejaments del senyor Arzalluz, ni el Partit Nacionalista Basc, sinó ben al contrari: Catalunya és un magnífic referent de futur per al País Basc.

Creiem que, si, això, ho fem palès des de les seves responsabilitats, haurem contribuït, també, a recolzar aquell plantejament que vostè mateix va assumir en la sessió d'investidura, d'apostar, com a marc de futur per a Catalunya i per als catalans, per la Constitució i l'Estatut.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt honorable president...

El president de la Generalitat

Suposant que fos cert que jo, aquí, havia fet confusions entre el que és ser dirigent de Convergència i president de la Generalitat, que crec que no és veritat, home, seria un bon moment per rectificar, suposant que fos cert, i no entenc que vostè em volgués incitar, diguem-ne, a insistir en l'error que vostè m'atribueix.

Però, bé, de tota manera, com li deia abans, per deferència, sí que li diré una cosa. Nosaltres, el Govern de la Generalitat –i no li contesto directament sobre la Declaració de Barcelona perquè no correspon–, nosaltres som defensors de la plurinacionalitat de l'Estat espanyol –la defensem– i, per tant, té una certa lògica que ens trobem, doncs, en moments determinats coincidint amb gent que també defensa aquesta plurinacionalitat. Vostè sap perfectament que la defensem dintre del marc de la Constitució, que creiem que, començant per l'expressió «nacionalitat», que hi és en el marc de la Constitució, fins tantes altres coses, doncs, permet aquesta interpretació.

Una altra cosa és que després, naturalment, en l'aplicació d'aquests principis, aquests principis es facin d'una manera molt diferent a Catalunya que al País Basc i a Galícia, perquè els països són diferents, els plantejaments són diferents i, per tant, nosaltres aquí tenim la nostra pròpia línia d'acció. Em sorprèn molt que vostè em parli de frontisme perquè sap que, precisament, nosaltres d'una manera ben explícita, ben tallant, hem dit que no jugàvem –aquí mateix ho he dit jo no fa gaire– a cap mena, diguem-ne, de plantejament frontista.

Ara, recuperació del concepte de competències exclusives, reivindicar el caràcter real de les competències bàsiques, demanar la reforma del Tribunal Constitucional, demanar la implantació d'un nou sistema de finançament, demanar la modificació de la composició i de l'organització de les funcions del Tribunal Superior de Justícia, dels tribunals superiors de justícia, i, concretament, en el nostre cas, del de Catalunya; demanar que les nacions que hi ha dintre l'Estat espanyol puguin tenir representació internacional en determinats aspectes... Concretament, vostè sap la nostra reivindicació des de sempre, molt abans de la Declaració de Barcelona, respecte a la nostra presència, i dèiem de quina manera –per altra banda, ben acceptable–, ens semblava, entenem que s'havia de fer la presidència, concre-

tament, de l'UNESCO: demanar la promoció, el coneixement i l'assimilació social de la diferència nacional, lingüística i cultural d'Espanya, a nivell de l'opinió pública espanyola, i de la societat espanyola, etcètera, etcètera. Totes aquestes coses, sí que les reclamem. Ara, no cal que amb això anem acompanyats de ningú; només –això, sí– en la reivindicació, a nivell general de l'Estat, del caràcter plurinacional. La resta, la defensem a la nostra manera, amb el nostre estil i tenint en compte el que és la realitat de Catalunya, que, efectivament, és una realitat molt diferent de la del País Basc i de Galícia.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el projecte de creació de centres de recerca d'alt nivell (tram. 317-00054/06)

La següent pregunta al president de la Generalitat, la formula, per Convergència i Unió, l'il·lustre diputat senyor Marià Curto.

El Sr. Curto i Forés

Gràcies, senyor president. Molt honorable president de la Generalitat, la competitivitat, dintre d'una economia globalitzada, les noves tecnologies i l'anomenada societat de la informació són aspectes que configuren una part del paradigma dels nostres temps.

Catalunya, des de fa temps, està involucrada en aquest procés i vol ser capdavantera dintre d'aquest món que, entre tots, estem construint. Com vostè sap, la formació i la recerca són parts o factors estratègics d'aquesta societat del futur. El Govern havia anunciat el seu propòsit de crear alguns centres de recerca d'alt nivell durant aquesta legislatura.

La meua pregunta, en nom del Grup de Convergència i Unió, és saber en quin estat està aquest projecte.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Molt honorable president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Bé, efectivament, com vostè recordava, al final de la legislatura anterior, el Govern va prendre la decisió de tirar endavant tota una sèrie d'iniciatives de creació de centres de recerca d'alt nivell que poguessin ser un referent internacional. I, ara, això ho estem començant a aplicar i, a partir del moment que es podrà fer el nomenament del nou conseller, com a conseqüència de la Llei que hem aprovat aquest matí, doncs, això agafarà un nou impuls.

De moment, el que li puc dir és que s'ha engegat ja l'Institut Català, que en diem, d'Estudis Avançats en Química i Energia; pensem situar-lo en el campus de Sescelades de la Universitat Rovira i Virgili, i, en

aquests moments –ho repeteixo–, s'està fent el disseny de les característiques científiques, de les característiques tècniques que ha de tenir aquest Institut. I volem que sigui un institut amb una massa crítica d'investigadors i amb una ambició que li permetin tenir un autèntic impacte internacional –número u.

Número dos: el número dos que volem tirar endavant i que també estan estudiant i diguem-ne ja dissenyant, encara en una fase una mica més endarrerida, és el Centre Tecnològic de Telecomunicacions de Catalunya; responnent, amb això, primer, que, realment, a Catalunya hi ha unes bones escoles, unes bones universitats i uns bons centres de formació, en aquest camp; que hi ha molta gent que s'hi dedica; que, evidentment, això forma part de la més absoluta, de la més rabiosa, podríem dir-ne, actualitat i de les perspectives de futur; que tenim empreses que hi treballen, en fi. En tot cas, està en marxa aquesta creació d'aquest Centre Tecnològic, que, per altra banda, és una cosa que lligarà perfectament amb una altra idea que ja havíem començat a aplicar la legislatura anterior, que era el que se'n deia «la creació de centres autosuficients de mitjà nivell», però un, concretament, d'aquests centres, ha de tenir la capacitat de ser un referent internacional.

La tercera cosa és l'Institut Català de Ciències Cardiovasculars. El dia 6 de març, ja es va signar un conveni per a crear el consorci que ha de crear aquest Institut, consorci del qual forma part la Generalitat –evidentment, Sanitat, el Comissionat, que ara serà la conselleria, la Fundació de l'Hospital de Sant Pau, la Universitat Autònoma, etcètera. Esperem que s'hi incorporin, també, altres institucions: el Consell Superior d'Investigacions Científiques, per exemple. Concretament, això serà –ho repeteixo– de Ciències Cardiovasculars, que, per altra banda, recollirà algunes iniciatives d'algunes actuacions que ja s'estan fent, que tenen molt bon nivell i que ara també volem potenciar.

Bé, això són les tres iniciatives, diguem-ne, de més volum. Ara, a part d'això, hi ha altres coses engegades; ja no li parlo del que ja funciona, sinó d'altres coses que estan en fase de desenvolupament; per exemple, una d'elles és l'Institut d'Investigacions Biomèdiques August Pi i Sunyer, concretament, que és un consorci de la Generalitat i l'Hospital Clínic, i la Universitat de Barcelona, i del Consell Superior; l'Institut Català d'Arqueologia Clàssica, que...

El president

Molt honorable president, s'ha acabat el temps; gràcies. El senyor diputat tampoc vol repreguntar. (*Remor de veus.*)

Pregunta al president de la Generalitat sobre la col·laboració del Govern amb altres administracions en el procés de posada en funcionament de l'aeroport de la Seu - Andorra com a aeroport internacional del Pirineu (tram. 317-00057/06)

Pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, formula la pregunta l'il·lustre diputat senyor Pasqual Maragall.

El Sr. Maragall i Mira

Molt honorable senyor president... Em poso aquí i així el veig, perquè, si no, sembla que faig la pregunta a l'esquena del president, i, des del punt de vista de la imatge, no és bo. I, parlant d'imatge, tampoc seria dolent que la televisió –ja que la tenim aquí– retransmetés directament, en fi, connectés directament amb aquestes sessions; és una cosa que ja hem demanat al conseller de Presidència. Això es fa a tot arreu, es fa a Anglaterra, a França, a Alemanya, que jo sàpiga, una mica a tot arreu; espero que serà així en el futur.

Sobre l'obertura de l'aeroport de la Seu - Andorra, que és una cosa que ha demanat, senyor president, tothom –el Govern del Principat d'Andorra; les cambres de comerç, l'andorrana i totes les de Catalunya; els cinc grups municipals de l'Ajuntament de la Seu, que corresponen als cinc partits que hi ha aquí...–, tothom ho ha demanat, i, fins ara, s'ha anat endarrerint. Finalment, després de dues entrevistes que hem tingut amb el president del Govern, el cap de Govern andorrà, el senyor Forné, i, després d'una pregunta que ha estat molt oportuna, hem sabut –ahir a la nit– em penso que va ser, i, en tot cas, aquest matí–, doncs, que aquesta pregunta té una resposta positiva des del punt de vista del fet que es farà.

La pregunta és: quina és la col·laboració que vostès pensen tenir, en quin marc pressupostari i en quin marc de política territorial. Perquè, senyor president, jo no sé si vostè coneix el Pla estratègic de l'Alt Pirineu, que és una iniciativa que va sorgir fora de les institucions, fora, pròpiament, de les institucions catalanes, i que jo crec que el Govern hauria de considerar molt important, i que estructura el Pirineu i estructura quins són els eixos i la vertebració territorial del Pirineu, i sí que vostè sap, segur, que el Pla territorial general de Catalunya no té un àmbit Pirineu que hauria, probablement, de tenir.

Per tant, jo li pregunto, des del punt de vista territorial, en quin marc vostès han pres la decisió de dir «sí» a l'aeroport de la Seu, que és enormement important, per a les 90.000 persones que hi viuen, però també per a tot el Pirineu, i, per altra banda, en quin marc pressupostari; com pensen vostès, amb el pressupost que tenim –que és un pressupost més aviat de contenció; jo diria que trist, com va dir ahir en Joaquim Nadal, no engrescador–, amb aquest pressupost i successius, poder vertebrar una política territorial potent?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt honorable president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Bé, com vostè diu, hi ha molta gent que el demana, i nosaltres també, des de l'any 1980. Els primers anys dels vuitanta, precisament, vàrem fer un esforç, que ens va costar molts diners, per mirar de tirar endavant aquest aeroport, però vàrem trobar molt poca col·laboració per part del govern de l'època, que no recordo si era socialista o d'UCD (*remor de veus*), i, evidentment –no me'n recordo–, molt poca col·laboració per part d'Aviaco, que era la companyia de l'Estat que havia de fer el servei. I vostès se'n recorden perquè jo, més d'una vegada, volent anar amb avió a la Seu, per donar exemple, havia hagut d'acabar anant-hi amb cotxe.

Per tant, això ja ve de lluny; hi hem fet tot el que hem pogut i sempre hem trobat, doncs, les portes molt tancades, fins que ara, concretament, va semblar que es podia desencallar, això, concretament l'abril del 99, en el qual es va firmar un conveni que demostra, ja, l'interès de la Generalitat, perquè no va ser entre aquest, o l'altre, o el de més enllà, sinó entre el Govern andorrà i la Generalitat. Evidentment, es van consultar, concretament, els ajuntaments –Ribera d'Urgellet, Montferrer i Castellbò–, els consells comarcals de la Cerdanya i de l'Alt Urgell, perquè una de les coses que es va plantejar és on s'havia de fer. Aquest estudi havia d'estar acabat el 31 de març i ens el van lliurar, concretament, el dia 15, i el que ha passat és que ahir hi va haver el primer contacte –el primer, que no és l'últim– amb el Govern andorrà.

Per acabar, més o menys, em sembla que tothom sap quina és la meua personal posició sobre això, però em sembla que ara no correspon dir-ho; em sembla que, en tant que Govern, nosaltres no ens haurem de... pronunciar –gràcies– fins que hàgim fet totes les converses que s'han de fer amb totes les parts interessades.

De tota manera, de cara al que vostè em preguntava, de pressupostos, etcètera, vostè sap que hi ha un compromís del Govern andorrà, en ferm, de 1.500 milions de pessetes; que hi ha un compromís del Govern espanyol –no tant en ferm, però que espero que es confirmarà, és a dir, diguem-ne, emparaulat però no confirmat de la manera ferma, absoluta, plena, total, amb què ho ha fet el Govern d'Andorra– de 1.500 milions de pessetes; del Govern català, que, precisament, aquests propers temps, doncs, invertirà molt en aquella zona –està invertint 1.500 milions de pessetes per al túnel de Montan i n'invertirà 7.000 durant l'any que ve per acabar la 1313; o sigui, que, concretament, són entre 8 i 9.000 milions de pessetes. Ara, de cara a l'aeroport, no hem pres encara cap decisió, però, evidentment, el nostre interès, que es remunta –ho repeteixo– al 1981 o al 1982, doncs, es manté.

Hem de saber, finalment, quant costarà, això, perquè, també, no hi ha una idea clara, encara –ni per part nostra, ni per part del Govern andorrà, ni per part de ningú, que jo sàpiga–, sobre quin tipus d'aeroport, exactament, s'ha de fer i es pot fer, perquè, aleshores el cost oscil·la entre els 4.000 milions de pessetes i els 10.000 milions de pessetes. Si s'optés pels 10.000 milions de pessetes, evidentment que 1.500 milions i 1.500 milions, i el que hi poguéssim aportar nosaltres, probable-

ment, quedaria curt. Però ara, tot això és avançar-nos, encara, més enllà del que correspon en aquest moment; en tot cas, sàpiga que el Govern de la Generalitat, ara, com ja els anys 1981, 82 i 83, que vàrem fracassar –no sabem per culpa de qui–, hi seguim estant interessats i tenim l'esperança que, aquesta vegada, la cosa surti bé.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula l'il·lustre diputat.

El Sr. Maragall i Mira

Solament per dir-li que, si vostès, senyor president, tinguessin problemes amb el pressupost, perquè veig que tenen quinze dies per contestar si el Partit Popular els l'ha de recolzar o no, que dependrà de la seva actitud en la votació d'investidura del Govern Aznar, doncs, si tinguessin problemes, li repeteixo el que li vaig dir l'altre dia: sàpiga que, en aquesta cambra, hi ha aquestes dues files petites d'aquí, però hi ha tot això d'aquí que l'hi votaria a favor, si fes una proposta catalana de debò, de marc fiscal i financer favorable a Catalunya; no una proposta convergent, que ara ja no és decisiva, si és que alguna vegada ho ha estat; ara, segur que no: vostès són la segona força més votada de Catalunya i vostès han perdut una posició d'equilibri i d'intercanvi de favors amb Madrid, que s'ha acabat. Per tant, sàpiga que, si per aquest problema, o per altres projectes territorials importants, vostès tenen dificultats, poden comptar amb la gran majoria d'aquesta cambra, el 80% que vostè va dir l'altre dia...

El president

Senyor diputat, s'ha acabat...

El Sr. Maragall i Mira

...Hi comptaran, segur, i, aleshores –un segon, senyor president–, podran tenir...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Maragall i Mira

...pressupostos més galdosos dels que hem tingut aquest any. (*Rialles.*)

El president

Moltes gràcies. (*El president de la Generalitat demana per parlar.*) No, tampoc. (*Pausa.*) No, president.. President, no, se li ha exhaurit el temps. (*Remor de veus.*)

Pregunta al president de la Generalitat sobre les prioritats polítiques del Govern i els suports amb què compta (tram. 317-00060/06)

La següent pregunta, la formula, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís Carod-Rovira. Té la paraula.

Punt 10

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. En el programa electoral i en el debat d'investidura, senyor president, vostè va apuntar quines eren les prioritats polítiques del seu Govern per a aquesta legislatura, i voldríem saber, exactament, amb quins suports compta per a convertir aquestes prioritats en realitats tangibles.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt honorable president...

El president de la Generalitat

Miri, després de sentir el senyor Maragall, penso que dec poder comptar amb el suport, doncs, per a convèncer el PP de Madrid, del PSOE, no?, i del PSC. Bé, no sé si serem més decisius, d'aquesta manera.

Bé, escolti, jo..., vol que li digui una resposta ben atípica? No ho sé. No ho sap ningú exactament, no? (*Ri-alles.*) Però el que hi ha és una cosa. Malgrat tot, jo, no sé si se'm nota o no, però em sento molt tranquil pel següent: perquè el nostre programa –em refereixo al programa de Catalunya– és prou positiu i està prou pensat de cara a l'interès dels ciutadans perquè, francament, crec que està justificada la confiança que tinc que nosaltres trobarem els suports que calgui.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Il·lustre senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Sí que se li nota que està més tranquil, almenys més ara que no pas fa unes hores. Catalunya, senyor president, feliçment per a tots, no s'esgota en el seu sistema de partits; hi ha, també, un teixit econòmic, un teixit associatiu. També és bo que ens demanem i ens preguntem quines complicitats, coincidències o quins suports té vostè en l'un i en l'altre, sense passar per alt que hi ha una fuga evident de grans empreses cap a Madrid, on es concentra el poder real, que inclou, fins i tot, capitals autòctons procedents de l'estalvi popular; que hi ha una emigració econòmica de personal altament qualificat, i que hi ha, també, la incapacitat d'uns i altres per frenar el retrocés d'elements clau de creixement i progrés, com, per exemple, l'aeroport, la Fira, i Catalunya ocupa cada vegada un paper més subsidiari.

En vint anys ens hem trobat, també, amb una societat civil francament adormida, amb un teixit associatiu fatigat en la reivindicació de determinats projectes. Quina ascendència real té vostè sobre els poders fàctics que actuen aquí? Certes caixes, certes companyies elèctriques, certes empreses d'autopistes, ja els fa seure al seu despatx i els assenyalen les prioritats de govern i els recorda els incompliments reiterats amb Catalunya d'algunes de les seves decisions?

Esperar i veure pot ser una solució per sobreviure, però no és sobreviure el que ens cal; ens cal viure amb plenitud, reaccionar i actuar en clau de futur. Mentre mirem com passen els núvols, el PP no espera, actua. Ha començat fent-ho amb els aeroports i, després d'això, poden venir altres àmbits, com, per exemple, Correus o la Renfe. Li demanem, senyor president, que no es tanqui, que no pensi només en els seus o en uns aliats conjunturals de 68 a 67. Nosaltres li plantejem, li proposem un gran acord, una gran complicitat nacional per a millorar el benestar i l'autogovern; una majoria àmplia per a avançar conjuntament en els temes fonamentals. Vostès, tots sols, ja no poden fer-ho tot. Recordi's, senyor president, en aquest –pel que sembla– darrer mandat seu, de Prat de la Riba; tingui en compte una visió més nacional i menys partidista del país i de la política; faci quadrar els poders fàctics; tregui la societat civil de la intempèrie; planteji prioritats realment nacionals, de tots, no d'una part, només. Faci-ho i estic segur que comptarà amb suports amplis, estables i del tot majoritaris, no només al Parlament, sinó també a la societat. Esperar i veure pot acabar sent sinònim de badar i, com apuntava el clàssic, «si bades, te la foten», i Catalunya no pot esperar més, ni continuar badant.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt honorable president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Miri, una vegada més em fa l'efecte que, de vegades, vostè i jo parlem de dos països diferents, perquè jo el veig millor –francament, no sé què em passa–, però el veig millor que no pas vostè, aquest país, no? Tot i admetent-li, doncs, que, realment, tenim problemes i que lluitem, jo sempre he dit, d'ençà que tenia vint-i-cinc anys..., no m'ha calgut ser diputat, ni president de la Generalitat, per saber quina és la real situació de Catalunya, des de tots els punts de vista –per començar, des del punt de vista econòmic–; no m'ha calgut ser president, als vint-i-cinc anys ja ho sabia –entén el que vull dir?–, i aleshores jo ja deia –aleshores jo ja ho deia– que Catalunya jugava com aquell equip de futbol que juga en un camp de futbol tenint la porteria a baix, i això m'ho han sentit dir, alguns de vostès, més d'una vegada, no?

Per tant, tot el que vostè em diu no és nou; ara, el que passa és que jo crec que, si, a més d'això, fos veritat tot allò altre que vostè diu, nosaltres estaríem en una situació realment de fallida, i no hi estem; no hi estem des del punt de vista del creixement econòmic, des del punt de vista del producte interior brut; no hi estem des del punt de vista del nivell i del grau del nostre estat del benestar; no hi estem des de la nostra capacitat d'atracció de capitals estrangers, no solament industrials, sinó també, en aquests moments, de centres de recerca, de centres d'excel·lència; no hi estem. No hi estem, tampoc, per als senyors que s'asseuen al meu despatx, que molt sovint vénen, –vostè, estigui tranquil, vénen molt sovint–, i els ho explico, i ells m'expliquen a mi, ells m'expliquen a mi quina és la valoració, qui-

na és la imatge que tenen de Catalunya i, evidentment, li puc dir, doncs, escolti..., jo li vaig dir un dia a un: «L'enviaré al cap del partit d'Esquerra Republicana perquè l'hi expliqui», perquè, realment, aquests senyors que vénen de fora i que, si vénen aquí, no és per..., no en són, de catalanistes, aquests senyors; aquests senyors d'Hamburg, de New Jersey, no són catalanistes, i, aquests senyors, quan vénen aquí –i en vénen molts: el 38% de les inversions estrangeres industrials a Espanya, l'any passat, varen venir a Catalunya–, és perquè posen les seves fitxes a l'ordinador, i l'ordinador els diu: «Un dels llocs on poden anar és Catalunya»; deixant de banda els discursos que es puguin fer en el seu Parlament, de vegades, sobre això, que es puguin fer les declaracions, el que vulguin, l'ordinador, que no és catalanista, tampoc, diu: «Escolti, un dels llocs on vostès poden anar és Catalunya». Per tant, mentre els ordinadors, no sent catalanistes, diguin això, nosaltres, jo, personalment, que des dels vint-i-cinc anys sé que juguem a la porteria de baix..., De tota manera, un segueix estant esperançant sobre el futur de Catalunya, i segueix estant esperançant sobre la capacitat que tenim de trobar aquells suports que necessitem per seguir tirant el país endavant.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president.

Pregunta al Consell Executiu sobre l'aplicació de l'Instrument Financer d'Orientació Pesquera en el període 1994-1999 i sobre la millora del sector de la pesca (tram. 310-00045/06)

Acabat el torn de preguntes a la presidència de la Generalitat, la següent, la formula al Consell Executiu, per respondre oralment al Ple, sobre l'aplicació de l'instrument financer d'orientació pesquera, l'il·lustre diputat senyor Xavier Coll i Gilabert, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula.

El Sr. Coll i Gilabert

Molt bé; moltes gràcies, senyor president. Bé, l'any 1993, amb la reforma del Fons Estructural, es va crear l'Instrument d'Orientació Pesquera, l'anomenat IFOP, com a fons específic de la política d'estructures pesqueres, orientat especialment a assolir un equilibri sostenible entre els recursos pesquers, la seva activitat, l'increment de la competitivitat de les estructures d'explotació i el desenvolupament de les empreses del sector.

Un cop finalitzat aquest Instrument, quin balanç fa el Govern de l'aplicació de l'IFOP per al període 94-99?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. (*Remor de veus.*) Esperem un segon, senyor conseller, a contestar. (*Pausa.*) Pot contestar, senyor conseller.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Josep Grau i Seris)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, el balanç és força positiu, al llarg d'aquest període, perquè ens ha permès, per una banda, retirar 50 vaixells; per una altra, assumir, també, algunes prejubilacions; per altra banda, la construcció de 105 nous vaixells de pesca; ens ha permès, també, la protecció de diverses zones marítimes d'especial interès, mitjançant la creació d'esculls artificials, i també la creació de reserves, així com, també, la millora d'alguns ports pesquers.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor diputat, pot repreguntar.

El Sr. Coll i Gilabert

Sí, sens dubte, considerem que són importants totes aquestes tasques que ens ha anunciat, que ens ha anomenat, però, en tot cas, pensem que n'hi calen d'altres. Ens agradaria saber quines mesures pensa, d'aquí endavant, impulsar el Govern per millorar el sector de la pesca a Catalunya i, especialment, durant aquesta propera legislatura.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Gràcies. Entre les principals previsions per a aquest mandat –per a aquest mandat, no, per al període 2000-2006 de l'Agenda 2000–, hi ha un nou programa IFOP, un nou programa, que està, en principi, presentat al Govern central i a la Comissió Europea; un programa, a més a més, que contempla, ja, el seu cofinançament, aquest any, en el pressupost corresponent al Departament d'Agricultura –una primera partida inicial–, malgrat no estar aprovat el Pla IFOP, i no ho estarà, aproximadament, fins al juliol, juliol - agost, o, potser, tal vegada, setembre. Per tant, un nou programa; un nou programa que representaria per a Catalunya un volum de recursos públics, per a aquests set anys, de 17.000 milions de pessetes; per tant, que permetria, per una banda, tornar a renovar la flota i que permetria, també, la transformació i, per tant, la potenciació de l'aqüicultura –pensin que, en aquest moment, està en una fase, aproximadament, de facturació de 2.000 milions de pessetes i, per tant, amb una quota de mercat petita; encara té capacitat de creixement–, i, per altra banda, també, la comercialització, és a dir, un esforç important en la comercialització del sector.

I altres mesures, també, una vegada estigués aprovat el Pla IFOP, que seria la presentació del Pla director de pesca a Catalunya, que, aquest matí, s'hi ha fet referència, quan s'ha parlat de la constitució de la Comissió, així com, també, un estudi en profunditat, que ja s'ha començat, de tots els recursos marins i, per tant, de veure com hem de protegir els nostres recursos perquè

puguem continuar sent competitius i que tota la gent dedicada al món de la pesca pugui continuar tenint garantida la seva rendibilitat.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre la transmissió de la informació entre els serveis meteorològics que actuen a Catalunya (tram. 310-00052/06)

La següent pregunta, la formula la il·lustre diputada senyora Montserrat Tura, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, sobre la transmissió d'informació entre els serveis meteorològics que actuen a Catalunya. Té la paraula, senyora diputada.

La Sra. Tura i Camafreita

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller de Medi Ambient, el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi té interès a conèixer, per la seva veu directa, quina és, veritablement, la interrelació i la intercomunicació entre els dos sistemes meteorològics que actuen a Catalunya –un de titularitat de la Generalitat de Catalunya, però també el de titularitat de l'Estat–, atès que –ja m'hi estendré més, segons quina sigui la seva resposta– aquests serveis són d'una vital importància en la prevenció de riscos i en la prevenció, per tant, de catàstrofes naturals, i no ens podem permetre que la manca de coordinació pugui comportar, doncs, problemes.

Voldríem saber quina és la seva valoració respecte al nivell de comunicació i transferència d'informació entre ambdós serveis.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient.

El conseller de Medi Ambient (Sr. Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, la valoració que en fan el conseller de Medi Ambient i el Govern no és satisfactòria. L'actual nivell de coordinació i de col·laboració, per diferents motius, no ha arribat als nivells als quals, l'any 98, vàrem arribar a embastar, amb una proposta de conveni que es va elevar al Govern de l'Estat i que encara no ha estat signat ni contestat.

La nostra intenció és, amb la composició del nou Govern, un cop passat aquest període electoral, reiniciar ràpidament les negociacions i la intermediació prop del Ministeri de Medi Ambient per establir uns canals més correctes i més positius i eficaços de col·laboració amb l'Institut Nacional de Meteorologia.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. La il·lustre senyora diputada pot repreguntar.

La Sra. Tura i Camafreita

Sí. Perdó, eh?, però és que no hi ha manera que a la primera em funcioni. *(La diputada fa referència al micròfon que empra per a parlar de l'escò estant.)*. Gràcies, senyor president.

La nostra pregunta venia, precisament, perquè nosaltres tenim coneixement que aquest grau de comunicació que vostè acaba de descriure com a no satisfactori es produeix aquí, a Catalunya, i, per tant, amb el benentès que ja li he anunciat en la meua primera part de la pregunta que aquests serveis –que molta gent identifica exclusivament amb la previsió del temps que ens farà el dia de demà i si plourà o farà calor, però que, en realitat, tenen darrere tasques molt importants en la protecció del conjunt de la població catalana– han d'estar extraordinàriament ben comunicats, extraordinàriament ben relacionats i, si pot ser, fins i tot, ben integrats l'un amb l'altre.

No sé quines són les decisions polítiques que han portat a crear el Servei Català de Meteorologia i per què aquestes relacions amb l'Institut Nacional de Meteorologia no són bones; nosaltres no qüestionem pas la capacitat de Catalunya de crear els seus propis serveis, però sí que ens sembla que no correspon duplicar si, a més, no és possible compartir recursos, i, si els sistemes d'obtenció de dades, que són, fonamentalment, de dades obtingudes per satèl·lits i els satèl·lits existents –fonamentalment, el Meteosat– han estat finançats pels estats europeus i, per tant, per l'Estat espanyol..., resulta que Catalunya ha de pagar, per exemple, per obtenir aquestes dades, mentre que, l'Estat, les té perquè forma part del projecte. Fins a aquest nivell arriba la descoordinació...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Tura i Camafreita

Perdó, eh?, senyor president... La descoordinació, fins a aquest nivell... Ens preocupa, doncs, la duplicitat de recursos i la desprotecció de la població catalana.

El president

Honorable conseller, té la paraula.

El conseller de Medi Ambient

Moltes gràcies, senyor president. En primer lloc, vull recordar, senyora diputada, que és el mateix Estatut d'Autonomia de Catalunya, a través del seu article 9.15, qui atorga competència exclusiva, en matèria del servei meteorològic de Catalunya, a la Generalitat. És cert, evidentment, que, també, la mateixa Constitució atorga funcions de servei meteorològic a l'Estat en aquestes competències. Òbviament, ens trobem amb unes funcions de caràcter concurrent. En aquest sentit i per desplegar les competències atorgades per l'Estatut, el mes de juliol del 96, el Consell Executiu va crear el Servei de Meteorologia, integrat dins del Departament de Medi Ambient. Ja l'any mateix 1996, el mateix Parlament de Catalunya va instar el Govern a

reclamar al Govern de l'Estat la transferència a la Generalitat del Servei de Meteorologia. Aquest és el marc en què ens movem, i aquesta és la intenció, definida per l'Estatut i per la mateixa voluntat d'aquest Parlament.

En aquest sentit, de tota manera, vull manifestar-li que, en aquests moments, el nivell d'extensió, de coneixement i de recopilació de dades, de tecnologia, d'equipaments i de personal atorga al Servei de Meteorologia de Catalunya una fiabilitat i un nivell d'optimització del coneixement de l'Estat, del clima i de la meteorologia a Catalunya, suficient per garantir la tranquil·litat de la diputada i dels ciutadans de Catalunya.

Nosaltres entenem que, en aquests moments, les fórmules proposades de col·laboració per intercanviar informació, per desenvolupar projectes de recerca i per participar en organismes internacionals són propostes que seran i són més favorables a l'Institut Nacional de Meteorologia, atès que és qui més pot sortir beneficiat...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Medi Ambient

...d'aquest nivell de col·laboració.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies.

— Pregunta al Consell Executiu sobre l'assoliment de la finestra única pel que fa al control de l'activitat pesquera (tram. 310-00053/06)

La següent pregunta, la formula l'il·lustre diputat senyor Martí Sans i Pairutó, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, sobre l'assoliment de la finestra única pel que fa al control de l'activitat pesquera. Té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

El Sr. Sans i Pairutó

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, vostè sap que, dintre de les moltes preocupacions que tenen els pescadors del nostre país, una són els problemes que els representa que no tinguem una finestra única, o, com a mínim, una reducció de finestretes a les quals hagin d'acudir per solucionar els seus problemes.

Els nostres pescadors suporten, per part de les capitanies marítimes, problemes de seguretat amb la inspecció tècnica de la capitania marítima; per part del MAPA, el control dels recursos –vedes, tipus d'espècies, etcètera–, estructures –motors, vaixells– i mercats. Tenen les inspeccions de Treball i les inspeccions de l'Institut Social de la Marina, la Tresoreria Territorial de la Seguretat Social, Hisenda i Sanitat, duanes amb la Guàrdia Civil –també Seprona, la Guàrdia Civil de terra, fa controls– i els forestals de la Generalitat.

Senyor conseller, això és una cosa molt complicada per a un sector d'activitat extractiva, d'activitat primària, que va a pescar al matí i torna al vespre, de dilluns a divendres, normalment. La pregunta és: senyor conseller, què pensa fer vostè per pal·liar aquests problemes del nostre sector pesquer?

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller d'Agricultura.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, bé, nosaltres també creiem, igual que vostè, des del Govern, que aquest és un tema que cal resoldre, que caldria resoldre d'una forma, jo diria, ràpida, és a dir que no ens estenguéssim excessivament en el temps, perquè, amb el problema de tantes finestretes, estem causant un greuge importantíssim al sector. Un greuge, a més a més, que ve avalat perquè, quan mirem, exactament, quines són les competències que nosaltres exercim des del Departament, des de la Direcció General de Pesca i, a més a més, veiem totes aquelles tramitacions administratives que qualsevol pescador, o qualsevol patró, té de fer..., són realment llarguíssimes i, a més a més, han de trucar a excessives portes. Per això, està plantejat, des del juliol del 99, ja, a la mateixa Comissió Mixta de Transferències el traspàs d'aquestes competències en exclusiva al Govern de la Generalitat.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor diputat...

El Sr. Sans i Pairutó

Sí, gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyor conseller, per la seva resposta. En tot cas, recordar-li –simplement recordar-li–, perquè vostè no tenia les responsabilitats anteriorment, que és un tema que hem tractat, no nosaltres, sinó altres grups. Com deia en Josep Bargalló, Esquerra Republicana i nosaltres hem fet, moltes vegades, iniciatives i, també, plantejaments d'aquests tipus; pensem que vostè, a base de treball, tingui èxit en aquest tema i sàpiga que vostè acaba d'arribar a la Conselleria; nosaltres li hem de donar el marge de confiança que es mereix, però, en aquests moments, sàpiga, senyor conseller, que comença l'avaluació contínua del seu treball en aquest sentit i que nosaltres li passarem comptes periòdicament per veure com va resolent aquests problemes, que són molt importants per al nostre sector.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Honorable conseller, té la paraula.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri: pensi que estem arrencant quasi, quasi, queixals, eh? És a dir,

ens està costant, i és tan dolorós com arrencar queixals, quan estem arrencant competències de l'Estat.

L'any 97, s'arrenca una competència, que és la d'autoritzar els canvis de base entre ports del nostre litoral; l'any 98, s'arrenca la de renovació, la de fer el cens –només fer el cens– per a la renovació de les embarcacions i arts de pesca d'altura de la flota catalana, i, el 26 de febrer del 99, es va facultar Catalunya perquè atorgués llicències de pesca marítima recreativa; és a dir, fixi's, en el període 97-99, el que ens ha arribat a costar. Nosaltres, en aquest moment, plantejem les mesures tècniques de la pesca, la pesca marítima recreativa en la seva totalitat, la vigilància i la inspecció; plantejem el condicionament de la franja costanera, és a dir, l'autorització, per exemple, per posar esculls artificials per preservar la nostra fauna marítima; l'ordenació del sector pesquer; és a dir que, per a qualsevol expedient, necessitem l'informe preceptiu del Ministeri. Per altra banda, plantejem, també, la inspecció d'embarcacions i seguretat marítima, que és un tema, a més a més, de rabiosa actualitat aquests últims temps i, per tant, és una competència que tampoc podem exercir. I, a més a més, tota l'expedició de documents, de rols als vaixells, o la caixa blava, o tantes altres coses de transferència de recursos humans, a més a més, que ens permetria –humans i materials– exercir les nostres competències plenes.

Ara, no dubti, senyor diputat, que l'esforç del Govern i l'esforç del Grup Parlamentari que li dona suport...

El president

Senyor conseller...

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

...anirà en aquesta línia.

El president

Moltes gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre el servei de seguretat a les discoteques (tram. 310-00054/06)

La següent pregunta també la formula l'il·lustre diputat senyor Martí Sans, sobre el servei de seguretat a les discoteques. Té la paraula.

El Sr. Sans i Pairutó

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, el sector de l'oci ubicat en el que són les discoteques és un sector important en el nostre país, que penso que està donant un bon servei; en tot cas, la demanda exigeix que, cada vegada, el servei sigui millor, i tenen una preocupació essencial, que és la seguretat i el bon servei als clients que tenen a les discoteques.

Tot fa pensar, pel que diuen i pel que es queixen i pel que argumenten, que el sistema actual, la normativa actual, que consisteix a haver de posar guàrdies de seguretat a les discoteques, no és la més adient. No és la

més adient, perquè el guàrdia de seguretat –sobretot si van uniformats, que hi van– potser per a la gent jove no és el millor reclam, sinó tot el contrari. I, també, perquè els subministren empreses de seguretat, no hi ha continuïtat en el treball i, en tot cas, els empresaris de les discoteques tenen una doble preocupació: donar un bon servei als clients, conèixer la clientela, i un gran coneixement de les mesures de seguretat dels locals. Si no hi ha una constància en el lloc de treball, és difícil que això s'aconsegueixi. Ells saben que la normativa, en aquest cas, està com està; voldrien que es fes alguna cosa, i la pregunta que li faig jo, inicialment, senyor conseller, és: com veu vostè el problema i què creu que es pot fer sobre aquest problema?

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Sr. Xavier Pomés i Abella)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, en primer lloc, jo, quant a la pregunta que vostè em fa, deixi'm, també, fer una primera reflexió. Jo crec que, com diu vostè molt bé, aquest sector de l'oci, en conjunt, funciona bé. És a dir, existeix un àmbit de qualitat en la prestació de servei superior al que podrien fer pensar determinades notícies de premsa que apareixen esporàdicament. És a dir, el nombre de situacions incidentals que es donen no és –ni molt menys– com per pensar que aquest sector té una mala prestació en el servei. És a dir, jo diria que la majoria d'empresaris són gent responsable i seriosa i, per tant, en cap cas, aquí, els hauríem, ara –ja sé que no és la seva pregunta–, de criminalitzar.

Dit això –ja dic que no és això, el que em diu vostè–, dit això, és cert que existeix aquesta preocupació; preocupació que ha estat posada de manifest en reunions que nosaltres hem tingut en el Departament d'Interior, i aquí hi ha dues línies, no? Hi ha una primera línia, que vindria donada de la famosa Llei de seguretat privada i del mateix Decret i reglament d'aquesta Llei, que, per part, en aquest cas, del Govern de la Generalitat de Catalunya, va estar, al seu moment, plantejant conflicte positiu de competències davant del Tribunal Constitucional, perquè entenem que existeix una legislació de tipus doble, entre l'Administració de l'Estat i l'Administració catalana, que encara crea més dificultats en aquest sector.

Hi hauria una possibilitat –hi hauria una possibilitat–, a través de la Llei de policia de l'espectacle, de la Llei 10/90. Aquesta és una situació que nosaltres estem explorant, precisament, en aquests moments, potser per resoldre el tema que vostè deia, sobre, per exemple, la uniformitat. Una cosa és el concepte de vigilant, que era un abans de la Llei de seguretat privada, que «vigilant» no necessàriament havia de voler dir «vigilant d'empresa de seguretat», sinó una persona que vigila, un porter, un conserge, una persona que coneix l'establiment, i que, amb aquella Llei, en aplicar-se el reglament, es va transformar en un vigilant jurat. Hauríem

de veure si, per aquesta línia de la Llei de l'espectacle, de la Llei de la policia d'espectacle, la 10/90, poguéssim trobar una fórmula que solucionés aquests temes. Hi estem treballant.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor diputat té la paraula.

El Sr. Sans i Pairutó

Sí, gràcies, senyor conseller. Molt breument, el que sí que hem de valorar positivament en aquesta situació és que el sector, aquesta vegada, no ens demana ni reduir despeses, ni no complir la normativa, sinó que el que demana el sector és una normativa millor, que s'adapti més a un bon servei i a les necessitats d'aquest tipus de servei, i ho basen en qualitat de servei als clients, que són –bàsicament, no forçosament– joves, i en un bon coneixement de les mesures de seguretat.

Jo entenc la seva posició, i accepto l'escletxa, aquesta, que vostès intenten trobar. Jo penso que haurien de fer els possibles, perquè estem davant d'un sector que ocupa, en l'oci, molta gent, i que, realment, com ha dit vostè –i hi estic d'acord–, és un sector que cada vegada s'està modernitzant més i que està donant una gran qualitat de servei quant al que és l'aspecte de l'oci.

Per tant, senyor conseller, espero que vostè continuï...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Sans i Pairutó

Perdó.

El president

Moltes gràcies.

— Preguntes al Consell Executiu acumulades relatives a les obres de millora de la carretera C-1412 en el tram Figuerola d'Orcau - Biscarri (Pallars Jussà) (tram. 310-00061/06) i de la carretera L-503 en el tram Senterada - la Torre de Cabdella (Pallars Jussà) (tram. 310-00062/06)

La següent pregunta, la formula l'il·lustre diputat senyor Isidre Gavín i Valls, del Grup de Convergència i Unió, sobre les obres de millora de la carretera comarcal 1412 en el tram Figuerola d'Orcau - Biscarri. Té la paraula l'il·lustre diputat.

El Sr. Gavín i Valls

Sí, gràcies, senyor president. Tenint en compte que aquesta pregunta és consecutiva amb una altra que tinc presentada –encara que són sobre temes diferents– al mateix conseller, les faré, doncs, totes juntes, no?

La primera pregunta, que és aquesta que vostè acaba d'esmentar, fa referència a les obres, a unes obres pre-

vistes a la comarcal 1412, en un tram concret, que és el port de Comiols, que és una carretera important, perquè és l'accés a una comarca –en concret, al Pallars Jussà–; és l'accés per una ruta important per a visitants d'aquella comarca –visitants que, normalment, provenen de l'àrea de Barcelona–, i, perquè estem parlant d'una comarca –i aquest és un dels motius més importants perquè hagi fet aquestes dues preguntes, aquesta i la que ve després, la que ve a continuació d'aquesta–, és una obra important per a una comarca, que és el Pallars Jussà, que, tal com deia, és una de les comarques que, en el context de les comarques de Lleida, és una d'aquelles en què jo crec que cal fer un plus d'acció, és a dir, que hi cal una empenta afegida perquè pugui assolir uns nivells de creixement més importants dels que té consolidats en aquests moments.

M'explicaré: a totes les comarques de la demarcació de Lleida, en la part de la plana, hi ha una agricultura activa, de reg, en moltes d'aquestes zones; hi ha un cert nivell d'implantació industrial i un nivell de comunicacions que fa que l'activitat econòmica sigui relativament més fàcil i que, en molts aspectes, doncs, prosperin diferents tipus d'iniciatives.

En el cas de les comarques del Pirineu, en general, però, molt particularment, en algunes d'elles, en unes quantes d'elles, hi ha hagut un creixement bastant important, darrerament, gràcies al creixement del sector turisme, que, tant sigui en el sector neu com sigui en el sector turisme de muntanya, turisme de natura, turisme verd, en què s'han fet i es fan tota una sèrie d'accions, i que cal potenciar, lògicament, des de les cases de pagès, des de la potenciació dels parcs naturals i zones protegides..., ja he dit que, quant al turisme de neu, tots els ajuts que s'hagin pogut fer en aquest àmbit... Segui com sigui i sempre tenint present que, a les comarques del Pirineu i a les comarques de muntanya, el desenvolupament del sector turisme no ha de deixar de banda un pes important, que jo entenc i entenem que ha de tenir el sector ramader i agrícola...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Gavín i Valls

Són dues preguntes acumulades, senyor president.

El president

A veure. És a dir, permeti'm; si m'hagués demanat permís per acumular-les, li hauria dit que sí. Però no m'ho ha demanat, i he pensat que, en un sol temps, en volia fer dues. En tot cas, per acumular-la, m'ho havia de demanar.

El Sr. Gavín i Valls

Li he dit, senyor president, que, com que eren consecutives...

El president

Molt bé; continuï.

El Sr. Gavín i Valls

Però, si vol, doncs, ho podem fer en dos trossos; vull dir que no hi tinc cap inconvenient.

El president

Pot continuar, pot continuar.

El Sr. Gavín i Valls

Deia que, com que és el mateix conseller i el mateix Departament, les podria fer consecutivament. En tot cas, demano excuses a la presidència de no demanar-ho explícitament.

Bé, deia que l'impuls del sector turístic ha permès que algunes de les comarques de muntanya hagin tingut creixements importants en el nivell de renda i que s'hagin pogut trencar dinàmiques perniciosos en algunes d'elles, com, per exemple, la taxa de demografia, que en algunes d'elles era negativa, i que s'ha aconseguit, també, canviar aquesta tendència. Deia, també, que som perfectament conscients que el sector turisme, doncs, tampoc no ha d'anar en detriment dels altres sectors tradicionals de l'economia i que, en qualsevol dels aspectes, sempre que es pugui, s'han de millorar i modernitzar. Per tant, no tan tradicionals. És a dir, un equilibri entre agricultura, ramaderia, determinades implantacions industrials i, lògicament, el sector turístic.

En tot cas, la comarca del Pallars Jussà té unes característiques per ella mateixa que fan que sigui el creixement en determinats aspectes de l'activitat turística una mica més difícil, perquè no disposa de determinades característiques, que no em puc allargar ara per explicar-ho, i tampoc gaudeix d'aquelles característiques que jo deia abans, de les comarques de la plana, quant a comunicacions o geografia, etcètera, no?

Per tant, quant a la primera inversió, ja deia, senyor conseller –ja vaig directament, ja, al que és el text de la meua pregunta–, respecte a un accés important a la comarca per a visitants de fora de la comarca –i és una carretera que, de fet, es coneix que hi ha intenció, i s'han fet obres de millora, i que n'hi ha previstes d'altres... De fet, tinc entès que, al pressupost que s'ha presentat ahir, hi ha prevista alguna partida per fer obres de millora.

I, respecte a la segona pregunta, quant a les obres que fan referència a la millora de l'L-503, que abasten, diguem-ne, aquella zona de la comarca amb un potencial turístic més important –la zona de la vall Fosca, amb tot el que representa la zona dels llacs d'estany Gento, el telefèric que dona accés a l'estany Gento, l'accés a la zona protegida del parc d'Aiguestortes, i altres iniciatives turístiques que es poden plantejar per ara i per al futur–, la meua pregunta era, doncs, senyor conseller –tenint la importància que té per a aquesta comarca aquest tipus d'inversions–: quines són les previsions del Govern, tant en una carretera com en una altra, doncs, en una comarca que requereix, ja ho deia, una acció important del nostre Govern.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Pere Macias i Arau)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, senyores i senyors diputats, bé, vostè formula dues preguntes sota una reflexió comuna que jo comparteixo, com vostè es pot fàcilment imaginar, no? La comarca del Pallars Jussà –que és una comarca, ja, de muntanya, perquè, en bona mesura, doncs, té muntanyes i fins i tot alçades notables– és una comarca que es troba, no obstant, també, a la porta de l'Alt Pirineu. És una comarca que, òbviament, és l'accés, també, al Pallars Sobirà i que no és avui dia l'accés, però hauria de ser, també, l'accés a l'Alta Ribagorça i l'accés a la Vall d'Aran. Per tant, les comunicacions, el capteniment del Govern pel que fa a les comunicacions en relació amb el Pallars Jussà, no és només per al mateix Pallars Jussà –que ja seria, de per si, prou important–, sinó perquè constituïria una porta a l'accés al Pirineu.

Des d'aquest punt de vista, nosaltres creiem que hi ha un eix que, sortint des d'Artesa o des de Ponts –tant se val, perquè hi ha dues carreteres, ja, condicionades– i fent l'itinerari de Comiols, ens portaria fins a Tremp; de Tremp ens portaria fins a la Pobla –tot això amb carreteres de titularitat del Govern de Catalunya– i, des de la Pobla, doncs, hi ha la carretera nacional 260 –un tram de l'Eix Pirinenc–, que ha de conduir fins a Pont de Suert. És clar, si tinguéssim aquest eix, que seria un vertader eix diagonal de penetració en el Pirineu, nosaltres creiem que afavoriríem molt la connectivitat de tota aquesta regió.

En aquest sentit, nosaltres hi tenim una feina; l'Estat n'hi té una altra, que és acabar el tram entre Xerallo, a través del que ha de ser el túnel del coll de la Creu de Terbes fins al Pont de Suert, i esperem que sigui escomès com més aviat millor. Però, en qualsevol cas, nosaltres, el que sí que volem és acabar l'itinerari, la millora de l'itinerari de Comiols, d'una banda, i després, també, fer el tram, millorar el tram que hi ha entre la Pobla de Segur i Tremp, o entre Tremp i la Pobla de Segur, que també cal condicionar i que s'està, també, fent el projecte.

Pel que fa a la pregunta concreta que vostè em formula, la carretera actual 1412, entre Tremp i Comiols, té un tram que és el de Biscarri a Figuerola d'Orcau, que són uns dotze quilòmetres i mig que encara no estan condicionats, però en aquests moments nosaltres estem acabant el projecte, de manera que jo crec que, abans de l'estiu, tindrem ja la licitació per poder començar les obres immediatament després de l'estiu, d'aquest tram. El pressupost va a l'entorn dels 2.200 milions de pessetes; quan tinguem el projecte acabat, podrem acotar-l'hi més, i, per tant, l'execució serà ja a finals d'aquest any i al llarg de l'any que ve.

L'altra carretera per la qual vostè s'interessa és una carretera en la qual ja s'està actuant dintre del Pla d'accés a diferents valls del Pallars: la vall Fosca, a què vostè fa referència, la vall de Cardós i la vall Ferrera, i

que, amb un pressupost total de més de 1.400 milions de pessetes, inclou les actuacions en aquesta carretera. Aquestes estan ja adjudicades a l'empresa Copisa, que va començar els treballs previs abans de la temporada hivernal. Com vostè també es pot imaginar, durant la temporada hivernal els hem de suspendre, però d'aquí a pocs dies esperem, si la climatologia ens hi ajuda, reiniciar-les, de manera que per al mes de novembre tinguem ja acabades aquestes obres en l'itinerari des de Senterada fins a Cabdella, pràcticament fins al peu de la central, que és allà on hi ha, una mica, els aspectes d'interès turístic i la població.

El pressupost és de 400 milions de pessetes; 404, per ser-li més concret, i, per tant, aquest és un itinerari que estarà, també, ja complert, igual com ho estarà el de la vall Ferrera i la primera part de la vall de Cardós, perquè la segona part de la vall de Cardós requereix un projecte que en aquests moments estem, també, elaborant.

En qualsevol cas, tot plegat s'insereix dintre el capteniment del Govern en la millora dels accessos al Pirineu, i dels quals, finalment, voldria donar-li una última notícia –que vostè segurament ja sap–: és que unes altres obres acabades recentment són les de l'itinerari d'Àger, la Catalunya 12, que va des del tram de les Avellanets fins a Fontdepou, que entraran en servei –de fet, ja estan en servei perquè les obres s'han fet sobre el mateix eix de la carretera– properament, i que tenim en exposició pública el tram que afecta al mateix coll d'Àger per poder-lo tirar endavant com més aviat millor.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. He d'advertir que els punts que vénen ara, els 9, 10, 11 i 12, requereixen una votació per majoria absoluta i, per tant, es necessita quòrum. Anem trucant repetidament a votació, i demanaria que donéssim un cert temps perquè la gent pogués venir.

Senyores i senyors diputats, atès que a les Corts Generals, a causa de la dissolució de la VI legislatura, varen caducar les proposicions de llei presentades pel Parlament de Catalunya davant la Mesa del Congrés dels Diputats, que constitueixen els punts 9, 10, 11 i 12 de l'ordre del dia, d'acord amb l'article 174.1 del Reglament la Junta de Portaveus va acordar de proposar al Ple la seva ratificació. Per a la votació es requereix la majoria absoluta.

Si no hi ha cap intervenció, passarem seguidament a la votació, que proposo que sigui per assentiment. Però hi hem de ser, eh?

Resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 5/1984, del 25 de maig, de compareixença davant les comissions d'investigació del Congrés i del Senat o d'ambdues cambres (tram. 270-00024/06)

Punt novè: Resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 5/1984, del 25 de maig, de compareixença davant les comissions d'investigació del Congrés i del Senat o d'ambdues cambres. Es pot considerar aprovada per assentiment? (*Pausa.*)

Moltes gràcies. Queda aprovada.

Resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei sobre l'ús de les llengües oficials en l'emissió de bitllets i en l'encunyació de monedes metàl·liques de l'euro (tram. 270-00025/06)

Punt desè: Resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei sobre l'ús de les llengües oficials en l'emissió de bitllets i en l'encunyació de monedes metàl·liques de l'euro.

Es pot considerar aprovada per assentiment? (*Pausa.*)

Queda aprovada.

Resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica d'incorporació de les llengües de l'Estat espanyol oficials als passaports i documents nacionals d'identitat (tram. 269-00001/06)

Punt onzè: resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica d'incorporació de les llengües de l'Estat espanyol oficials als passaports i documents nacionals d'identitat. Proposo que sigui aprovada per assentiment. (*Pausa.*)

Gràcies, i queda aprovada.

Resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei d'incorporació de les llengües de l'Estat espanyol oficials als permisos i llicències de conduir vehicles a motor i ciclomotors (tram. 269-00002/06)

Punt dotzè: resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei d'incorporació de les llengües de l'Estat espanyol oficials als permisos i llicències de conduir vehicles a

motor i ciclomotors. Proposo la seva aprovació per assentiment. *(Pausa.)*

Gràcies, i queda aprovat.

Interpellació al Consell Executiu sobre la violència de gènere (tram. 300-00062/06)

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la violència de gènere. La presenta el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per això té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Porta per deu minuts.

(Pausa.)

El conseller de la Presidència em demana l'acumulació de les dues interpellacions, per tant, així ho tractarem.

Té, en primer lloc, la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Porta. Pot començar la interpellació, senyora Porta.

La Sra. Porta i Abad

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, la violència contra les dones no és un problema social nou, però sí molt preocupant a nivell social, tal com s'ha vist diverses vegades en aquest Parlament. Aquesta violència té conseqüències directes, no tan sols per al propi benestar de les dones, sinó també per a les seves famílies i comunitats.

La violència contra les dones és un problema de seguretat i de salut pública, i així ho diuen els organismes internacionals competents com les Nacions Unides o l'OMS. En aquesta interpellació ens centrarem en la seva atenció, seguiment i prevenció.

L'Institut Català de la Dona va participar, l'any 1995, al quart fòrum d'ONG que es va celebrar a Pequín en el context de la Conferència Mundial de les Nacions Unides sobre les Dones i la seva participació va ser en representació del Govern de la Generalitat. A partir de la Declaració de Pequín i la plataforma d'acció sorgida del fòrum, el Govern es va comprometre a aplicar les recomanacions i els acords sorgits d'aquesta quarta conferència. La plataforma marcava tres objectius estratègics desenvolupats en quaranta-tres punts sobre la violència exercida contra les dones. D'aquests punts, l'Institut Català de la Dona en va recollir sis en el seu tercer Pla d'actuació per a la igualtat d'oportunitats per a les dones per desenvolupar entre el 1998 i el 2000.

Fins aquell moment els únics recursos específics als quals les dones que patien la violència en pròpia carn podien accedir eren tres cases d'acollida i una sola oficina d'atenció dels Mossos d'Esquadra, als quals podem afegir com a importants però aliens a la voluntat d'aquest Govern, l'únic servei d'atenció a la dona de la policia de l'Estat i els minsos recursos, però la voluntat ferma, de les associacions de dones que tenen aquesta problemàtica.

Ja en aquest moment trobem que el Govern de la Generalitat menystenia la complexitat de la violència de

gènere, si ens fixem en la definició que sobre violència contra les dones va fer, l'any 1993, l'Assemblea General de les Nacions Unides. La defineix com tot acte de violència basat en el gènere, que té com a resultat possible o real un dany físic, sexual o psicològic, incloses les amenaces, la coerció o la privació arbitrària de la llibertat, ja passi en la vida pública o en la privada. Així, abans de la redacció del tercer Pla, l'única violència reconeguda pel Govern, pel que fa a recursos desenvolupats, era la violència en l'àmbit familiar. Tot i la importància d'aquest tipus de violència es va deixar de banda altres tipus d'agressions, i els únics recursos desenvolupats eren recursos d'urgència.

Això forma part del passat. Però el problema és que, malgrat el tercer Pla, hem avançat molt poc. No cal dir que, a l'entendre del nostre Grup Parlamentari, els sis punts que ha desenvolupat l'Institut Català de la Dona en aquest tercer Pla són insuficients, però, tot i així, la filosofia que els movia era interessant per a la transversalitat de les accions i perquè anava més enllà en el suport i atenció a la violència contra les dones.

Tot i així, el nostre desencís és gran, donat que les actuacions previstes en els diferents departaments s'han complert més de cara a la galeria que no pas amb la voluntat de desplegament que qualsevol govern sensible a la problemàtica hauria fet. Han passat tres anys i les accions planificades no s'han complert. El pressupost dedicat és mínim, i, l'avaluació, molt pobre. Ja quan es va presentar públicament el Pla, diferents grups parlamentaris i associacions de dones van criticar-lo, no tant pel contingut, ja que si s'apliqués realment seria un important primer pas per aconseguir una igualtat de drets efectiva, sinó perquè la valoració de les accions previstes era molt minsa i posava en dubte la voluntat real d'aquest Govern per desenvolupar-les.

L'any 97, la problemàtica va saltar als mitjans de comunicació, donat que va haver-hi un augment preocupant de morts: noranta-dues dones van ser assassinades durant tot l'any a l'Estat espanyol. I parlo d'Estat espanyol i n'hauré de seguir parlant, perquè el nostre Govern no té estadístiques pròpies a nivell general sinó només de les usuàries dels serveis o les denunciants, però a aquest punt ja em referiré més endavant.

La premsa va donar gran importància al tema tot posant al descobert la problemàtica social que generava. En aquest context, el Govern de la Generalitat va crear la Comissió d'Anàlisi dels Actes de Violència contra les Dones en l'Àmbit de la Llar. Tot i que es va tornar a oblidar d'una part important de les agressions violentes contra les dones, moltes i molts vam pensar que la Generalitat, per fi, es prenia seriosament la violència de gènere. La primera sorpresa desagradable va ser la composició de la Comissió, els grups de dones que treballen quotidianament en el tema no van ser convocades, i, per tant, els col·lectius d'afectades no van participar en l'elaboració del Protocol d'atenció a la dona maltractada, que es presentà al juliol del mateix any.

El nostre Grup Parlamentari ha preguntat al Govern sobre el desenvolupament de les accions del tercer Pla, que, enriquit amb les actuacions del Protocol, haurien d'haver posat la primera pedra en la construcció d'un

model d'actuació interdepartamental per eradicar la violència contra les dones. El Departament de Benestar Social no ha respost quines han estat les accions de prevenció i sensibilització desenvolupades ni els resultats de l'estudi de les causes i conseqüències de la violència contra les dones, així com l'eficàcia de les mesures preventives desenvolupades des del Departament. Aquestes preguntes van ser plantejades fa quatre mesos, així que prenem la manca de resposta com a inexistència del desenvolupament de les intervencions planificades.

Pel que fa a les cases d'acollida, ja, d'entrada, s'incompleix una recomanació europea d'una plaça cada deu mil habitants. Actualment, amb cinc cases d'acollida, comptem amb quaranta-quatre places, i hi ha territoris totalment deseparats en aquest tipus de recurs. És evident que els problemes de violència contra les dones no es resolen només amb cases d'acollida, però és un recurs útil per a moltíssimes dones.

També vam demanar pels mecanismes d'avaluació, de la gestió de les cases d'acollida de titularitat pública. Donat que la gestió és privada, la resposta va ser sorprenent: el mecanisme utilitzat és l'avaluació del contracte de gestió. Tenint en compte que fins ara el Departament no ha tingut un model propi per a les cases d'acollida i que cada empresa gestora ha proposat el seu propi model, es desprèn de la resposta que el Departament ens va donar que els mecanismes d'avaluació per al seguiment d'aquests centres d'atenció són a mans de les empreses privades que els gestionen, amb un mínim seguiment del Consell General i la Comissió Executiva de l'ICASS.

El Departament de Justícia va atendre les nostres preguntes, i el resultat de l'estudi que el Departament ha plantejat és el següent: durant els anys 98 i 99 el Servei d'Assessorament i Atenció a la Víctima del Departament de Justícia ha intervingut en un total de 1.783 casos, i aquests es distribueixen de la manera següent: el 1998, 860 casos, i, el 1999, 923. És interessant remarcar que, com a gran conclusió, s'apunta l'augment significatiu de casos. Ja hem dit abans que les estadístiques pròpies són importants, però una estadística no és un estudi de causes i conseqüències. A més, posats a fer estadístiques, per què el Departament no ens informa de quants casos s'han resolt per via judicial?, o quants casos s'han derivat a altres serveis?, o quants casos dels atesos han cursat denúncia?, o quantes denúncies s'han retirat i quin seguiment n'ha fet el Departament?, o quants casos s'han donat en nuclis urbans i quants en nuclis rurals, i quines han estat les demandes més freqüents d'aquestes dones?, o quants casos s'han derivat als grups de dones afectades, tot i que, en aquest cas, ja sabem que són molt nombrosos.

Doncs, bé, aquest estudi que preveia el tercer Pla segueix sent inexistent, i, com a estadística, és més que pobre. I, si aquesta no és la realitat, ja és hora que els diferents departaments comencin a donar respostes clares concretes, precises i completes sobre allò que les diputades i diputats d'aquesta cambra els demanen.

Una mica més completa va ser la resposta del mateix Departament sobre les accions de sensibilització i pre-

venció desenvolupades: vint-i-quatre sessions informatives per a dones, un curs formatiu sobre violència domèstica per a professionals, trameses d'informació i algunes reunions amb diferents òrgans i associacions. Potser no caldrien comentaris, però és evident que aquestes accions són del tot insuficients.

En les respostes del Departament d'Interior, també ens vam crear algunes expectatives però es van veure frustrades. Es va fer un seminari, l'any 98, per als alumnes de l'Escola de Policia; el 1999, es va portar a terme una conferència sobre víctimes d'agressions sexuals i es va participar en un grup de treball dins del programa Daphne, un treball molt interessant però que segueix sent insuficient.

En totes les respostes no es feia referència al Protocol com a eina de treball, i l'única referència es fa en la coordinació de les accions sense donar resposta a com s'ha desenvolupat aquesta coordinació i quina valoració se'n fa. Així, pel Govern, el Protocol Interdepartamental d'Atenció a la Dona Maltractada en l'Àmbit de la Llar és una eina de treball o, simplement, una excusa per tapar forats. Perquè, entrant ja de ple en el desenvolupament del Protocol, al nostre Grup Parlamentari ens agradaria saber quina és la seva avaluació, una avaluació global i, també des dels diferents departaments implicats, un any i mig després de la seva aplicació. Potser avui seria un bon moment per fer-ho, perquè, si aquest Protocol funciona com a eina de coordinació, com és que no s'ha elaborat una estadística conjunta en temes com si hi ha llistes d'espera en les cases d'acollida? O, si falten places, com donar-hi resposta? O, si en sobren, com és que això passa, si només hi ha 44 places a tot Catalunya i el Servei d'Atenció a la Víctima ha atès 1.783 casos? El procediment administratiu per a la detecció, per a l'atenció, per a la derivació a les cases d'acollida és el correcte? Són preguntes a les quals hauria de respondre l'estudi que no s'ha realitzat.

Tot i així, ja hem manifestat anteriorment que el Protocol és incomplet, ja que només fa referència a la violència en l'àmbit de la llar i no pas a una actuació global que tingui en compte totes les tipificacions que les Nacions Unides fan quan parlem de violència contra les dones; és un pas important, doncs, però incomplet. És un pas important però també té mancances importantíssimes, i n'hi ha una que és, potser, la més esferidora: la dotació pressupostària. Quina ha estat la dotació pressupostària per al desenvolupament del Protocol? Pel que nosaltres hem pogut saber, no hi ha hagut cap inversió específica, sinó que cada departament ha posat el Protocol d'actuació a mans dels i de les professionals per tal que es desenvolupés. És més que dubtós que una sèrie d'accions sense pressupost puguin desenvolupar-se. Aquest mateix Protocol també és un protocol massa basat en el tractament dels casos a partir de la denúncia i no pas en la detecció en els diferents serveis.

El Protocol marca tres objectius...

El president

Senyora diputada, se li ha acabat el temps.

Punt 15

La Sra. Porta i Abad

Molt bé, moltes gràcies.

El president

Gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre la violència de gènere (tram. 300-00061/06)

La il·lustre diputada senyora Carme Valls té la paraula.

La Sra. Valls i Llobet

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, és per mi un honor dirigir-me per primera vegada a aquesta Cambra interpellant precisament amb relació a la salut, la vida i la mort de les dones a Catalunya. La violència de gènere és una de les primeres causes de mortalitat prematura del sexe femení i els maltractaments i tot el que la violència psíquica i física provoquen és la primera causa de morbiditat diferencial de les dones arreu del món.

Des del mes de gener del 2000, ja no estan entre nosaltres set dones catalanes que vivien i treballaven a Catalunya: la senyora Joaquina Casals Costa, de Girona; la senyora Josefina García Torres, de Sabadell; la senyora Nancy Elisabet Tazilla, del Poble Sec; la senyora Mari Carmen Domínguez García, del Prat de Llobregat; la senyora Josefa Serrat, de Castellbell i Vil·lar, i la senyora Paula Salazar Suero, de Mataró. Bé, només sé aquestes dades, de Mataró, i dos nens que també han mort fruit de la violència domèstica a Platja d'Aro. A més de greus agressions que hi ha en tot el territori, com les que hi ha hagut recentment i com hem llegit avui: una jove de vint anys aquí, a Barcelona, ha quedat tetraplègica a la plaça Catalunya per una agressió d'un grup de *skins*.

He pogut llegir detingudament durant aquests dies totes les mocions i interpellacions, compareixences i discussions que s'han fet en aquest Parlament en les últimes quatre legislatures, i he pogut comprovar la quantitat de treball que han fet moltes il·lustres diputades d'aquesta cambra: la senyora Montserrat Duch, la senyora Marina Geli, la senyora Dolors Nadal, i totes aquestes mocions i interpellacions haurien hagut de ser un impuls per a un canvi de la situació real. I la sorpresa per part d'una diputada que s'estrena en aquesta legislatura i que ve de participar en els treballs de moltes associacions i d'escoltar les necessitats de les dones de Catalunya és veure la poca repercussió que ha tingut en molts àmbits del territori aquesta gran quantitat de feina que han fet les diputades al Parlament. Potser seria el moment de replantejar-nos ara –i amb un grau d'urgència– què estem fent amb l'aplicació pràctica d'aquest famós Protocol Interdepartamental d'Atenció a la Dona, en què tantes conselleries estan implicades, i també quins recursos donem perquè aquest Protocol pugui ser portat a la pràctica.

No n'hi ha prou a fer declaracions de bones intencions. Les bones intencions s'han de poder sustentar amb re-

cursos materials i amb finançament per poder-los dur a terme, i aquests recursos econòmics no s'hi han posat. Els pressupostos sobre violència de gènere no s'han concretat. I, en aquest moment, ens trobem que som una de les autonomies en què menys s'ha governat respecte a la violència de gènere, perquè governar vol dir posar recursos en el que es decideix fer en un Parlament, i, encara que es van decidir moltes coses i es van aprovar moltes mocions, no s'han aplicat perquè no s'hi han posat recursos materials per a poder-los dur a terme.

Per tant, la primera reflexió que poso a la consideració d'aquesta Cambra i del senyor conseller és, sobretot, que, en els propers pressupostos, en aquests que tenim ara presentats, la violència de gènere ha d'estar contemplada com una partida necessària, tant en l'atenció de les víctimes com en el seguiment de les persones afectades, com en la prevenció, com en l'àmbit de detecció dels problemes. Desgraciadament, amb una lectura ràpida dels que em van presentar ahir, ja vaig veure que aquest tema no havia estat contemplat –una raó més perquè s'ho continuïn pensant.

És desolador constatar aquesta realitat, com és desolador veure la cambra mig buida quan estem tractant de problemes que afecten la salut i la vida d'una part i de la meitat de la població catalana. Perquè, com molt bé ha dit la meua companya anteriorment, la senyora Carme Porta, tenim un gran caos a saber quines són les xifres reals de la nostra societat; el que sí que sabem és que, amb relació als maltractaments, el nombre de denúncies per maltractaments està augmentant a tot l'Estat espanyol i també està augmentant a Catalunya. I també hem constatat una cosa, que és que, a mesura que han anat augmentant els canvis i les denúncies i ha anat augmentant el nombre de denúncies, ha augmentat la qualitat d'aquestes denúncies; cada dia més, les dones denuncien no sols per agressions físiques, sinó per coaccions i amenaces. Per tant, hem aconseguit que, una mica més, moltes dones perdin la por. Però, és clar, perdre la por i no tenir recursos per mantenir la situació és una situació que deixa moltes dones entre l'espasa i la paret.

Pensi que aquest Protocol Interdepartamental posa en crisi la coordinació a nivell de diversos territoris. Com a antecedents de coordinació, nosaltres hem constatat que, ja el 3 de maig de 1996, a Girona, l'il·lustre diputat senyor Joaquim Nadal va signar el primer protocol, que sapiguem, d'acció conjunta amb Sanitat per casos d'agressions sexuals. I va ser un protocol que va ajudar moltes dones perquè en el moment de l'agressió sexual no havien de fer dues revisions mèdiques, sinó que, en el moment de l'agressió, quan la dona demanava ajuda, el forense ja anava al centre en què se li havia practicat l'exploració i la dona no havia de passar tres vegades la vergonya d'explicar la violació en tres llocs diferents. Això va ser un protocol que es va fer, en concret, a la ciutat de Girona –i, com que és pioner, el cito–, però, realment, falta concretar això a totes les ciutats, a tots els pobles i a tots els territoris de Catalunya. Falta que, a més a més, en aquests protocols i en aquests programes de coordinació, s'hi ajuntin representants dels ajuntaments, d'associacions locals i, tam-

bé, d'associacions de dones maltractades i d'associacions de dones.

Pensi que la majoria de dones mortes per maltractaments havien presentat ja diverses denúncies. Per tant, el fet que una dona denunciï vol dir que se li ha de donar una importància molt gran i fer-li un seguiment. En aquest moment, l'any 1999, hem tingut 3.318 denúncies –és una dada de l'Institut Català–, i un 1% de catalanes, per tant, en aquest moment, està presentant denúncia. Si considerem que això és només la punta d'un iceberg sobre l'atenció, sobre els problemes que tenen de maltractaments, sabem que hi ha, per tant, una població molt gran –possiblement, de quaranta mil dones– que està essent maltractada habitualment, físicament o psíquicament, i que no rep ajuda.

Hi ha una desigualtat molt gran a nivell de territori. Per exemple, ens trobem, a la zona de Lleida, que el Seminari Interdisciplinari d'Estudis de la Dona de la Universitat de Lleida ha lamentat ja el contrast entre l'elevat coneixement de casos de maltractaments a Lleida i el reduït nombre de denúncies, de tal forma que especifica que una de cada dues lleidatanes coneix, almenys, una dona maltractada.

I, en canvi, durant l'any 99, només hi va haver 88 consultes referents a maltractaments. I, a més a més, la fiscal Teresa Lapeña, també de Lleida, diu que un dels seus grans problemes és que les que denuncien no tornin després a retirar aquestes denúncies per por, perquè el sosteniment que tenen després d'haver denunciat és molt pobre.

En altres comarques hem detectat –per exemple, a Osona– que hi ha un alt nombre de maltractaments físics i psicològics. Càritas ens ha donat aquesta dada: ha detectat 65 dones amb maltractaments físics i, amb maltractaments psíquics, 53; en total, 118, només l'any passat, i, en canvi, pràcticament no han denunciat. Però és que, encara que denunciessin, no podrien anar en lloc, perquè ni a la zona d'Osona ni a Manresa hi ha pisos pont, hi ha cap lloc on anar.

I pensi que és una situació molt dramàtica: una dona amb dos fills surt de casa perquè ja no pot més, arriba a comissaria, denuncia, o arriba la jutgessa i el primer que li diu és: «Jo no torno a casa». Moltes jutgesses m'han dit que han pagat pensions, aquella nit, perquè aquelles dones puguin dormir, perquè no tenien cap altre recurs on anar. Perquè, miri: les cases d'acollida són una necessitat –ho sabem–, però jo ja en diria, més que «cases d'acollida», «llocs d'acollida», perquè necessitem en aquest moment un lloc perquè, la dona, en el moment que denuncia, hi pugui anar, i un seguiment psicològic, físic i material perquè ella i els seus nens hi puguin anar. Es dona la paradoxa, en aquest moment, que la Generalitat paga en alguns casos les cases d'acollida però no les paga als fills. Com poden anar aquestes dones sense els seus fills? Només cobreix les mares i no cobreix els fills, quan han aconseguit marxar de casa.

I un altre problema molt greu: es va aprovar, també, en aquest Parlament una moció per fer protocols per als centres d'urgència i per als centres de la primària. Bé, aquests protocols, que jo he vist –i he buscat–, no

s'han realitzat, i no perquè no tinguem antecedents, perquè n'hi ha de l'Associació Americana, n'hi ha de les associacions europees de metges, n'hi ha d'aprovats, fins i tot, a nivell de l'Estat espanyol, però aquí no els hem fet. I què passa? Que, molts anys abans del maltractament o de la denúncia, moltes dones van al centre ja al·legant problemes. Per què? Perquè els maltractaments no sempre es denoten en cops; moltes dones presenten mal de panxa, mal de cap i altres problemes psicossomàtics, que són tractats a vegades amb sedants, però, en canvi, hauria de ser obligatori que, en els centres de primària, hi hagués uns espais d'acolliment perquè aquestes dones poguessin expressar la seva situació, i hem comprovat, en centres que ho hem intentat, que, quan les dones tenen un espai i els metges deixen un espai d'acollida, detecten els maltractaments anys abans.

Sabem que cada dona que denuncia té, aproximadament, uns deu anys de maltractaments darrere, i aquests deu anys han estat molts anys de sofriment. Si amb una mirada de gènere dintre de l'atenció primària poguéssim interrompre aquesta cadena i poguéssim ajudar la dona en aquest moment i la poguéssim introduir en un seguiment –que també en parlaré després– dels seus problemes psicològics, dels seus problemes mentals, perquè, realment, una dona que ha estat maltractada durant deu anys té un problema d'autoestima i té un problema de salut mental...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Valls i Llobet

Sí. Deixaré per a després la resta.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè. Té la paraula l'honorable conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Sr. Joaquim Triadú i Vila-Abadal)

Molt honorable president, il·lustres senyores i senyors diputats, parlar de maltractaments és parlar d'un problema social molt greu que, any rere any, ha anat guanyant, malauradament, protagonisme. La violència contra les dones i, en concret, la violència en l'àmbit de la llar, per desgràcia s'ha donat en totes les societats i s'ha donat en totes les èpoques. No és ni una problemàtica recent, ni localitzable socialment en unes societats o estrats socials determinats. Sí que és veritat que, generalment, ha estat –almenys fins ara– una violència silenciada. Per sort, els darrers anys, s'han fet més visibles els casos de maltractaments i han sobrepassat l'àmbit individual i familiar per convertir-se en una problemàtica social; en gran part, gràcies al fet que, per una banda, s'ha produït un augment del nombre de denúncies i, d'altra banda, que els mitjans de comunicació se n'han fet ressò.

Tanmateix, aquesta major presència social no ha de ser, necessàriament, atribuïda a un increment del nombre real d'agressions, sinó gràcies a factors com la possibilitat d'efectuar la denúncia, el major coneixement de les dones, de l'existència de recursos jurídics i socials, però, sobretot, a una major sensibilitat social i un rebuig absolut de la violència envers les dones. Hem superat ja la fase, aquella, que són problemes, són baralles de família.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

L'evolució del nombre de denúncies és una bona prova d'això, d'aquesta por a la denúncia. L'any 97, n'hi va haver 2.483; l'any 98, n'hi va haver 3.260, i, l'any 99, 3.318, que representen el 0,1% de la població femenina de Catalunya, i no l'1%, com ha dit, em sembla que per equivocació, la diputada Valls; si fos l'1% seria un desastre perquè voldria dir trenta mil persones en aquesta situació desesperada.

S'ha incentivat, per part del Govern –com vostès, com les senyores diputades han dit abans–, el fet que les dones puguin fer el pas de denunciar les agressions. Les quatre oficines d'informació que l'Institut Català de la Dona té situades a Barcelona, Lleida, Girona i Tarragona ofereixen assessorament, informació sobre què cal fer i on cal adreçar-se en cas de patir algun tipus de maltractament. Les consultes, en aquests serveis, també s'han incrementat de manera notable: l'any 97, va haver-hi 473 consultes sobre el tema de la violència domèstica, que van representar el 4,25% sobre el total de consultes en matèria d'igualtat per a la dona, i, l'any 99, hi han estat 695, que representen un 6,2% del total de consultes.

Què ha fet el Govern en aquesta matèria els darrers anys? Ja l'any 1991, és a dir, fa nou anys, es va tirar endavant el primer Pla d'actuació per a la igualtat d'oportunitats per a les dones, i l'Institut Català de la Dona ja va fer un estudi sobre la victimització de les dones a Catalunya, que va permetre tenir una primera visió sobre l'abast i la realitat d'aquesta problemàtica. Ara, nou anys després, en què ja estem aplicant el tercer Pla d'actuació, que finalitzarem en aquest exercici 2000, que posa èmfasi en la conscienciació social envers aquesta greu problemàtica i crea, específicament, l'any 1998, la comissió d'anàlisi dels actes de violència contra les dones en l'àmbit de la llar, i es va encarregar i es va elaborar un protocol d'atenció a la dona maltractada que va ser aprovat pel Govern de la Generalitat el 22 de setembre de 1998; va ser aprovat després de la consulta que es va fer a la comissió de seguiment de la campanya «Prou dones maltractades», de la qual formen part la Federació de Municipis de Catalunya, l'Associació Catalana de Municipis, Pimec - Sefes, Comissions Obreres, UGT, Col·legi Oficial d'Advocats de Barcelona, Col·legi Oficial de Psicòlegs, Col·legi Oficial de Diplomats de Treball Social i Assistents Socials, Consell de Col·legis de Diplomats d'Infermeria de Catalunya, Col·legi Oficial de Metges de Barcelona i Província, Foment del Treball Nacional, Col·legi Oficial de Periodistes, Consell de l'Audiovisual de Catalunya,

Sindicatura de Greuges, Gremi de Publicitat de Catalunya i Federació Catalana d'Alcohòlics Rehabilitats.

Aquest Protocol d'atenció a la dona maltractada es planteja dos objectius: garantir l'assistència a les dones víctimes de maltractaments, a través d'un seguit de serveis i de recursos socials que permetin el seu allunyament de la situació de violència i la seva posterior reincorporació a la societat; reforçar les accions de caire sensibilitzador i educatiu per tal de crear un rebuig social generalitzat envers la violència contra les dones és el segon dels objectius que vol dur a terme aquest Protocol.

Aquest Protocol té unes línies d'actuació que, concretament, són deu, que en diem «sistemes marc d'actuació» i que passaré a descriure breument a fi i efecte de donar una impressió general sobre el que s'està duent a terme. El primer pas important és el sistema d'informació no formal. Com a sistema d'informació no formal s'ha fet la difusió de trenta mil tríptics «Dona, informà't», sobre el maltractament i l'assetjament sexual, respectivament, que s'han distribuït a les entitats que ofereixen informació a les dones maltractades. Així mateix, l'Institut Català de la Dona, en la convocatòria de subvencions a entitats privades sense finalitat de lucre per a la programació d'activitats de projectes de titularitat pública o interès social, va incloure, com és prioritari, subvencionar els projectes o activitats tendents a la prevenció i eradicació de la violència contra les dones. Dins d'aquesta convocatòria, es van subvencionar dinou programes encaminats a aquesta finalitat, així com també s'ha col·laborat amb diverses entitats locals o ajuntaments, com és el cas de l'Ajuntament de Cornellà, el Consell Comarcal del Vallès Oriental o l'Ajuntament de Tortosa, o bé amb entitats d'àmbit no lucratiu, com el Col·legi d'Assistents Socials i altres fundacions sense ànim de lucre.

Una segona línia d'actuació són els sistemes d'informació formal que el mateix Protocol estableix. S'ha elaborat, per tant, documentació de treball interna, que conté especificació dels recursos i dels circuits de manera més concreta i territorialitzada, que s'ha tramès als cossos de seguretat de l'Estat i dels Mossos d'Esquadra, que, de manera específica, atenen dones maltractades. També s'han dut a terme seminaris i jornades de coordinació amb tots els cossos implicats, cossos de seguretat implicats, per tal de garantir un bon funcionament dels circuits informatius i assistencials.

Una tercera línia d'actuació, de les deu que he mencionat abans, és el sistema de denúncia. Per tal de garantir aquesta atenció homogènia i coordinada per part de tots els cossos policials s'han dut a terme uns cursos específics a través de l'Escola de Policia de Catalunya, a fi i efecte de garantir i de millorar els sistemes de denúncia per part de les dones, a fi i efecte de no crear estrès o no crear, a sobre, dificultats o situacions psicològiques complicades a l'hora que la dona afectada per aquesta violència pugui fer la denúncia, pugui fer la seva declaració en la condició psicològica més adequada i més correcta.

Hi ha, també, una voluntat de treballar, i s'hi treballa, en el terreny del suport a l'activitat de la fiscalia, i de la

fiscalia en matèria de violència domèstica, i també la voluntat de donar assessoria legal a aquelles dones que necessiten suport jurídic, a fi i efecte de poder dur a terme aquesta denúncia. Per tant, hi ha un acord, hi ha una col·laboració amb el Departament de Justícia a fi i efecte d'establir l'assistència jurídica gratuïta per a aquelles dones que han tingut aquest tipus de maltractaments i que per raons econòmiques necessiten aquesta assistència gratuïta.

Una segona línia d'actuació, que se n'ha fet referència abans, també, per part de les diputades interpellants, és el sistema d'atenció social. A Catalunya existeixen actualment cinc cases d'acolliment per a dones maltractades dependents de l'ICASS –una al Tarragonès, una al Gironès, una al Segrià, una al Vallès Oriental i una al Barcelonès. El pressupost executat des de l'ICASS per a la gestió de les cases d'acolliment per a dones maltractades durant l'any 99 ha estat de 143 milions de pessetes per al seu sosteniment i 36,5 milions de pessetes per a inversions en aquestes cases. El total de places pròpies que es tenen en aquestes cases d'acollida és de 44 places, independentment del nombre de fills que cada dona porti amb ella per a ser acollida; això vol dir un total de 352 persones acollides, comptant dones i fills, en el període de l'any 99.

La mitjana d'ocupació d'aquestes places en aquests centres és del 69%; per tant, no cobreix el cent per cent de la possibilitat d'acollida. Però, a més, s'ha de tenir present, també, que el Departament de Benestar Social ha subvencionat amb un total de 66,3 milions de pessetes tretze entitats –nou per convocatòria de l'ICASS i quatre a través de les subvencions de càrrec de l'IRPF–, que moltes d'elles tenen centres temporals o pisos pont per a dones en situació de risc. Aquestes entitats disposen d'una capacitat per a atendre unes 130 persones més, a part de les tres-centes i escaig –352– persones de què abans he fet esment.

A més de formació periòdica al personal d'assistència primària sobre l'atenció a les dones maltractades, complementàriament a aquesta formació periòdica que reben per part del Departament de Benestar Social, l'Institut Català de la Dona va finançar un projecte de formació adreçat al personal de treball social sobre violència domèstica en col·laboració amb el Col·legi Oficial de Diplomats de Treball Social i Assistents Socials, a fi i efecte que tots els assistents socials de Catalunya que volguessin tenir una formació específica sobre aquest tema, en la seva feina diària, bé sigui en el seu centre de treball de caràcter municipal o en el seu centre de treball de caràcter assistencial, doncs, poguessin tenir aquesta formació.

Hi ha un segon aspecte molt important per nosaltres, que és treballar en la reincorporació de la dona a la vida normal. Aquestes cases d'acollida, evidentment, com diu la paraula, han de ser cases d'acollida de caràcter temporal i que tinguin un paper fonamental d'orientar, assessorar i ajudar la dona a poder-se reincorporar en una vida normal. D'una anàlisi feta pel Govern l'any 98 es desprèn que, de la casa d'acolliment, surten un 28% de dones amb pis i feina; la resta, o bé decideixen tornar amb el marit, en el cas d'un 20%, o bé marxen amb la seva família directa, que és el cas d'un 14%; un 11%

tornen al seu domicili habitual ja sense la parella, i un altre 11% decideixen viure pel seu propi compte. Per tant, cada dona, cada problemàtica s'ha de tractar de manera individualitzada, i cada dona i cada problemàtica s'ha d'intentar o hem d'intentar que tingui la solució que aquesta persona lliurement decideix, però sempre, evidentment, evitant situacions de risc que puguin comportar, després, recaigudes o tornar una altra vegada a situacions de violència o situacions, doncs, d'angoixa domèstica.

En el tema del sistema sanitari, que és la cinquena línia d'actuació, el Departament de Sanitat i Seguretat Social, sí que va fer –i l'aplica– el Protocol sanitari d'assistència a la víctima de la violència domèstica. I, en aquest sentit, hi ha –com he dit abans– una col·laboració important amb el Col·legi de Metges de Barcelona i Província, i també amb el Departament de Sanitat, a través de l'Institut Català de la Salut i el Servei Català de la Salut. I aquí faig referència, també, a l'esment que ha fet la diputada Carme Valls de l'exemple de Girona, en què, evidentment, conjuntament amb l'Ajuntament de Girona, la Generalitat de Catalunya i la Policia Nacional o el Cos de Mossos d'Esquadra i els serveis jurídics, l'Administració de Justícia ha creat un primer pla pilot d'exploració de servei o de tractament conjunt de la problemàtica de la dona en situació d'amenaça o en situació, en aquest cas, de violència domèstica. I estem tots molt satisfets d'aquesta experiència, i la voluntat nostra és de fer-ho extensiu a d'altres municipis i a d'altres llocs de Catalunya.

Els eixos sis i set fan referència al sistema judicial, que n'he fet esment abans, i, per tant, no m'allargaré excessivament en això. S'han signat convenis amb tretze col·legis d'advocats de Catalunya a fi i efecte d'establir un torn d'ofici especial per tal de millorar l'atenció lletrada a les víctimes de maltractaments; hi ha tretze convenis amb..., no, hi ha tretze col·legis d'advocats que han signat un conveni amb Justícia a fi i efecte d'establir aquest torn d'ofici especial. L'especialitat del torn esmentat consisteix en l'establiment de la unitat de defensa, entenent com a tal la que duu a terme un únic advocat o advocada designat inicialment per a totes aquelles actuacions dimanants de la situació de maltractament, ja siguin penals o civils. I el Departament de Justícia assumeix el pagament de les despeses motivades, dels costos motivats per aquests torns de nova creació, sempre que la comissió d'assistència jurídica gratuïta en reconegui el dret a l'assistència esmentada.

La despesa total, per part del Departament de Justícia, per a cobrir les despeses d'advocat en aquests casos va sumar, l'any 99, 55.379.036 pessetes. Per altra banda, el servei d'Atenció a la Víctima del Departament de Justícia, mitjançant el sistema de telèfon gratuït d'Atenció a la Víctima i les Oficines d'Atenció a la Víctima de Barcelona, Girona, Lleida i Tarragona, ofereix a les víctimes de maltractaments l'acollida personal, l'atenció social i psicològica, i la informació jurídica que necessiten. Durant l'any 1999, es van atendre en aquest Servei d'Atenció a la Víctima del Departament de Justícia 923 casos. Mitjançant aquest servei prestat pels professionals especialitzats es pretén evitar que la situació de la víctima s'agreuï donant-li el suport que cal-

gui amb relació a les conseqüències del fet delictiu i evitant-li la victimització secundària que produeixen molts processos judicials.

Hi ha una vuitena línia d'actuació, que en diem sistema de protecció o sistema complementari, que és el fet que la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, per a les regions policials en les quals es troba desplegada, ofereix protecció a les dones víctimes de violència a través de la Unitat Central de Delictes contra les Persones. Així mateix, també tenen com a funció mediar entre les víctimes i la Fiscalia Especial de la Violència Domèstica, així com amb el Departament de Benestar Social i equips d'assistència social dels respectius ajuntaments, pel que fa al suport que han de rebre les dones víctimes d'aquests delictes i, especialment, a allò que es refereix al Centre d'Acol·lida de les Dones Maltractades. Durant l'any 99, es va donar protecció policial directa a 75 dones en l'àmbit en què els Mossos d'Esquadra estan desplegats.

D'altra banda, en l'àmbit territorial de la regió policial de Girona, s'ha iniciat una actuació de caràcter pilot, que es diu *homelink*, sistema de teleassistència que, a través de la línia telefònica, amb una central receptora d'emergència, cada vegada que la persona usuària activa un polsador, permet donar una resposta més eficaç i ràpida als casos de violència domèstica i sexual, i una actuació evidentment preventiva, perquè el marit o la parella que pugui tenir temptació de practicar aquesta violència, doncs, sabent que la seva parella té possibilitat d'avisar immediatament i directament el cos de policia dels Mossos d'Esquadra, suposa un tipus d'avís que pot comportar, evidentment, conseqüències immediates per a l'agressor.

Hem d'assenyalar que altres cossos policials, com la policia local de Sant Joan Despí, han adoptat aquest mateix sistema ben recentment. També tenim coneixement, i se'ns han adreçat a nosaltres, a la Generalitat de Catalunya, a fi i efecte de poder implantar aquest sistema, el Govern de la Rioja, el Govern de l'Aragó i el Govern de la Generalitat Valenciana.

Vostès saben, també, que l'Institut Català de la Dona i el Consell Nacional de Dones de Catalunya van implementar l'any 98 –i s'ha anat fent, també, aquest any passat i aquest any també és vigent–, la campanya «Prou dones maltractades», que ha suposat fer un seguit d'actuacions de caràcter publicitari amb enganxines, amb cartells, amb anuncis a la premsa, amb anuncis a la radio i altres actuacions de caràcter de seminaris, conferències i col·loquis, i d'accions de coeducació a l'escola, a fi i efecte d'intentar acabar amb aquesta pràctica. Concretament, hi ha hagut uns quants centres d'educació primària que han fet, aquest any 99, l'any passat 99, un seguit d'actuacions sobre els alumnes, a fi i efecte de donar sensibilitat amb relació al tema de la igualtat home - dona.

I voldria fer esment especial dels centres públics següents: Patronat Domènec, de Barcelona; Font de la Pólvara, de Girona; Benviure, de Sant Boi de Llobregat; Bori i Fontestà, de Badalona; Educació Especial Xaloc, de Sabadell, i el centre d'educació secundària el

Castell, d'Esparreguera, i el Palau, de Sant Andreu de la Barca.

També s'han fet altres tipus d'actuacions de caràcter acadèmic, com és un màster interdisciplinari sobre la violència domèstica, que es va organitzar per part de la Universitat Autònoma de Barcelona, més concretament, per la Facultat de Psicologia i el Departament de Psicologia de la Salut i Psicologia Social, i l'Assessoria de Dones Contra la Violència Familiar. Aquest curs, organitzat per l'Autònoma, va comptar amb la col·laboració de l'Institut Català de la Dona, de l'Institut Català de l'Assistència i Serveis Socials, del Departament de Justícia i del Departament de Benestar Social de la Generalitat de Catalunya.

Per últim, voldria, també, fer esment d'un altre concepte –i, en tot cas, en la rèplica posterior podríem continuar parlant del tema–, voldria fer un últim esment d'un tema que nosaltres considerem molt important. He dit abans que tan important és reprimir aquesta violència com és important intentar evitar que es produeixi, com, després, treballar per a la reinserció laboral i social de la dona agredida. És en aquest sentit que el Govern de la Generalitat té un especial interès –i fa pocs dies en aquesta mateixa cambra ho va expressar així el conseller de Treball– a impulsar el treball de la dona. Pensem i estem convençuts que la independència econòmica de la dona és una de les mesures més importants a fi i efecte de poder-li donar capacitat per, després, presentar denúncies o presentar la corresponent queixa a la policia o en el jutjat, en cas de maltractaments. Moltes vegades, el fet de no tenir independència econòmica comporta silenci i comporta, doncs, haver de suportar aquesta situació i aquest dolor en la intimitat de la família, a fi i efecte que no té solucions alternatives a nivell laboral o a nivell econòmic.

Per tant, la desocupació femenina, l'atur femení és una de les preocupacions bàsiques del Govern de la Generalitat per a aquests futurs quatre anys. L'atur femení a Europa en aquest moment se situa al voltant del 10.5%; l'atur femení a Espanya se situa en aquest moment, en el 22%, i la taxa de desocupació femenina a Catalunya està en un 14%. Estem encara a tres punts i mig de distància de la mitjana europea, però estem –també cal dir-ho– sis punts per sota, més; vuit punts per sota de la mitjana espanyola. No ens ha de fer feliços estar a vuit punts per sota de la mitjana espanyola; ens ha de fer, en tot cas, preocupar el fet d'estar encara quatre punts per sobre de la mitjana europea. Però hi ha un compromís exprés, hi ha un compromís clar i tàcit del Govern de la Generalitat de crear en aquests quatre anys 150.000 llocs de treball d'ocupació femenina en el territori de Catalunya, a fi i efecte de poder donar sortida a totes aquelles dones que voluntàriament, evidentment, vulguin passar de la seva activitat de la llar a l'activitat laboral, i estem convençuts que, en el cas d'inserció laboral i en el cas, també, de millorar les retribucions d'aquestes dones i que el salari sigui igual a homes i dones per la mateixa feina, aquesta independència econòmica també ha d'ajudar molt i molt a poder eradicar aquesta plaga que suposa la violència domèstica.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, suposo que l'interès de totes i tots els presents en aquesta cambra seria que aquesta interpellació no hagués estat necessària, perquè el punt, o sigui, l'objectiu número 3 del Protocol interdepartamental d'atenció de la dona maltractada en l'àmbit de la llar, que era aconseguir l'eradicació dels actes de violència contra les dones, s'hagués aconseguit. Però com que, això, estem a les beceroles que s'hagi aconseguit, el primer que li diria és que caldria una certa humilitat del Govern de la Generalitat per a tractar aquests temes i no apuntar-se coses –hem intentat reconèixer, des del nostre Grup Parlamentari, la feina que fins ara s'ha fet–, no apuntar-se «tantos» d'iniciatives com el màster interdisciplinari de l'Autònoma, que és una iniciativa del Grup Tamaia, que és el grup de dones contra la violència familiar, i que, en tot cas, l'únic que ha fet la Generalitat, el Govern de la Generalitat, ha sigut subvencionar-ne una part.

També caldria humilitat en el tema dels avisadors de Girona perquè, si no m'equivoco molt, només s'ha aplicat a cinc dones, com a projecte, i aquest és un sistema que, evidentment, s'ha d'ampliar. I aquesta seria una pregunta: quan aquest sistema es farà extensiu a tot el territori, i a quantes dones?

I, en el tema de la defensa gratuïta, tot i reconèixer els esforços que s'han fet des del Departament de Justícia, també és un tema bastant nou; és un tema que no estem parlant de l'any 98, estem parlant de finals de l'any 99 i, per tant, és una cosa que, vejam, aquest mal..., aquest –diuen– nou acord, aquest sí que necessita que correm perquè està en joc la vida de moltíssimes persones. Com ha dit abans l'altra diputada interpellant, aquesta és la primera causa de mort i, per tant, supera les morts en accidents de trànsit. Dubto molt que el pressupost que s'ha dedicat als diferents recursos assistencials d'atenció, de detecció, etcètera, per acabar amb la violència contra les dones arribi a un tant per cent massa elevat del que es dedica als accidents de trànsit; fins i tot, en el punt 2 dels objectius del Protocol, que és de portar a terme accions de caire sensibilitzador i educatiu.

Tot i així, m'agradaria entrar de ple ja en una crítica del Protocol. El Protocol té tres objectius bàsics; el 3 és evident que no s'ha aconseguit, que és l'eradicació de la violència; el 2 és..., vostè mateix ha contestat que han fet unes quantes enganxines i uns quants cartells, des de l'any 98, i el primer és, potser, on el Govern de la Generalitat ha tingut més cobertura.

Parlava vostè de 44 places en casos d'acollida; també li diré que 61 per a les criatures, i diu que no estan cobertes al cent per cent. Quins són els indicadors per a adjudicar les places a les dones en les cases d'acollida? Perquè aquí no s'ha fet..., i ja li he preguntat abans, en la meua interpellació inicial –i no se m'ha respost–, quins són els indicadors, com es deriva les dones a les

cases d'acollida, perquè nosaltres, segons les recomanacions europees, hauríem de tenir sis-cents places en cases d'acollida? S'ha dit que les cases d'acollida no són la solució, evidentment, i que caldria, potser, centres o llocs d'acollida, o pisos tutelats, el que fos; però, en tot cas, és evident que, amb 44 places i nou convenis més a nivell privat, no n'hi ha prou. Moltes vegades, aquestes dones amb criatures, com a recurs d'urgència, són derivades a pensions; és evident que tothom té dret a una cobertura total i dret a sostre, i és evident que no és qüestió..., com a recurs d'urgència, moltíssima urgència, sí que seria possible pagar algunes pensions, però no com a recurs.

Després, vostè ha fet una afirmació que fa mal, senyor conseller; és: moltes dones, a part del 28% que es reinsereixen, decideixen tornar amb el marit. Les dones no decideixen tornar amb el marit, senyor conseller, si de cas no tenen cap altre recurs; en dos mesos, és evident que, a les cases d'acollida, no s'acaba amb la problemàtica, i les dones no decideixen tornar, es troben amb recursos testimonials, en el seu pas per les cases d'acollida, i no tenen, potser, els recursos econòmics; tenen la majoria de vegades criatures al seu càrrec i, per tant, no tenen cap altre recurs que tornar amb el seu marit, que és el seu assassí en potència.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Com he dit, també, al principi, vostès basen excessivament el Protocol d'atenció en el tema de les denúncies; hi ha tres tipologies. *a*, que és de la dona que vol denunciar; *b*, la dona que denuncia, i *c*, la que demana informació però que no denuncia. Quin seguiment es fa d'aquest darrer cas, del cas *c*? Es deriven a l'atenció primària o quin tractament es fa d'aquest tipus de denúncies, o sigui, que no arriben a ser denúncies, perquè, com abans es deia, el 43% de les dones triguen deu anys a fer la denúncia? Però és que encara hi ha altres dades: 800.000 dones afectades l'any 97 a l'Estat espanyol –s'estimava en un estudi–, i només hi havia 24.000 denúncies; per tant, parlem d'un 5; també es diu que parlem d'un 5, un 10% de la realitat, però, aquí, des del Govern de la Generalitat, no s'ha fet cap esforç per a fer aquesta anàlisi.

Quant...

El president

Senyora diputada, miri d'acabar així que pugui.

La Sra. Porta i Abad

Molt bé. Moltes gràcies...

El president

Ja? Molt bé. Gràcies. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Valls.

La Sra. Valls i Llobet

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, la seva resposta em confirma el que ja em pensava: que el Pla no hi és; té un protocol però no li posa pla ni li posa direcció, ni m'ha dit res del pressupost. Jo li he pregun-

tat per què no hi havia un pressupost sobre la violència de gènere o si li pensava posar, o si és que jo no havia sigut prou ràpida a mirar els pressupostos i no ho havia vist. Jo no els he vist i, per tant, a això, no m'ha contestat.

M'ha llistat les persones que van ajudar a fer el Pla; jo les tenia també llistades, no se n'ha deixat ni una, té raó, però no hi van posar ni associacions de dones, ni associacions de dones maltractades en el territori, ni participació d'àrees de serveis socials dels mateixos ajuntaments.

Tercer: en paraules de la presidenta de l'Institut Català de la Dona anterior..., el dia 3 d'abril del 98, va dir que les dones, quan denunciïn, necessiten trobar, de les institucions, una resposta ràpida i àgil. Doncs, miri: això no està passant. Ni troben una resposta ràpida, ni la troben àgil i, a més a més, si vostès continuen fent campanyes de divulgació i no tenim recursos per a ajudar la dona que denuncia, i seguir-la i ajudar-la, vostès només estan fent una operació de maquillatge i una operació –perdoni que l'hi digui– que a vegades ens pot cobrir una mica les esquenes, però no responem a la realitat. Necessitem donar suport, en concret, a les dones que demanen ajuda i que han començat a saber que no poden suportar més aquella situació. En aquest moment, quan la dona deixa de ser submissa, és el moment en què es produeixen les agressions físiques i psicològiques més greus, i és el moment en què la taxa de mortalitat és més alta.

I, quant al número d'agredides en aquest país, o de denúncies –tenim en aquest moment 3.313, em sembla que ha dit, denúncies–, som la tercera autonomia d'Espanya en nombre absolut. Però resulta que les altres dues autonomies, que són les que en tenen més, en nombre absolut, Andalusia i Madrid, elles, sí que han fet un pressupost des de fa dos anys per a cobrir la prevenció de violència de gènere. Quatre mil milions de pessetes, la Junta d'Andalusia ha esmerçat en els dos últims pressupostos –i, quant a aquests, ja els ho preguntaré, perquè no els sé, els d'aquest any–, el 98 i el 99. I nosaltres no hi hem esmerçat ni una pesseta globalment. I això no pot continuar així, perquè, miri: les víctimes, quan arriben al Servei mateix d'Atenció a la Víctima –per cert, Servei d'Atenció a la Víctima al qual vaig demanar hora per a parlar, amb ells, un mes abans, i quan ja era el dia abans de poder parlar per a saber els problemes que tenien amb les derivacions, em van dir que els havien donat ordres des de la conselleria que no parlessin amb mi, per tant, no vaig saber-ne els resultats...

Li puc dir que el Servei d'Atenció a la Víctima té un problema, que és que aleshores, quan té les víctimes allà, no sap on les ha d'enviar. I on les envia, senyor conseller? Les envia a les organitzacions no governamentals, organitzacions governamentals que viuen escanyades amb unes subvencions absolutament irrisionables per a donar suport psicològic a aquestes dones que són les més... I li posaré, per exemple, un cas. Només el mes de novembre de l'any passat, per exemple, del Servei d'Atenció de la Policia Nacional, els en van enviar tres, tres usuàries del 010, una usuària que hi va anar de l'Associació El Safareig, una que hi va anar a

parar des de l'Institut de la Mujer, una dels jutjats de Barcelona, tres usuàries del Servei d'Atenció a la Víctima de Barcelona, una del Grumet de Policia Nacional, una de la Guàrdia Civil, dues dels Serveis Socials d'Olot, i una que hi va de l'Hospitalet. I aquesta associació, que és de dones agredides sexualment, per exemple, ha de sobreviure amb una mínima subvenció i ha de suportar l'ajut a aquestes dones durant tot l'any sense que se l'ajudi en res més, perquè les ONG hem acabat rentant la cara de les mancances de les coses que no s'estan governant i dels àmbits que no s'estan governant.

Per tant, ja s'ha acabat; necessitem un pla, un pla integral d'eradicació de la violència de gènere contra les dones. I aquest pla integral, senyor conseller, s'ha de pressupostar. I li diria que falta una direcció política contra la violència de gènere; falta identificar clar qui és l'interlocutor; la Generalitat ha de garantir equitat i justícia per a totes les catalanes i catalans, i ha de garantir els drets de tots els ciutadans. I garantir els drets dels ciutadans també és garantir-ne la qualitat, i es necessiten només camins i nova força –que és el que ens fa falta–, força econòmica que ens doni una força moral.

I li acabaré amb un vers de la Maria Mercè Marçal, que sembla que hagi escrit per a aquest moment. Diu: «A les paraules demano camins, / uns nous camins excavats sang a sang, / una sang nova dins de venes noves, / és a la sang que demano uns ulls nous.» És urgent, senyor conseller: mai una interpellació d'urgència ho havia sigut tant.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, ho hem dit i s'ha dit aquí que aquest és un tema que requereix la col·laboració de tots, des del món judicial als poders locals, els responsables de l'atenció primària, l'Administració de la Generalitat, l'àmbit de la sanitat, les cases d'acolliment, els Cossos de Seguretat de l'Estat, els Mossos d'Esquadra, les organitzacions no governamentals, etcètera. I el que puc dir des d'aquí és que el Govern es compromet a continuar les línies exposades a la meua intervenció i a fer un esforç pressupostari de mitjans perquè la dona catalana sigui molt conscient que el seu Govern li dóna suport, que no està sola en aquest drama i que l'agressor serà perseguit sense descans per aquests delictes.

I els parlaré de mesures concretes. La primera mesura concreta és que, en el pressupost del 2000, de l'Institut Català de la Dona, s'hi ha posat un increment global del 16,8%, que és més del doble de la mitjana de creixement del pressupost de la Generalitat per a l'any 2000. I això vol dir, per tant, que el que és més important d'això és la voluntat política de millorar les dotacions que impulsin polítiques d'igualtat home-dona i polítiques, també, de protecció de la dona.

I, aquest any, hem destinat de manera directa a l'atenció d'aquesta problemàtica –l'any 99, l'any passat, vull dir– un total de 323 milions de pessetes: 179.500.000 per a la gestió de les cinc cases d'acollida, 36.500.000 per a la inversió en aquesta xarxa, 73 milions de pessetes per subvencionar programes d'ajuda a evitar la violència de gènere, sigui a través d'entitats subvencionades per l'ICASS o sigui a través d'entitats subvencionades a través del 0,52 de l'IRPF; hem fet diversos estudis per analitzar les causes i la forma d'eradicar aquesta violència domèstica; hem fet convenis –com he dit abans– amb els col·legis d'advocats per valor de 55 milions de pessetes, i hem fet campanyes de publicitat i campanyes de promoció pública per valor de 7 milions de pessetes. Per tant –ho repeteixo–, la suma total del pressupost directe durant l'any 99 ha estat de 323 milions de pessetes.

Evidentment, aquí no hi comptabilitzo –com comptabilitzen, sí, altres autonomies, en el cas d'Andalusia, en el cas de Madrid– el pressupost indirecte, en el qual et sumen des de les hores de policia d'atenció a la víctima fins a les hores/home, hores/dona de l'assistent social, fins a les hores d'estada en un jutjat, etcètera. Evidentment, si féssim aquí els càlculs indirectes, aquesta suma seria, evidentment, molt més gran. Però jo no vull fer, no vull sumar dues vegades el mateix, perquè un metge o una metgessa no pot sumar-ho quan atén una dona maltractada i, en canvi, no sumar-ho quan atén un nen que ha caigut d'una bicicleta, per posar un exemple una mica, en aquest cas, molt diferent.

Per tant, els serveis sanitaris, els serveis policials i els serveis socials no es poden sumar al marge de la seva activitat normal. Però, per atenció directa a la problemàtica de la dona maltractada, el Govern de la Generalitat va destinar, l'any passat, 323 milions de pessetes, i és voluntat política nostra, aquest any, dedicar-hi més recursos que aquesta quantitat.

En segon lloc i amb relació a l'increment d'esforç presupostari per a la igualtat d'oportunitats que volem fer aquest any, el nostre objectiu de fons, el seu objectiu, evidentment, i el de tota la cambra és que cap dona, ni una sola dona es trobi en situació de desemparament davant de situacions de maltractament. És per això que, com a segona mesura, ens comprometem, si el nivell d'ocupació de les places existents en cases d'acollida es fa insuficient, a incrementar-les de manera progressiva, a fi i efecte de cobrir tota la demanda que pugui haver-hi amb relació a aquestes necessitats.

En aquest moment –ho repeteixo–, el nivell d'ocupació d'aquestes cases d'acollida no arriba al 70%, però, evidentment, si això superés amb escreix el 80%, seria, evidentment, la voluntat nostra d'anar creant i anar creant més i més places, a fi que ningú pugui quedar sense aquesta atenció.

Estem d'acord amb les ràtios europees, que ha d'haver-hi un percentatge més important de cases d'acollida, però també estem d'acord que això s'ha de fer a mesura que hi hagi aquestes necessitats, i, per tant, en col·laboració amb la societat civil, en col·laboració amb les entitats locals, en col·laboració amb les associacions de les

dones maltractades, anirem cobrint una i cada una d'aquestes necessitats.

Tercer punt important que volem tirar endavant: crearem, abans de final d'any, l'Observatori del gènere, i impulsarem en el marc d'aquest Observatori un pacte institucional amb els ens locals, a fi de coordinar i enfortir, si pot ser, encara millor, els equips professionals que intervenen en aquestes actuacions.

Ens proposem, també –i m'ho ha preguntat, em sembla, la diputada Carme Valls–, exportar a tot el territori de Catalunya l'experiència de Girona, de coordinació entre l'Audiència Provincial, la Fiscalia d'aquest tribunal, els col·legis d'advocats i els equips professionals, tant de Benestar Social com de Sanitat, com de Justícia, i el mateix cos dels Mossos d'Esquadra, a fi i efecte de donar una resposta integral al problema de la dona maltractada. I la voluntat és fer-ho de manera progressiva al llarg d'aquesta legislatura a tot el territori de Catalunya, i amb això necessitem i requerim, evidentment, –i demanarem– la col·laboració i el suport de les corporacions locals, que són qui més coneixen, qui més directament coneixen el territori.

Una puntualització a la diputada Carme Valls: entre les entitats consultades, vostè ha dit que no havíem consultat els municipis –o m'ha semblat entendre això–, jo li voldria recordar que en els òrgans de consulta hi ha la Federació de Municipis i l'Associació Catalana de Municipis.

També volem fer una cinquena cosa quant a millorar la nostra política: estendre els punts d'informació més enllà de les oficines territorials de l'Institut Català de la Dona. Actualment hi ha quatre oficines; la nostra voluntat és que hi hagi gent preparada per donar resposta a aquestes necessitats a les seixanta-sis oficines d'informació que té la Generalitat arreu del territori, i, a més a més, oferirem la possibilitat –si volen– als consells comarcals i als ajuntaments perquè també puguin donar aquest tipus d'informació. I, per tant, podríem arribar –en tot cas, durant l'any 2000–, podem arribar a seixanta-sis oficines a tot el territori, i al llarg de la legislatura podríem ampliar-ho a tots aquells consells comarcals i a tots aquells municipis de Catalunya que considerin oportú d'implementar-ho en el seu municipi.

Incrementarem, també, les partides i les actuacions en matèria de sensibilització social, amb campanyes de publicitat –sí, sí, amb tríptics, amb enganxines, amb anuncis a la premsa. La publicitat és això: són tríptics, són enganxines i són anuncis a la premsa, a la televisió i a la ràdio; no hi ha altra forma de publicitat que aquesta. I també hem d'incrementar aquesta forma de publicitat.

També posarem a la convocatòria de subvencions de l'Institut Català de la Dona per a l'any 2000, com a tema prioritari a l'hora de donar ajudes a entitats que treballen en aquest ram, doncs, prioritzar aquelles que ajudin dones en situació de maltractament.

I, per últim, pel que fa referència a les dones maltractades quant a incidència amb elles, volem posar especial èmfasi en el tema de la inserció de la dona i els fills

a la vida normal. I, per tant, estem estudiant, a fi i efecte de poder-ho implementar properament, que es puguin posar uns avantatges en les condicions per accedir a habitatge social, que tinguin avantatge aquelles dones que estiguin en situació econòmica desfavorida i que hagin estat objecte de maltractaments. I, per tant, que en el parc o en el parc d'habitatges socials hi hagi una especial prioritat per a aquests casos. Com també volem establir una bossa de pisos-pont de baix lloguer, a fi que –com ha dit molt bé la diputada Carme Valls– la dona que no vulgui no hagi de tornar amb el seu marit, o no hagi de tornar a la seva llar d'origen, i, per tant, pugui trobar un pis-pont que li serveixi per poder fer un pas entre la casa d'acollida i la vida normal, i la vida plenament normalitzada a la societat, que, en definitiva, ha de ser el nostre objectiu.

Però també farem una altra cosa –i fins ara ningú n'ha parlat, de les interpellants–; farem programes per ajudar l'home que practica aquesta violència. Jo crec que l'home que practica la violència, d'alguna manera, també ha de ser ajudat, i ha de ser ajudat psicològicament, i ha de ser ajudat perquè pugui reinserir-se. I això, evidentment, potser és poc popular dir-ho, o potser no és oportú de dir-ho, però nosaltres estem convençuts –i el Departament de Justícia està convençut– que tothom ha de tenir una oportunitat de reinserció, tothom té dret que se li pugui donar la mà, a fi de reinserir-se una altra vegada a la societat.

Evidentment, la vida familiar d'aquesta persona haurà estat destrossada i, per tant, no podrà tornar, segurament, amb la seva exdona, però té dret a poder-li donar una segona oportunitat. Per tant, farem mecanismes de tractament especialitzat amb relació als agressors.

Per últim –i per acabar, que tinc el llum vermell–, dirlos que, tant la Conselleria de Presidència com la Conselleria de Benestar Social i la de Justícia –la senyora Margarida Àlvarez, presidenta de l'Institut Català de la Dona i jo mateix– estem absolutament oberts a tractar en la Comissió que a l'efecte ha constituït el Parlament de Catalunya sobre la Igualtat Home-Dona aquests termes, a buscar el consens més important, màxim i més obert possible per trobar les solucions a aquesta problemàtica. I, en tot cas, em poso a la seva disposició a fi de poder trobar ja el consens en la Moció que, ben segur, es presentarà a continuació d'aquesta interpellació, a fi de treballar en el que tots volem: que Catalunya, que posem tot sovint com a exemple de tantes i tantes coses, també sigui un exemple on puguem posar al món que la violència domèstica, la violència a les dones ha passat a la història.

No és fàcil, no serà cosa de dies ni tan sols de setmanes; segurament serà cosa d'anys, però, en tot cas, el que hem d'intentar i el que hem de buscar és que, cada any, aquesta problemàtica sigui menys important, que cada any aquesta problemàtica sigui menys present a la societat. Però, tot i així –i ho repeteixo–, pel sol fet que hi hagi una sola dona al país que se sotmeti a aquesta vexació, o que tingui aquesta agressió, per part del Govern de la Generalitat no deixarem mai de treballar perquè això s'eradiqui. Només que n'hi hagi una, mereix la nostra atenció; només que n'hi hagi una mereix el nostre interès i la nostra preocupació.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la protecció de la salut, especialment en relació amb l'aplicació de pesticides en els espais tancats (tram. 300-00010/06)

El punt quinzè de l'ordre del dia és el següent: Interpellació al Consell Executiu sobre la protecció de la salut, especialment en relació amb l'aplicació dels pesticides en els espais tancats. Per presentar-la té la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, estem tractant avui un tema que ja va estar tractat en aquesta cambra, concretament el mes de febrer del 98, quan la diputada que em va precedir, Imma Mayol, d'Iniciativa per Catalunya - Verds, va presentar una interpellació i es va aprovar la Moció subsegüent, que anava en la línia de proposar tota una sèrie de mesures que es van aprovar, per evitar que en successives ocasions es produïssin altres incidents que, com els que s'havien produït, havien afectat greument la salut de les persones.

Ens preocupa quin ha estat el grau de compliment d'aquella Moció que es va aprovar, i ja en aquests moments li demano, senyor conseller, que ens digui quin és el grau del compliment d'aquella Moció en què, a part d'expressar la preocupació pels casos que s'havien produït, s'instava el Govern a sensibilitzar la població sobre la conveniència d'utilitzar plaguicides ambientals només quan fossin realment necessaris, es demanava que es garantís l'accés a la informació sobre les característiques dels productes plaguicides i llurs condicions d'aplicació, es demanava que s'elaboressin protocols preventius per evitar els riscos de l'aplicació dels plaguicides ambientals, es demanava que s'impulsés la formació permanent de les persones que apliquen els plaguicides ambientals, i es demanava que se sensibilitzés el personal sanitari de l'atenció especialitzada i se'l capacités per atendre aquestes situacions. De tot això ens consta que s'han fet algunes coses, com, per exemple, algunes qüestions de formació relatives als aplicadors. No ens consta què és el que s'ha avançat en els altres casos.

Ens preocupa, per tant, això, perquè és un element de prevenció, però ens preocupa, també –i molt–, la situació en què es troben les persones que han estat afectades per intoxicacions, pel fet d'haver-se aplicat plaguicides en els centres de treball.

Segons un estudi que va fer Comissions Obreres, ells assenyalen que, entre març del 94 i juliol del 95, es van produir setze incidents, en els quals hi va haver 314 persones exposades a aquests incidents, tots ells –hi

insisteixo— incidents derivats de l'aplicació de plaguicides en centres de treball. Vull assenyalar que es destaca, també, que en aquest tipus d'incidents es troben unes taxes de gravetat molt altes, i cal consignar o cal assenyalar que, dins de la patologia de treball —i llevat del càncer professional—, no acostumen a veure's taxes de gravetat tan altes com les que deriven de l'aplicació de plaguicides a l'interior dels locals dels centres de treball.

Cal dir també una altra cosa: alguns d'aquests incidents s'han produït en centres de treball dependents de la Generalitat; que a nosaltres ens consti, com a mínim, en centres dependents de les conselleries de Sanitat, d'Ensenyament, de Justícia i de Treball. També, segons el mateix estudi de Comissions Obreres, hi hauria unes noranta-nou persones afectades per aquests casos, però poden ser més perquè no vol dir que detectin tots els casos de persones afectades. I alguna responsabilitat deu tenir l'Administració respecte a les persones que han patit intoxicacions, perquè alguna cosa deu haver passat —alguna cosa deu haver passat— pel fet de no haver-se tingut la precaució necessària per a la protecció dels treballadors.

Aquests són els fets i el resultat d'uns incidents, d'uns incidents que van tenir lloc en centres de treball, però el que voldria transmetre és una altra cosa, a més a més: darrere d'aquests incidents hi ha unes persones, hi ha unes persones que han tingut i que tenen, com a resultat d'aquests incidents, una situació de patiment; han hagut de seguir un veritable calvari que encara no ha acabat per a moltes d'elles. Pensem en les etapes d'aquest calvari.

La primera: es produeix un incident en el centre de treball i aquest incident pot afectar greument la salut, i tan greument pot afectar la salut, amb alteracions molt importants, en aquest cas, del sistema nerviós central —la major part tenen aquesta incidència—, que hi ha força persones que tenen afectacions tan greus que han implicat que se'ls hagi atorgat la incapacitat en grau d'absoluta per a tot tipus de treball. Això, que és molt fàcil dir, implica que els ha canviat la vida, implica que ha destrossat la vida d'aquestes persones. Estem parlant, per tant, de situacions de patiment grans.

Segona etapa del calvari: l'atenció mèdica. Com saben vostès —ja es va expressar fa dos anys—, va haver-hi tot un problema de diagnosticar aquests casos, perquè es tractava de noves situacions, de nous productes, d'afectacions que n'era molt difícil conèixer la simptomatologia, i hi va haver, per tant, dificultats inicials de diagnosticar per desconeixement d'aquesta simptomatologia, que, en molts casos, els efectes que tenien eren atribuïts a causes diferents i que van implicar un anar i venir de les persones afectades a diferents centres mèdics i sense rebre l'atenció mèdica adequada i, fins i tot —jo diria—, el tracte que es mereixen les persones que estan en aquesta situació.

Tercera etapa del calvari: resulta que ningú se'n fa responsable; hi ha diverses situacions d'afectacions; unes més lleus, d'altres tan greus com les que impliquen arribar a aquesta incapacitat absoluta per a tot tipus de treball. Resulta que ningú se'n fa responsable i, per

tant, ningú assumeix el que implica reparar el dany que han patit aquestes persones. I què han de fer aquestes persones? Buscar aquestes responsabilitats. I com ho han hagut de fer? Anar als tribunals per demandar els que els semblaven que podien ser responsables de la seva situació.

I, aleshores, aquesta és la quarta etapa del calvari: anar als tribunals —sigui pel civil, sigui pel penal—, i trobar-se amb processos lents, amb processos que després l'Administració recorre i que, per tant, encara estan en situació de resoldre's. I en els casos que afecten en concret els incidents que han tingut lloc a establiments de la Generalitat, resulta que l'Administració, en comptes de posar fi a aquest calvari, en comptes de mitigar les repercussions del dany assegurant una atenció mèdica adequada i assegurant el seguiment dels pacients i en comptes d'atorgar les indemnitzacions i recàrrecs que correspondrien per justícia a aquestes persones, simplement, per a ser reparat el dany, es fa tot el contrari: s'interposen recursos a les sentències dels tribunals i s'allarga *sine die* aquest calvari.

Torno a insistir que estem tractant amb situacions de patiment molt difícils a nivell físic i psicològic que estan patint aquestes persones. Nosaltres entenem que el Govern de la Generalitat té responsabilitat en els casos en què l'incident s'ha produït en centres de treball de la Generalitat. Fa dos anys, quan va haver-hi aquella interpellació presentada per Imma Mayol, el conseller de Sanitat no va voler reconèixer que hi havia hagut passivitat i negligència en aquests casos. Va dir que s'havien fet acusacions molt greus que calia demostrar. Semblava, llavors, que fos una cosa que quasi s'haguessin inventat les persones afectades —es va parlar, llavors, de presumptes intoxicacions— i que s'inventava l'oposició per poder fer una tasca, podríem dir-ne, de desgastament del Govern. Bé, resulta que, a més a més d'aquestes apreciacions que es feien des de l'oposició, ara hi ha un pronunciament dels tribunals, i aquests tribunals assenyalen que l'Institut Català de la Salut, per exemple, en el cas dels incidents que va haver-hi a la Vall d'Hebron, no va actuar amb la cautela necessària que dicten les normes de protecció dels treballadors.

Acabo només dient una cosa, que és el sentit de per què presentem aquesta interpellació. Per nosaltres, el sentit d'aquesta interpellació és doble: un, el de prevenir, i, en aquest sentit, voldríem que es donés compliment de les actuacions previstes en la Moció 88/V, que es va aprovar l'any 98, i, per l'altra banda, segona qüestió: la reparació del dany en proporció al dany produït, i això implica —aquesta reparació del dany—, seguiment mèdic de les persones afectades, i implica que, en els casos dels incidents produïts en dependències de la Generalitat, el Consell Executiu atorgui les indemnitzacions i els recàrrecs de les prestacions que correspondrien per justícia a aquestes persones.

Estan a temps de fer-ho, encara, i de consignar en el Pressupost de l'any 2000 una partida necessària per fer front a aquestes indemnitzacions.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

— **Interpellació al Consell Executiu sobre les mesures de prevenció de la salut, especialment pel que fa a les fumigacions en llocs de treball i espais tancats i el seguiment de les persones afectades (tram. 300-00058/06)**

Té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Valls.

La Sra. Valls i Llobet

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, els fets dels quals estem parlant, que es remunten a l'època de 1994, amb la primera aplicació d'insecticides en un lloc de treball —en aquest cas en un lloc sanitari—, van donar com a resultat, com molt bé ha dit en la interpellant anterior, la senyora Dolors Comas, una afectació amb una invalidesa, una afectació de trenta-sis treballadors i una invalidesa absoluta i total de vuit treballadores.

Però aquest fet —que va donar lloc a aquesta Moció i a aquesta interpellació; després, a una moció que va ser votada en aquesta cambra— ha tingut continuadament diferents incidències en els últims tres anys. En total, hem comptat que hi ha hagut setze casos recopilats en la casuística d'aquí, de Catalunya, en què empreses han fumigat els seus llocs de treball, han aplicat insecticides en els seus llocs de treball, després hi han entrat els treballadors, i no s'havia avisat dels terminis per entrar, no s'havia avisat les dones de la neteja i no s'havia avisat les persones o el públic que entrava en aquests llocs. Hem de comptar que, en aquest moment, s'estan posant insecticides a molts llocs, fins i tot a locals públics, a escoles, a centres de treball, a centres de salut, i, fins ara, la normativa —o fins que l'any passat es va començar a fer una normativa—, no havia estat clara. Una de les primeres conseqüències va ser posar una normativa que parlava de les quaranta-vuit hores com un moment òptim per si s'havien d'aplicar insecticides que poguessin afectar el sistema nerviós.

Bé, què ha passat de dos anys cap aquí? Que, tot i haver-hi aquesta normativa, les empreses fumigadores, o no la tenen en compte, o no l'apliquen, o no avisen suficientment. Què ha passat? Que han continuat aplicant productes que no es poden utilitzar en llocs tancats, com organofosforats o organoclorats, que no haurien d'haver-se utilitzat en llocs tancats; els han tornat a col·locar en aquests llocs; l'endemà al matí, arriben les dones de la neteja, netegen amb productes de neteja habitualment dissolvents i lleixius que també porten clor, s'ajunten amb l'organofosforat o amb l'organoclorat, l'inhalen i continuem tenint, aleshores, lesions que en uns casos han sigut moderadament greus i en altres casos han sigut absolutament greus. En aquest moment, per tant, ens trobem amb una aplicació, jo crec, molt incorrecta d'aquests productes i amb una impossibilitat, potser, de controlar aquestes empreses. Jo no crec que sigui impossible per a un govern; per tant, haurem de pensar com hem de controlar les empreses que no

compleixen la normativa, i a veure si deixem les normatives, també, absolutament clares, que això serien dos objectius.

Però és que, després, hi ha un segon procés. Com molt bé també s'ha assenyalat abans, totes les persones afectades, donada la poca claredat que hi havia, fins i tot en termes mèdics, de l'afectació neurològica o respiratòria o en el sistema global d'aquests problemes, quan arribaven a urgències, ràpidament eren catalogades de nerviosisme, angoixa, atacs d'angoixa, etcètera, i, quan arribaven a les mútues, exactament part del mateix. Per tant, va ser un problema i ha sigut un problema detectar la clínica, perquè falta una formació especial dels metges d'urgència i dels metges de primària.

Perquè..., què ha passat en aquests casos? Igual que els animals i els insectes, els estem matant a base de paraitzar el seu sistema nerviós, els paraitzem i, per això, es moren —els escarabats o qualsevol insecte que tinguem—, si una persona és exposada repetides vegades o és exposada en dosis molt altes a un producte que paraitza un animal, progressivament, ella també queda afectada. I ens hem trobat que aquest grup de persones, que en aquest moment, globalment, han sigut 184, dos homes i 182 dones —però que estiguin afectades, greus o moderadament greus, són en aquest moment unes 53, però possiblement ara s'ha incorporat un altre grup perquè hi ha hagut una afectació; és igual, 53 que sabem segur moderades i greus—, que aquest grup de pacients i de persones han desenvolupat una clínica molt semblant a la clínica que han desenvolupat els veterans de la guerra del Golf, persones que han sigut afectades per organofosforats.

I què han tingut, sobretot? Afectació del sistema respiratori, que ha quedat amb dispnea cada vegada que entren amb contacte amb productes o aerosols; amb afectació del sistema nerviós, amb afectació del sistema nerviós, que comporta pèrdua de memòria, capacitat de concentració i capacitat de treballar, amb afectació del sistema hipotalàmic. Què vol dir això? Que la hipòfisi ha quedat més gran, ha quedat afectada en un 50% en tot aquest grup de 53 afectades, i aquesta hipòfisi dóna lloc a un increment de l'hormona de creixement i, per tant, a un increment de les possibilitats que creixin cèl·lules tumorals en el cos. I, per altra banda, han desenvolupat una síndrome autoimmunitària i una síndrome d'excés d'estrògens, que ha motivat també afectacions a la mama, a l'endometri..., per tant, han quedat afectades crònicament i desenvolupant el que en diem una neuropatia progressiva per organofosforats; no solament és la intoxicació inicial, sinó que aquesta intoxicació desenvolupa al cap d'un any una afectació neurològica progressiva.

Però aquest problema ens preocupa, no solament per les afectades i per poder diagnosticar-les i per poder ajudar aquest grup de pacients, sinó que en aquest moment falta formació especial dels metges d'urgència i dels metges de primària perquè puguin atendre bé aquests problemes, perquè, només que hi hagués una presa de mostra de sang en el moment que arriben aquestes persones i es guardés aquesta sang congelada..., ja ens permetria un primer diagnòstic. I segon: si els metges detectessin fàcilment aquests problemes, es

podria administrar alguna substància, com, per exemple, atropina, en el cas dels organofosforats, i es podria evitar una afectació del sistema nerviós. Per tant, ens preocupa el seguiment de les afectades, perquè, a llarg termini, també en aquest cas, ha sigut una ONG la que ha hagut de cobrir el que encara no es podia fer a nivell de salut pública o a nivell de les mutualitats, però hem d'aconseguir que siguin les mutualitats i que siguin els serveis de primària els que facin un seguiment de les afectades i una atenció continuada de les afectades.

També hem d'assenyalar que l'increment dels casos d'intoxicacions per insecticides en els llocs de treball està sobrecarregant de forma inusitada tot el que són els departaments de control, diagnòstic i seguiment de revisions del centre del Servei Català de la Salut, que depèn de la Conselleria de Treball, i que, realment, quan sorgeixen fenòmens extraordinaris, com pot ser una pedregada o com pot ser qualsevol altre fenomen atmosfèric, es demanen pressupostos extraordinaris perquè es pugui fer front a aquesta situació.

Aleshores ens preguntem per què, en aquest cas –que s'han hagut de seguir molts casos, quasi sempre sobrecarregant els metges i el personal de treball d'aquests centres sense cap ajuda, ni una secretària; coneixem persones que estan treballant des de fa tres anys absolutament fent soles tots els informes–, no donar un pressupost extraordinari perquè pugui controlar, o perquè pugui seguir millor aquestes persones.

Per altra banda, l'afectació que hi ha en el sistema nerviós central d'aquestes pacients ens indica que seria necessari un utilatge millor per al seu diagnòstic. Fins ara s'ha fet servir al Servei de Neurofisiologia de Bellvitge com un recurs, però aquest recurs també ha sigut sobrecarregant els seus propis serveis; no tenen ni ajuda ni més personal; per tant, ha hagut de fer tota la feina, no doble, sinó vint-i-cinc vegades, perquè, que entrin cent malalts de cop i hagin de seguir-los amb els mateixos recursos que tenies anteriorment és una feina gairebé impossible, però ho han fet a costa, com sempre, també, de la salut dels professionals de la salut, perquè mai pressupostem les coses quan són extraordinàries.

Per tant, jo diria que hauríem de plantejar-nos què continuem fent amb la normativa d'aplicació de productes, com controlem les empreses, quina atenció donem a urgències a les persones afectades, quina atenció de seguiment hem de fer de les persones afectades i com hem d'indemnitzar les persones que han quedat amb invalidesa total, que en aquest moment són tretze dones amb total i absoluta, ja reconeguda, i divuit en tràmit d'invalidesa, que dóna una mitjana gairebé d'una invalidesa total en els últims dos anys a Catalunya. Per tant, no m'agradaria passar a la història de Catalunya com l'exemple d'una nació que es dedica a tenir invàlides cada mes per no haver posat una normativa adequada en la seva normativa, que jo crec que es pot aconseguir, que podem aconseguir i que podem canviar aquesta situació d'una vegada per totes.

I, a més a més –després, més endavant en parlarem–, en salut pública també haurem de mirar què està passant amb l'aplicació domèstica de molts productes, tant de

neteja com de fumigacions per insecticides que utilitzen les persones a casa sense tenir gaire, gaire ciència; això és un altre tema i per a un futur, però, el tema de salut pública, sí que també l'haurem d'abordar.

Res més, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per contestar, té la paraula l'honorable conseller de Sanitat.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social (Sr. Eduard Rius i Pey)

Molt honorable senyor president, il·lustres senyores diputades i senyors diputats, jo ja ho vaig dir l'altre dia en respondre una pregunta oral de la diputada senyora Dolors Comas, que pot semblar, en aquest tema, perquè és un tema que ja hem vingut tractant sovint en aquesta cambra, que l'Administració és insensible en un tema tan important, i, a més a més, el que seria molt pitjor: que és insensible al patiment de les persones afectades, i res més lluny de la veritat. El que sí que és cert és que l'Administració –en aquest cas, l'Administració sanitària– ha de complir o ha d'actuar en funció de la legislació vigent.

Per tal de centrar el tema que ens ocupa, crec que és important tenir present quines són les responsabilitats de cadascú, començant per les nostres, les del Departament de Sanitat i les del Departament de Treball, per continuar amb les que tenen les entitats o empreses que contracten un servei de fumigació i acabar amb les que tenen les empreses fumigadores. Pel que fa a la responsabilitat dels diferents departaments de la Generalitat en aquest àmbit, cal assenyalar que, al Departament de Sanitat, li correspon el registre oficial i el control periòdic de l'activitat dels establiments i serveis que manipulen i apliquen plaguicides. També ens correspon l'homologació i seguiment dels cursos de formació per a aplicadors de plaguicides i l'expedició dels carnets corresponents.

El control del compliment de les activitats de prevenció de riscos laborals, així com l'exercici de l'autoritat laboral, corresponen al Departament de Treball. Hi ha, també, altres organismes que tenen alguna cosa a dir en aquest tema: les mútues, les mútues d'accidents de treball i malalties professionals, a qui correspon el seguiment dels afectats, siguin treballadors per compte propi o per compte d'altri. Aquestes entitats, nosaltres creiem que són les que han de donar plena cobertura a aquestes contingències, tant pel que fa al diagnòstic com pel que fa al tractament, quan, per les circumstàncies de l'exposició en els locals de l'empresa on treballin, tinguin el caràcter de contingències professionals i no comunes.

A l'Administració sanitària també li correspon dur a terme l'atenció sanitària dels pacients quan la població afectada no siguin treballadors en un centre de treball, així com vetllar perquè siguin atesos adequadament per les mútues d'accidents laborals i malalties professionals, en el cas d'una contingència d'aquest tipus, a l'Institut Nacional de la Seguretat Social, que és el competent per declarar les possibles situacions d'inva-

lidesa de les persones afectades per una exposició indeguda a pesticides, i, lògicament, l'Administració de justícia, que ha d'actuar en cas que s'hagi interposat una denúncia, ja sigui en la via penal, civil o social. Jo voldria recordar –i ja ho vaig fer; de fet, la diputada senyora Dolors Comas també en feia esment– que l'ICS, l'Institut Català de la Salut, com a ens contractant d'aquests serveis, per la via penal i per la via civil, no ha estat mai condemnat per aquesta causa i que només en un cas –i que actualment està pendent, com ella ha dit, del recurs de suplicació presentat– la jurisdicció social ha declarat l'ICS responsable de satisfer una indemnització a les demandants.

Dit això, passo a anomenar quines han estat les principals actuacions dutes a terme des de la Direcció General de Salut Pública en l'àmbit del control de l'aplicació de plaguicides ambientals i, com vostès veuran, algunes d'aquestes actuacions tenen a veure amb la Moció que es va aprovar en aquest Parlament.

L'any 1997, vam crear el Registre Oficial d'Establiments i Serveis Plaguicides d'Ús Ambiental, en el qual, actualment, consten registrades 134 empreses. Anteriorment, aquestes empreses estaven registrades en el Registre del Departament d'Agricultura, conjuntament amb les empreses i serveis de plaguicides d'ús agrícola i ramader. Des de fa més de dos anys disposem d'un programa de control de les empreses que apliquen plaguicides d'ús ambiental, que inclou activitats d'inspecció periòdica d'aquestes empreses i dels locals on s'han fet tractaments, els quals s'inspeccionen aleatòriament per comprovar si s'han pres les mesures de precaució necessàries. L'any 1999, per exemple, es van realitzar 105 visites d'inspecció a les empreses fumigadores i 405 visites d'inspecció a locals on s'han realitzat fumigacions. Com a resultat d'aquesta activitat inspectora, s'han obert setze expedients sancionadors i s'ha efectuat un tancament precautori d'una empresa.

Quant a la formació de personal, a què també s'han referit les il·lustres diputades, de les empreses aplicadores que considerem una activitat essencial per a la prevenció d'aquests accidents relacionats amb els insecticides, val a dir que des de l'any 1996 hem dut a terme l'homologació i el seguiment de trenta-cinc cursos de formació i el lliurament de 649 carnets per al personal implicat directament en aquesta activitat. També s'han realitzat activitats divulgatives orientades a la prevenció del risc associat als plaguicides. En aquest àmbit, cal assenyalar que s'ha avançat molt –nosaltres creiem– en el camp de la difusió de la informació sobre aquests productes. Així, per exemple, a la *web* de la Generalitat es pot consultar el cens de les empreses i serveis plaguicides inscrits en el corresponent registre, així com també els consells de salut per a un bon ús d'aquests productes. Aquest estiu vàrem editar i distribuir 400.000 tríptics amb aquests consells i es va enviar un document amb mesures preventives a més de 20.000 centres de treball. Des de les unitats de sanitat ambiental del Departament de Sanitat s'atenen, també, nombroses consultes d'organismes públics, serveis de prevenció de riscos laborals, sindicats i particulars. Igualment, a instàncies del Departament de Sanitat,

avui, els productes inscrits en el Registre del Ministeri de Sanitat i Consum es poden consultar via Internet.

Amb el Ministeri de Sanitat i Consum i la resta de comunitats autònomes, hem posat en marxa un sistema d'intercanvi ràpid d'informació, una xarxa d'alerta que serveix per notificar els incidents i totes aquelles deficiències dels productes plaguicides que poden comportar un risc per a la salut. Conjuntament amb aquestes administracions estem elaborant un codi de bones pràctiques que ha de publicar properament el Ministeri i ens confirmaven avui mateix que la publicació està a punt de caure. Amb totes aquestes actuacions i d'altres, crec que hem donat compliment a la Moció 88/V, sobre aquesta mateixa temàtica, tal com ja vàrem dir en l'informe de compliment de la Moció sobre aquesta mateixa temàtica.

Pel que fa referència a les persones afectades, val a dir que totes les treballadores i treballadors que s'han vist afectats en els diferents incidents relacionats amb aquestes possibles intoxicacions accidentals i dels quals ha tingut coneixement l'Administració han estat estudiats al Centre de Seguretat i Condicions de Salut en el Treball de Barcelona. D'aquests –ja se n'ha fet esment, un total de 314–, en 90 casos hi havia una sospita d'afectació important; en 95, aquesta afectació era lleu, i 129 no presentaven afectació. Val a dir que les intoxicacions per aquestes substàncies, com ja coneixen prou bé les il·lustres diputades, són força complexes –especialment, quant a la definició de sospita de cas, en base als principals grups de pesticides–, ja que els productes comercialitzats contenen dissolvents i, a més a més, a l'hora de fer una aplicació, es barregen productes de grups químics diferents.

Per aquest motiu i amb la finalitat de dur a terme un seguiment acurat de les persones afectades, el Departament va convocar un grup d'experts –entre els quals hi ha la il·lustre diputada senyora Carme Valls– per tal d'avançar cap a una definició de cas operativa o que, en tot cas, ajudés a identificar els casos sospitosos d'aquestes intoxicacions. Aquest grup està constituït per professionals de l'àmbit públic i privat de diferents especialitats mèdiques i laborals que treballen en el seguiment de les persones afectades en els accidents esmentats.

El grup d'experts va realitzar un estudi sobre la semiologia que han presentat vuitanta-sis persones afectades en nou accidents de treball ocorreguts des del 1994. Les dades de l'estudi provenen de les històries clíniques procedents del Centre de Seguretat i Condicions de Salut en el Treball de Barcelona, dependent del Departament de Treball, on s'identifiquen 202 símptomes diferents i 58 semiòtiques que s'ha aconseguit tipificar en catorze sistemes semiològics definits. En aquest estudi s'observa que hi ha un marcat polimorfisme, com feia referència la senyora Carme Valls, que fa especialment complexa una definició de cas. Per això, en principi, cal parlar de sospita de cas en alguns casos i no pressuposar que estem en presència d'afectats per una exposició accidental a pesticides ambientals, llevat de quan es presenten les següents situacions: quan es disposa d'antecedents d'un ús d'un tractament amb pesticides ambientals als locals on treballen els afectats,

o bé han estat en aquelles instal·lacions fins a vint-i-vuit dies abans d'aparèixer els símptomes; quan existeix un important polimorfisme simptomàtic, com a mínim sis semiòtiques de les cinquanta-vuit descrites i quatre sistemes semiològics afectats dels catorze identificats, o en absència de cap altra causa que expliqui la simptomatologia del cas. Es pretén que aquestes orientacions puguin ser útils per iniciar un estudi més acurat que permeti confirmar una afectació per exposició accidental a pesticides ambientals.

Com a resultat d'aquest estudi, el grup d'experts va elaborar un informe sobre les repercussions personals corresponents a l'exposició accidental de pesticides mediambientals que ens va permetre apropar-nos a una definició de cas amb utilitat clínica, a part d'epidemiològica. Del referit informe, es va fer una difusió a tots els serveis d'urgències hospitalaris, així com a d'altres serveis on podrien ser ateses aquestes persones, amb la indicació que, una vegada detectada i valorada la seva situació, es remetessin els casos sospitosos al subsistema de salut laboral per al seu acurat diagnòstic i tractament.

Voldria, també, repassar un altre aspecte, que és el referit a la detecció dels casos, ja que em sembla prou important. En aquest sentit, val a dir que el Departament de Treball disposa d'un sistema de declaració d'accidents de treball i malalties professionals que li permet detectar els casos i valorar possibles riscos per als treballadors al centre de treball. Tant en el cas d'accident de treball com en el de la malaltia professional, la declaració o comunicat d'accident procedeix de l'àmbit de l'empresa, bé siguin els serveis mèdics integrats en el servei de prevenció o bé el mateix servei de personal. Per haver-hi, també, un procediment de declaració procedent directament dels treballadors a través de l'Institut Nacional de la Seguretat Social.

Pel que fa a la detecció epidemiològica en el sistema sanitari general, la declaració d'una situació de brot epidèmic segueix un circuit idèntic al que s'utilitza per a les malalties de declaració obligatòria. Així, segons la normativa, tots els metges que realitzen tasques assistencials de Catalunya, de caràcter públic o privat, han de notificar la sospita de brot epidèmic de manera urgent —és a dir, abans que transcorrin vint-i-quatre hores— a les delegacions territorials del Departament de Sanitat i Seguretat Social, i a l'Institut Municipal de Salut Pública, si es tracta de la ciutat de Barcelona.

Repassem, ara —em sembla que, probablement, és prou conegut per les diputades interpellants—, quins són els circuits, els diferents circuits que ens asseguren, tant en el cas dels professionals o dels serveis que es dediquen específicament a prevenir i atendre els problemes de salut que presenten els treballadors, com són les unitats bàsiques sanitàries dels serveis de prevenció de les empreses i les mútues d'accidents de treball i malalties professionals, com quan es tracta dels metges d'una mútua, o quan es tracta dels metges de la unitat de salut laboral, els diferents circuits que ells han d'utilitzar per declarar aquest brot i, per tant, comunicar-ho a la unitat de vigilància epidemiològica corresponent.

S'ha de tenir en compte, d'altra banda, que a Catalunya moltes malalties d'origen laboral són ateses, també, per

serveis mèdics no laborals: serveis d'atenció primària i hospitals, serveis d'urgències, serveis d'hospitalització i consultes externes. També en aquests casos el metge ho ha de notificar a la unitat de vigilància epidemiològica corresponent, per mitjà del director mèdic o del coordinador de l'àrea bàsica, o bé directament, si, la sospita, la té un metge d'un centre privat.

Aquestes unitats territorials hauran de comunicar la sospita de brot a la Direcció General, tal com es fa per a qualsevol brot epidèmic. A més a més, per tal d'assegurar la coordinació intersectorial i les actuacions com a autoritat laboral, es comunica aquesta sospita de brot al Departament de Treball, el qual estudiarà directament aquells brots epidèmics d'origen químic amb repercussions exclusivament entre treballadores de l'empresa. El Departament de Sanitat ho fa quan el brot afecta persones alienes a l'empresa i en locals d'ús públic.

Per tal de donar un tractament al més homogeni possible, en els casos de brots epidèmics produïts en l'àmbit laboral, la Direcció General de Salut Pública ha elaborat un protocol específic d'actuació davant d'aquests brots produïts en l'àmbit laboral, entre els quals s'inclouen, lògicament, els brots causats per exposicions de pesticides d'ús ambiental.

Un altre aspecte que cal destacar és l'actuació del Departament de Treball en el seu exercici d'autoritat laboral. Aquest Departament aplica la sistemàtica habitual per a casos de risc greu o imminent, cosa que determina una activació conjunta d'aquest Departament amb la Inspecció de Treball, que pot comportar la paralització del treball, l'aixecament de l'acta corresponent i la proposta de sancions en funció de les possibles irregularitats comeses.

També aquí cal fer referència al paper que tenen en els serveis de prevenció de riscos laborals en les empreses, que consisteix, doncs, a assessorar l'empresari a l'hora de contractar serveis per combatre plagues i a controlar la seva correcta aplicació segons les recomanacions fetes pel Departament de Sanitat i Seguretat Social.

I, finalment, val a dir, també, l'activitat que ha desenvolupat i que està desenvolupant el Centre de Reconeixements i Avaluació Mèdica, el CRAM, adscrit a l'Institut Català de la Salut, que, com ja s'ha comentat, fins a la data ha proposat un total d'onze casos d'invalideses permanents amb el diagnòstic de síndrome química polivalent secundària a l'exposició accidental de pesticida.

Jo, ja per acabar, voldria insistir en un tema que ha sortit en la intervenció de les senyores diputades. Nosaltres creiem que el seguiment d'aquestes persones és una responsabilitat de les mútues d'accidents de treball i malalties professionals, que són les que asseguren aquest risc, i creiem que això ha de ser així en el futur. Jo crec que en cap cas es pot parlar que el sistema sanitari ha desatès aquestes persones afectades. El que sí que ha tingut lloc és que hi ha hagut un plantejament, probablement, o una opció de ser ateses en altres serveis o s'ha rebutjat el que seria l'atenció per part de les mútues d'accidents de treball, etcètera, però, en tot cas, el que si que vull dir és que, si el sistema les està trac-

tant en aquest moment, si el sistema sanitari públic les està tractant, ho ha de continuar fent; nosaltres hem de fer possible que aquestes unitats, aquests serveis tinguin les infraestructures, tinguin les possibilitats de continuar-ho fent, però també creiem que hem d'insistir i hem de vigilar que siguin les mútues d'accidents de treball i malalties professionals les que, realment, ho estiguin fent i que collaborin, també, en el seguiment d'aquestes persones.

A mi em sembla que, per avançar en un tema d'aquestes característiques, ens trobaran, evidentment, sempre al seu costat. De fet, fa pocs dies, al Parlament ja es va veure una proposició no de llei en la qual es va instar el Consell Executiu a treballar en aquest àmbit, també, per elaborar, en el termini de tres mesos, normativa complementària a la que jo ja he explicat –i, després, en el torn de rèplica ho tornaré a complementar–, que reguli les mesures de seguretat addicionals no recollides a la normativa vigent per tal d'evitar les intoxicacions derivades de l'ús de plaguicides i, també, incrementar els controls sobre les empreses aplicadores de plaguicides d'ús ambiental per tal de garantir la utilització i l'aplicació correctes d'aquests productes.

Esperem que, amb totes aquestes actuacions i amb l'actuació a què després em referiré en el torn de rèplica per tal de poder tenir temps d'explicar el que s'està fent, puguem aconseguir que fets com els que avui s'han posat damunt la taula no es tornin a produir.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, conseller. Permetin-me una cosa, perquè molts de vostès accedeixen a la presidència per veure si acabarem avui o no. Segons la previsió, donat que s'ha demanat ajornar l'última interpellació, probablement, podrem acabar tot el que hi ha pendent fins ara i acabar a una hora prudencial, com són les nou; màxim, un quart de deu.

Moltes gràcies.

Té la paraula, en torn de rèplica, la senyora diputada Dolors Comas.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, en un tema com aquest hauríem d'arribar a un acord que impliqués un enteniment entre la posició de la Conselleria, les propostes que nosaltres fem en les mocions, perquè és important per a tothom, i no dubto que tots farem l'esforç per arribar a aquest enteniment.

Deia vostè que l'Administració ha d'actuar segons la legislació vigent, i, efectivament, no li proposem altra cosa que el fet que actuï segons la legislació vigent –i després m'hi referiré. Només una apreciació, perquè vostè ha assenyalat que només hi ha hagut un cas en què s'hagi considerat que l'Institut Català de la Salut hagi tingut responsabilitat respecte a les intoxicacions que es van produir, en concret, al laboratori de la Vall d'Hebron, que és aquest cas que s'ha recorregut ara. Li vull fer una apreciació perquè no ha sigut aquest l'únic cas; ja hi ha hagut sentències anteriors, dos casos que

afecten dues persones cadascun, en què s'ha imposat a l'Institut Català de la Salut que ha de pagar un recàrrec de prestacions –en un cas, del 40% i, en l'altre cas, el 50%– a persones afectades per intoxicacions per plaguicides en el mateix espai de què estem parlant, a través de l'argument que, justament, l'Institut Català de la Salut havia infringit les normes de protecció dels treballadors.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Aquesta sentència va ser recorreguda. El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya va confirmar la sentència de la Sala Social, i ara ha sigut recorreguda a un nivell superior i està en el Tribunal Suprem. Però, escolti'm, anem a veure, resulta que hi ha tres sentències que coincideixen en el mateix i que estan dient que l'Institut Català de la Salut no va actuar amb la cautela elemental que implica seguir les normes de prevenció dels treballadors. I vostès opten per recórrer contra aquesta sentència, i, quan es recorre, aleshores resulta que el Tribunal Superior de Justícia ho confirma. I tenen el dret, clar, de recórrer al Suprem fins que ja no hi hagi cap altre nivell superior.

Evidentment que l'Administració té dret a fer aquests recursos, i això li ho atorga la legislació vigent; pot recórrer, es poden fer aquests recursos, ja ho ha fet en uns casos i ja han tingut una resposta. Per favor, no facin perdre més temps a persones que, com els deia abans, estan patint un calvari que seguirà tota la vida, en molts casos. No contribueixin, si us plau, a incrementar el patiment de les víctimes, a donar més feina i més càrrega als tribunals dels necessaris. Fins i tot, el que caldria veure és fins a quin punt aquesta actitud de l'Administració no atempta contra els principis constitucionals, no perquè no tingui dret a actuar segons la legislació vigent, sinó perquè fent això està entretenint el procediment i retardant l'aplicació d'aquest procediment.

Per tant, per raó de justícia i pel dret a la igualtat, les persones que han estat afectades per intoxicacions, per l'ús de plaguicides en espais tancats en centres de treball, haurien de ser indemnitzades o haurien de tenir, també, un recàrrec de prestacions equivalent i en proporció al dany, a les sentències que ja han tingut lloc. Aquest dret es veu avalat pel precepte 1902 del Codi civil, en què s'indica el següent: «Qui, per acció o bé per omissió, causa un dany a un altre havent intervingut per culpa o negligència està obligat a reparar el dany causat.»

Cal reconèixer, en el cas que ens ocupa, les dificultats per part dels afectats d'atendre els terminis establerts per fer una reclamació, degut a la naturalesa mateixa dels danys, que van ser molt difícils de diagnosticar i de conèixer-ne les causes i els responsables. Tenint en compte aquesta circumstància –i en això vull insistir, i acabo perquè ja s'ha encès el llum vermell–, tenint en compte aquesta circumstància, s'ha de considerar que l'Administració té obligació jurídica constitucional, en virtut dels articles 1.1 de la Constitució, 9.2 i 14, que són els que garanteixen el dret a la igualtat, i l'article

40.2 de la Constitució, on es diu que l'Administració ha de ser la responsable de la seguretat i la prevenció dels treballadors en els seus centres de treball.

Per tant, el fet que tinguem present incrementar les mesures que evitin casos com aquests i, per altra banda, intentem reparar, o millor dit, no intentem reparar, sinó que l'Administració, aplicant la legislació vigent, naturalment, opti per reparar el dany que s'ha causat a aquestes persones i en proporció, lògicament, al dany que ha estat causat, com a mínim –com a mínim– estableixi totes aquestes mesures, per una banda, de seguiment mèdic –que ja en parlarà, després, la senyora Carme Valls–, i, per altra banda, les que jo he insistit ara d'indemnitzacions i recàrrec de prestacions, perquè, simplement, senzillament, senyor conseller, és una qüestió de justícia.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. Per al torn de rèplica, té la paraula la il·lustre senyora diputada Carme Valls.

La Sra. Valls i Llobet

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, respecte al compliment de la Moció i del que ara el conseller ens ha anat explicant, li he de significar que, quan es va formar el grup d'experts, vaig ser convocada el primer dia, una vegada, perquè després ja no em van tornar a convocar. Aleshores, en aquest sentit, sé que s'ha fet una semiòtica, una base de dades, i que s'ha difós –diu vostè; a mi no em consta– en serveis hospitalaris. Però, quan jo li vull demanar que es difongui, perquè hi havia un punt de la Moció que deia: «Fem un pla de formació per a serveis d'urgències clars», hem de fer una incidència especial en els congressos de medicina d'urgència i hi hem de donar un èmfasi especial.

Vostè sap, com jo, la quantitat de papers que arriben a rebre els metges cada dia i, per tant, si no s'hi fa un èmfasi especial, aquests temes no es recorden, i em consta, perquè hi ha hagut casos, en aquests últims dos mesos, de persones amb símptomes d'intoxicació per organofosforats que no se'ls ha donat ni el tractament adequat. I en aquest protocol tampoc consta ben clar que s'hagi de treure una mostra de sang, i això em sembla que seria imprescindible per poder arribar al diagnòstic.

Segon: Quant a la formació d'aplicadors, vostè diu que n'ha format 649. Molt bé, però jo no sé quin tant per cent d'aquests aplicadors hi ha a Catalunya; per tant, si m'ho diu, sabré quin tant per cent hem format i quin ens falta per formar.

Tercer: respecte als tríptics. Respecte als tríptics que han difós, que vaig trobar a farmàcies, etcètera, que són tríptics divulgatius sobre utilització... No es refereix a aquests? Bé, anava a dir que en aquests que també ha difós la Conselleria faltaven símptomes de com utilitzar..., per exemple, de quins són els símptomes, com afecten els insecticides les persones, i també hi faltava com s'han d'utilitzar els insecticides domèstics, perquè

crec que aquest és un aspecte, també, que està afectant crònicament molta gent.

I, quant al tema de l'atenció a aquestes persones, vostè diu que ho han de fer les mútues; molt bé, però, com molt bé ha reconegut, també, després, la Conselleria té l'obligació de vigilar, supervisar i garantir els drets de tots els ciutadans i de garantir la qualitat d'atenció que fan aquestes mútues cap als ciutadans. Per tant, jo el que demano és aquest paper de la Conselleria, que garanteixi la qualitat de l'atenció per a aquestes dones.

Per altra banda, quan li demanava la necessitat d'un pressupost extraordinari, ja que estem parlant de pressupostos, o d'unes partides extraordinàries, crec que és important detallar-ho, perquè el seguiment, la formació d'aquest personal i el seguiment de les persones afectades recauen en unes persones molt honorables del Departament de Treball, del CRAM, que són capaces de fer una feina continuada amb els mateixos recursos que tenien fa quatre anys, però havent d'atendre, en aquests moments, incidències cada vegada més regulars, perquè també és veritat que, en la mesura que hem donat divulgació de la simptomatologia i que la gent es reconeix els símptomes, s'estan trobant cada vegada més persones afectades col·lectivament i aquestes persones van a recaure, totes, en els centres de revisions mèdiques que té la conselleria de Treball.

Per tant, crec que s'ha de donar recursos perquè aquestes persones puguin continuar treballant, i també estaria molt bé que la conselleria fes una reflexió oberta, amb aquestes mútues, perquè també ajudessin, elles, amb utilitat diagnòstica per poder captar l'abast dels trastorns neurològics que tenen aquestes dones. Es necessita un aparell per fer electroencefalogrames especials per a detectar la hipersensibilitat química múltiple, per exemple, que no és un cost especial; són dos milions de pessetes, però és que no s'ha pogut ni aconseguir; per tant, continuem anant a tribunals i defensant a tribunals aquestes dones, sempre amb la sensació que falten proves diagnòstiques.

Per altra banda –i amb aquest punt acabo–, en el moment d'anar a tribunals també ens trobem que les empreses aplicadores no diuen la veritat; no diuen la veritat del que han aplicat, i no tenen la sensació que tinguin una normativa clara al respecte. A mi em sembla que les normes i les multes que s'han d'aplicar són, també, una forma d'incidir-hi perquè les empreses no ens menteixin més i ens diguin exactament quins són els insecticides que estan aplicant, realment; uns es poden investigar en la inspecció de treball i els altres s'han de supervisar.

Necessitem una mica més d'esforç per acabar amb aquesta xacra per a Catalunya. Aquestes dones han quedat ferides, però no estan vençudes, i no ens hem de deixar vèncer. I en aquest sentit acabo, també, amb la Maria Mercè Marçal, que avui vull recordar, amb un tros que ella ens parlava de «vençudes, no, / ferides a l'arrel i a l'escorça, / marcades per l'empremta roent, / sense remença, del silenci, / del glaç». Espero que, amb la Moció, entre tots, puguem fondre el glaç, conseller.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller senyor Eduard Rius.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats, senyores diputades, jo també espero que amb la seva col·laboració puguem trencar el glaç i, per tant, anar avançant, i, en aquest sentit, sí que li vull dir a la senyora diputada, a la Dolors Comas, que voluntat d'arribar a un acord, doncs, sí, com jo crec que sempre hi ha estat, en aquest tema, i com ho demostra la Moció, en el seu moment, o, l'altre dia, amb la Proposició no de llei.

Ara: jo, en el tema de les indemnitzacions, no hi entraré, no hi continuaré entrant, en aquest tema. Nosaltres creiem que, en tot cas, haurien de ser les mútues d'accidents de treball i de les malalties professionals les que s'haurien de fer càrrec d'aquestes indemnitzacions i que, per tant, nosaltres, i en un tema d'extraordinària sensibilitat, doncs, el que no podem és, probablement, deixar-nos portar pel que, en aquest cas, es dirien els sentiments, sinó, en tot cas, fer el que jo crec que estem fent en aquest tema.

També he comentat abans que nosaltres volem continuar avançant, volem continuar assegurant que, realment, no es produeixin aquestes situacions i, per tant, volem promoure noves mesures, tendències a la minimització del risc i a la disminució de l'ús de plaguicides químics. Val a dir que, en aquest sentit, estem treballant en el foment d'un sistema de lluita integrada contra les plagues. Aquest sistema es basa, fonamentalment, en l'aplicació de mesures preventives d'ordenament i sanejament del medi, el control dels factors que afavoreixen el desenvolupament de les plagues, la lluita biològica i l'ús dels plaguicides més específics, selectius i de menor perillositat; el que són els plaguicides bioracionals. Només s'utilitzarien els plaguicides químics tradicionals, quan fos estrictament necessari. Val a dir que la lluita integrada té per objectiu el control de les espècies perjudicials a fi de mantenir-les per sota del llindar de tolerància.

Què és el que estem fent? Doncs, optar, per exemple, en l'àmbit de l'Administració de la Generalitat, per la contractació de les empreses de control de plagues que ofereixin aquest sistema, el sistema de lluita integrada, enfront de les que ofereixen el sistema de lluita química tradicional, així com restringir, en els centres de treball dependents de la Generalitat, les aplicacions preestablertes i sistemàtiques d'insecticides químics sense un diagnòstic previ que n'aconselli la seva necessitat, però també promoure i aconsellar que també prenguin aquesta opció els diferents ens de l'Administració local i també les empreses públiques i privades.

En aquests moments, estem elaborant material informatiu on s'expliquen els avantatges de la lluita integrada i el seu menor risc respecte a l'aplicació tradicional de plaguicides químics. I el que es farà després, doncs, és divulgar aquests conceptes mitjançant una campanya d'educació sanitària. També estem revisant, com vostè ha comentat anteriorment, senyora Carme Valls, els programes de formació del personal que treballa en

empreses de control de plagues, per tal de potenciar el coneixement d'aquest sistema. Val a dir que aquesta estratègia és de foment i no es pot fer obligatòria mitjançant una norma ja que, probablement, excediria el nostre àmbit competencial. És per això que hem proposat al Ministeri de Sanitat i Consum que, en el text de transposició de la Directiva de la Unió Europea que regula els biocides...

El vicepresident primer

Perdó, perdó. Senyor conseller, esperi un moment, si us plau. *(Pausa.)* Gràcies; pot seguir.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Moltes gràcies...I que entra en vigor el proper mes de maig, s'incloguin totes aquelles qüestions que poden contribuir a la racionalització de l'ús dels plaguicides i a la prevenció del seu risc associat.

En els treballs d'aquesta Directiva, harmonitzadora del mercat comunitari dels biocides, tindrem, també, una bona ocasió per a introduir els aspectes més adients de prevenció dels riscos associats a l'aplicació de pesticides d'ús ambiental, tot i que, des del Govern de la Generalitat, no descartem en aquest moment elaborar una nova normativa que estableixi les mesures complementàries de seguretat i de prevenció, si aquestes no queden ben especificades en la norma d'àmbit estatal, tal com es va posar de manifest, fa uns dies, en el debat de la Proposició no de llei sobre aquest tema, que transposi la Directiva esmentada.

Les mesures preventives, doncs, haurien de ser l'obligació de seguir unes pautes definides a l'hora de realitzar un servei de control de plagues, l'obligació del responsable del servei de control de plagues de lliurar un document informatiu amb tota la informació necessària per a garantir la seguretat del tractament, l'obligació de les empreses de control de plagues i dels distribuïdors de productes de disposar d'un programa d'autocontrol, etcètera.

Cal assenyalar que, enguany, tenim previst fer una campanya específica per a comprovar l'etiquetatge dels plaguicides que es venen o utilitzen a Catalunya, ja que, en les etiquetes, hi ha de figurar informació molt rellevant des del punt de vista sanitari, com ara el número d'autorització, les mencions de precaució, la indicació del nivell de toxicitat o el termini de seguretat. En aquells casos en què les deficiències comportin un risc per als usuaris o per a la població, s'ordenarà la immobilització cautelar i la retirada del mercat dels productes mal etiquetats.

Això és el que estem fent i continuarem fent, el que ja he comentat anteriorment: vetllar perquè les mútues d'accidents de treball i malalties professionals tinguin cura, donin l'adequada assistència a les persones afectades; ho facin d'acord, també, amb els protocols establerts pels grups d'experts, i també, evidentment, doncs, reforçarem les unitats dintre del sistema sanitari públic que estan atenent aquests malalts, per tal que ho puguin fer en perfectes condicions i per tal de minimitzar el dany que s'ha infringit a aquestes persones. En aquest sentit, doncs, com he dit abans, tenim voluntat

d'arribar a un acord perquè la nostra voluntat –hi insisteixo– és que aquestes situacions no es tornin a produir.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la formació ocupacional (tram. 300-00036/06)

El dissetè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la formació ocupacional, que, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, exposarà l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, senyor conseller, miri, no és nou però potser convé insistir-hi: a Catalunya, nosaltres considerem que no s'han gastat bé el diners de la formació ocupacional, o, dit d'una altra manera, s'han malgastat aquests diners. I volem fer una primera afirmació: qui sigui incapaç de reconèixer aquesta situació, al nostre entendre, s'incapacita per a resoldre-la. I a vostè, senyor conseller, de bon principi, ja li vull reconèixer que no és el responsable del passat; només és el seu hereu. I, vostè, més enllà de la solidaritat que ha de tenir com a membre d'un Govern que té un grau de continuïtat, perquè la seva responsabilitat no està en el passat, sinó precisament en el fet que vostè ha de ser a qui correspon, qui té la responsabilitat de solucionar-ho...

Reiteradament hem posat de manifest que el sistema de formació ocupacional desenvolupat pel Govern de la Generalitat no ha respost, al nostre entendre, ni a les necessitats de les persones sense feina ni a les de les empreses, i, al nostre entendre, això és el fet més greu; més, si m'ho permeten, fins i tot que els temes de què hem estat parlant aquest matí. L'existència d'empreses o de centres col·laboradors, com la del senyor Fidel Pallerols, o l'existència de fundacions relacionades amb Unió, o el tracte de favor que nosaltres hem denunciat que han rebut determinats centres... I permetin-me que obrim parèntesi, en aquest sentit: el fet que nosaltres relacionem que hi hagi empreses que tinguin una relació privilegiada amb Unió no vol dir –ni molt menys– que aquestes empreses ho facin malament; no són les empreses que estem posant en qüestió, sinó el Govern que reparteix els recursos –tanco el parèntesi. Perquè quedi clar i perquè se situïn les responsabilitats on estan, en el Govern, no en les empreses que reben les subvencions: les empreses tindran responsabilitats si ho fan malament, si no fan els cursos o si fan altres coses que, en alguns casos, s'han plantejat així. Repeteixo que el més important, tot i ser aquest tema molt important, és la utilització dels fons públics, la situació que es produeix de desajust entre l'oferta i la demanda, entre el que necessiten les empreses i els treballadors i el que s'està produint com l'oferta de formació.

El desajust entre l'oferta i la demanda s'expressa en el fet que, després d'esmerçar més de 7.000 milions en els últims quatre anys, ens trobem amb la contradicció que, per una banda, tenim 177.000 persones inscrites com a aturades en les Oficines de Treball de la Generalitat i, per una altra banda, existeixen greus problemes per part d'empresaris per a trobar oficis, no d'alta tecnologia, sinó oficis i professions tradicionals. Hi ha problemes a Catalunya per a trobar soldadors, calderers, torners, fresadors i ajustadors, i, això, amb 177.000 persones. Però és que aquestes persones, el 70% d'aquestes persones, tenen una formació que és d'estudis primaris cap a baix; el 70% del aturats que tenim no tenen cap formació professional i, a més a més, molts d'ells i d'elles porten més d'un any a l'atur, especialment les persones majors de quaranta-cinc anys, els joves amb fracàs escolar i les dones majors de trenta-cinc anys que volen retornar, així com els discapacitats físics, psíquics o sensorials.

Davant d'aquesta situació, els dos terços dels cursos estan destinats a activitats com informàtica, tècniques de venda i administració. Tota la formació és necessària, però això no casa, això no lliga; aquestes persones que són aquelles per a les quals hem de fer la formació professional necessiten altres especialitats i altres formes d'aprenentatge; no pot ser que, els dos terços, els esmercem en qüestions a què aquesta gent no pot arribar per les seves conseqüències, i que, a més a més, no té aquesta oferta. Així, doncs, considerem que el primer que cal fer és reconèixer aquesta situació que es produeix.

D'altra banda, convé conèixer, també, per què es produeix això. Bàsicament, perquè tenim un sistema que està girat del cap revés: no treballa per a les persones, no treballa per a les empreses, no té en compte les necessitats dels territoris. Hem dissenyat, s'ha dissenyat, s'ha plantejat un model on el que havia d'anar darrere, que eren els centres de formació, ho hem posat al capdavant. I això és fruit de la història; era l'única competència que tenia la Generalitat –és veritat– però, a partir d'aquí, hem generat un model que –ho repeteixo– ha estat capgirat; capgirat, perquè el que havia d'estar a la rereguarda, resolent els problemes d'ajust i demanda, l'hem posat al capdavant, i els centres col·laboradors, els centres de formació, no els mesurem per la formació, sinó que els mesurem per la capacitat que tenen d'intermediar; la intermediació correspon al servei públic d'ocupació i a les entitats que n'estiguin acreditades; els centres de formació han de donar formació i com de més qualitat millor, però no podem fer que els centres de formació siguin intermediaris, i sigui la valoració fonamental d'un centre de formació la seva capacitat de tenir una agenda que relacioni empresaris amb sindicats.

Això és una altra cosa; empresaris amb treballadors, perdó. Això és una altra cosa, això és un intermediari, no un centre de formació. Perquè resultaria que un bon intermediari seria el millor centre de formació, sense donar ni un sol curs. Per tant, el barem de qualificació està errat. Tenim un sistema que està capgirat. El sistema públic està més pensat per enviar alumnes als cen-

tres, està més pensat per plantejar una activitat per proveir d'alumnes als centres que no al revés.

Els sistemes propis del Departament de Treball estan per servir els que, teòricament, l'haurien de servir; estem tenint un sistema que està pensat de cara als centres col·laboradors, no de cara a les persones, de cara a les empreses, que són els veritables usuaris, els veritables receptors del servei públic.

Així, doncs, hi ha un problema conceptual. Jo el puc explicar, o me'l puc explicar perquè no han estat..., o la Generalitat no ha estat durant molt de temps Administració complementària. Allò era suportable, d'alguna manera, fins que, l'any 98, l'Administració de la Generalitat deixa de ser una administració complementària per ser l'Administració dels temes d'ocupació, l'única.

Convé capgirar, de veritat, el sistema que hem generat, i superar els problemes de gestió que s'han produït; una gestió que –ho repeteixo– produeix resultats com aquests, contradiccions com aquesta i alguns efectes, diguem-ne, tan poc desitjables com aquells de què hem estat parlant aquest matí.

Però, en tot cas, si hem fet aquestes denúncies és, fonamentalment, perquè ens dol; ens dol que no rebim els beneficis d'aquests recursos les persones que ho necessiten. Però, al mateix temps que hem fet les denúncies, cada vegada que les hem fet hem posat davant i per davant que hi havia un model diferent de fer les coses, i hem ofert una forma diferent de fer les coses. Ho hem fet reiteradament en aquest Parlament, ho tenim plantejat; hem plantejat, també, una altra forma d'actuar. Perquè, de veritat, tan difícil és que els poders públics –Generalitat i ajuntaments–, conjuntament amb les forces socials, ordenin i fixin les prioritats en base a les necessitats dels usuaris dels serveis d'ocupació, que són les persones aturades i les empreses en el territori? Això és tan difícil? No, això és senzill; si hi ha voluntat política es pot aconseguir.

Aquest és l'eix fonamental de la nostra proposta: aconseguir ajuntar al territori les necessitats de les empreses i dels ciutadans, mitjançant l'educació; en aquest triangle virtuós i perfecte, amb els pactes territorials que vostès s'han negat a plantejar i a desenvolupar d'una manera pràctica, no dirigista, pràctica, negociada i participada amb el territori i a través d'un sistema d'organització administrativa que estigui pensat a partir d'aquí. Vostès tenen 172 oficines en el territori, 1.000 funcionaris procedents del traspàs, 7 centres de formació, també, dotats –infrautilitzats, al nostre entendre. Aquest és el rovell de l'ou, és el moll de l'os sobre el qual s'ha de construir un veritable Servei Català d'Ocupació. Sota aquest moll de l'os hem d'anar posant capes suplementàries: els agents socials, els ajuntaments, les entitats sense ànim de lucre, les empreses, fins i tot, amb ànim de lucre, no hi ha problema, però l'hem d'organitzar de dintre cap a fora, no a l'inrevés. No pensar en el servei públic per donar servei al qui ha de col·laborar amb aquest servei públic.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Això és el que hem plantejat també amb la nostra proposta de creació del Servei Català d'Ocupació; això és

el que volem fer i el que volem plantejar. Si anem per aquesta via, crec que podem tancar, de veritat, una etapa que, al nostre entendre, no és gens modèlica del model de formació ocupacional que hem desenvolupat.

Esperem que amb la seva resposta del debat d'avui i posterior puguem fer una cosa que ajudi a tancar aquesta etapa, al nostre entendre, gens positiva.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller de Treball, senyor Lluís Franco.

El conseller de Treball (Sr. Lluís Franco i Sala)

Molt honorable president, il·lustres diputades i diputats, aquesta interpellació, independentment dels detalls puntuals que avui ha tret l'il·lustre diputat en la seva intervenció, se centra concretament en els propòsits de capteniment del Consell Executiu amb relació a la formació professional ocupacional. L'exercici efectiu del dret del treball, l'ocupació, no és només un dret bàsic del nostre actual marc constitucional; l'ocupació i el treball són una riquesa social, són un bé individual, són la millor fórmula del progrés col·lectiu d'un país, d'una banda, i de socialització, d'integració i de realització de les persones en el si de la seva comunitat, d'una altra.

Per facilitar l'accés a una ocupació a tots els ciutadans, un dels millors instruments –i en això sí que coincideixo– de què disposen els governs són l'educació i la formació. El Govern de la Generalitat de Catalunya, aquest i els precedents –i aquí discrepo– han tingut sempre com a prioritat l'educació i la formació.

En l'àmbit de l'ocupabilitat de les persones, l'educació i la formació permanent juguen un paper determinant, tot en bloc: reglada o no reglada, inicial o contínua, acadèmica o professional, bàsica o superior.

La competitivitat econòmica del nostre país, l'enfortiment de l'estat del benestar i l'ocupabilitat efectiva –objectius fonamentals del nostre Govern– depenen, doncs, d'una bona educació bàsica inicial –ho torno a dir: acadèmica o professional– i, durant gran part de la vida, d'una formació professional permanent, sigui ocupacional o contínua.

Jo venia a parlar de criteris de capteniment, però, ja que ha fet al·lusions al passat, em veig obligat a fer-hi també alguna referència, il·lustre diputat. Des de l'any 1985, el Departament de Treball va començar a desenvolupar una tasca permanent i creixent en la formació ocupacional, si bé no és fins al 1992 que rep la transferència del fons que abans gestionava l'Inem.

Durant tot aquest temps i fins avui el Departament de Treball ha anat desenvolupant un model de gestió de formació ocupacional propi, caracteritzat per tenir una concepció que utilitza al màxim les administracions públiques, com poden ser les locals i la societat civil. I ja que hem parlat de xifres i vostè ha citat l'any 98, aprofito per dir unes xifres de l'any 98. L'any 98, van participar en cursos de formació 55.837 alumnes aturats, dels quals han obtingut inserció laboral 32.696, la qual cosa suposa un percentatge del 67'51%. És a dir, il·lustre diputat –i perdoni que en aquest punt discrepi–,

dos de cada tres aturats que han fet un programa ocupacional estaven treballant en un termini màxim de sis mesos.

Conjuntament a aquesta formació ocupacional, no li negaré pas que hi han contribuït altres factors: el bon clima de diàleg entre els agents socials i el Govern, el creixement econòmic derivat d'apostar per una economia productiva i l'enfortiment continu de l'estat del benestar.

Sobre l'efectivitat del model, em referiré a tres xifres. La primera; miri: el desembre del 1994, a Catalunya, hi havia 330.275 aturats. El 31 de desembre de 1999, n'hi havia 174.175. En taxes d'atur hi havia, el 31 de desembre del 94, concretament, el 12'68% d'atur registrat. El 31 de desembre del 99 se situava a la meitat, al 6'48%. I una altra dada, entre el 94 i el 99 s'han creat a Catalunya al voltant de 355.000 llocs de treball. Què vull dir amb tot això? Vull dir que en això no puc compartir la seva apreciació que el model era un model absolutament incorrecte; els resultats em sembla que són prou evidents.

Evidentment, tot model s'ha d'adaptar a les circumstàncies que hi hagi en el temps, i a aquesta adequació és a la que faré referència quan citi els criteris de capteniment. També em dol a mi molt una referència que ha fet vostè sobre l'ús dels fons ocupacionals; l'únic que faré és repetir el que, malauradament, he dit aquests últims dies moltes vegades: aquests fons estan sotmesos a molts i molts controls; controls, per començar, del Departament de Treball, controls de la Intervenció General de la Generalitat de Catalunya, controls d'auditories externes, controls de la Sindicatura de Comptes, controls del Fons Social Europeu, i, si em permet, a més a més, evidentment, del control parlamentari, senyor diputat. Vostè sap que, sempre que ha demanat una dada, ràpidament se li ha facilitat; a més a més, he dit aquest matí –per si hi havia qualsevol dubte, esbandir-lo, perquè estic convençut que no hi ha res– que he obert un expedient informatiu intern.

Sobre els criteris de capteniment, que penso jo que era el centre de la interpel·lació que vostè em feia, miri: la situació actual de globalització de l'economia i els canvis profunds del mercat de treball suposen nous reptes que comporten l'adaptació de les polítiques actives a aquelles situacions que estan en aquests moments canviant. En aquest context, els aspectes que el Govern considera determinants en aquesta nova legislatura, en relació amb la gestió pròpia per a Catalunya de la formació professional ocupacional, són els que exposaré a continuació. Aquests aspectes es portaran a terme, com sempre, en un marc de diàleg amb els agents socials.

Primer: la integració dels tres subsistemes de la formació professional. Com a conseller, conjuntament amb la consellera d'Ensenyament, amb la qual compartirem alternativament la presidència, tinc la ferma determinació de donar l'impuls definitiu a la constitució efectiva del Consell Català de Formació Professional, amb representació de l'Administració local i d'organitzacions empresarials i sindicals.

Segon: vostè ha fet referència al tema local. El segon dels criteris de capteniment és l'ajustament de l'oferta anual de formació ocupacional a les necessitats del mercat de treball, mitjançant la col·laboració, entre d'altres entitats, de les mesures locals d'ocupació, de les organitzacions dels agents socials i de l'observatori del mercat de treball.

Tercer: concurs públic, com a metodologia de tots els atorgaments de recursos per a programes de formació ocupacional. La fórmula de concurs públic ja està en vigor per a enguany, d'acord amb l'Ordre de 14 de gener de 2000.

Quart: qualitat a la formació professional, que no vol dir que no hi hagués ja qualitat, sinó que anem a millorar aquesta qualitat. A tal efecte, l'assoliment d'uns estàndards de qualitat en tots els centres, entitats o administracions que gestionen programes de formació ocupacional és un objectiu prioritari del Departament de Treball per a aquesta etapa. Així ho recull l'Ordre marc que he citat, de 14 de gener. Per facilitar l'assoliment d'aquest objectiu, el Departament de Treball presentarà, en un termini de quatre mesos, un pla de qualitat per a la formació ocupacional. Aquest Pla està essent elaborat amb la col·laboració del Centre Català de la Qualitat, del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme i l'entitat de certificació del Laboratori General d'Assaigs i Investigacions.

Cinquè: creació de l'Institut Català de Qualificacions Professionals. El Govern, amb la col·laboració i la participació dels agents socials, a proposta dels departaments d'Ensenyament i Treball, està disposat a impulsar la creació d'aquest organisme.

Sisè: priorització de determinats col·lectius. Vostè ha fet referència que hi ha col·lectius que tenen especials dificultats, precisament. Si agafem l'Ordre, fixi's quins són els col·lectius que nosaltres prioritzem, són a l'article 3. Allà podrà vostè trobar la situació dels discapacitats, dels majors de més de 45 anys, d'aquells aturats que tenen llarga durada, del tema de les dones amb càrregues familiars, d'aquelles persones que es troben amb processos de reinserció, etcètera. Amb això, què vull dir? Vull dir, perquè penso que és el que s'ha de fer, que, per afavorir la integració d'aquests col·lectius, el Departament de Treball estableix una discriminació positiva. Aquesta discriminació es concreta en una programació d'actuacions adaptada a les seves potencialitats, que té, naturalment, un objectiu clar: la inserció laboral.

I setè i últim: diàleg social i participació. Tot això ho farem, com ja ho hem dit tantes vegades i ho hem fet: amb la participació i la col·laboració dels agents socials en el si dels òrgans de participació institucional en aquest àmbit concret.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, miri: hi ha arguments que han utilitzat moltes vegades, i el pitjor que pot fer un és acabar creient-se la seva pròpia publicitat. Ho dic per una cosa. La primera: la formació no crea ocupació; per tant, la baixada de l'atur no depèn de la formació. El que crea ocupació són les expectatives de negoci i satisfer les necessitats no cobertes pel mercat i que complementen els serveis públics. La formació ajuda a millorar l'ocupabilitat de les persones, però no crea ocupació. Per tant, la baixada de l'atur no té res a veure amb la situació de la formació. Podria produir-se, aquest tema, i li explicaré per què; l'hi explicaré. En tot cas, diguem que és una condició necessària però no suficient –necessària però no suficient–; vostè ho entendreà. Per tant, no hi ha una relació, hi ha altres factors que són més importants.

El segon factor: tenim una formació de molta qualitat i la fem tan bé que tothom es col·loca, i, com que resulta que la gent, els alumnes, tots es col·loquen, ho fem molt bé. Miri: la col·locació a Catalunya, l'any de referència que vostè ha dit, va pujar, en nombre de contractes, a 1.400.000. Quanta gent d'aquesta que es va col·locar havia rebut un curs? El 2% –el 2%. Sap quin és el problema? Que s'ha produït una selecció negativa dels alumnes. Com que els centres reben les subvencions perquè els seus alumnes es col·loquin, cerquen els alumnes que més es col·loquen, i els més difícils queden arraconats; fomenten una selecció negativa, contrària als interessos. I els centres busquen els alumnes més ocupables i, als més ocupables, els donen més formació. Aquest és un sistema pervers, perquè fem que la gent que més ho necessita –el 70% no tenen formació i estan a l'atur– es quedin clavats, i tenen atur de llarga durada. Aquest és el problema fonamental. I jo estic d'acord amb vostès que hi ha controls, però l'existència de controls no resol tots els problemes; amb controls i tot, hem tingut Pallerols. Per tant, eh?, hi ha altres coses; per tant, bé, que hi hagi controls, però no diguem que això ens assegura i ens dona tota la tranquil·litat: jo mai crec que hem de pronunciar-nos en aquest sentit; per tant, diguem-ho.

Em sembla bé que vostès recuperin el pacte que van signar fa dos anys i que han tingut congelat; em sembla perfecte que parlín de crear el Consell Català de la Formació Professional, que van pactar fa dos anys i que no està fet; em sembla perfecte que posin en marxa aquests instruments del Pacte per a l'Ocupació que van signar amb els sindicats i amb els empresaris i que ha estat congelat, i, per tant, en aquest sentit, mai és tard quan la *dicha* arriba, no?, i, des d'aquest punt, estem..., jo estaria molt satisfet, en aquesta direcció.

Només un punt que crec que és el que ens continua separant. Perquè tot això funcioni, hi ha d'haver un compromís i una integració dels agents socials amb el territori. El diàleg no és el mateix que la participació i el compromís. Això només pot funcionar de veritat si hi ha una participació efectiva i real dels agents socials, i això no només és diàleg, és un compromís que va més enllà, i això vol dir, bàsicament, que, per la independència que han de tenir els agents socials, dels governs, dels partits, de les institucions, la participació mai es

pot produir dintre de les estructures d'un govern. Es pot produir en organismes autònoms instats pel Govern, dirigits pel Govern i oberts a tot el conjunt de la societat. Tenen experiències organitzatives dintre de la pròpia Generalitat que permeten mantenir el control per part del Govern, la responsabilitat i, al mateix temps, la integració dels diferents agents operatius. Ho tenen. Saben que és possible i, per tant, l'element bàsic perquè aquest camí avanci és la creació d'aquestes estructures, que permetin, no tan sols el diàleg, sinó la integració i el compromís dels agents socials, dels empresaris i de les altres administracions. Això és, precisament, jo crec, l'element no *baladí*, l'element important que farà que aquestes propostes que poden ser positives, que anirem seguint, perquè moltes d'elles coincideixen amb el que hem vingut dient durant molt temps, puguin reeixir. Ara, si obliden aquesta peça tan important, possiblement, l'èxit i el resultat i els beneficis d'aquesta actuació es reduiran en un percentatge molt important.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. L'honorable senyor conseller de Treball té la paraula.

El conseller de Treball

Senyor president, il·lustres diputats i diputades, a mi em permetrà fer alguns comentaris amb relació a la seva intervenció que, com a mínim, em semblen contradictoris.

D'una banda, critica els cursos que es fan, dient que són cursos que no serveixen –ho ha dit i ha citat alguns exemples– i, per altra banda, comenta que els centres –molts d'ells públics–, van a buscar els alumnes, i fan aquests cursos, perquè són els que més fàcilment s'insereixen. Aquí, personalment, jo penso que hi ha una contradicció; pot haver-hi un error en una cosa o pot haver-hi un error en l'altra, però no pas les dues coses alhora.

Després, sobre el sistema que funciona o no funciona. Disculpi, però jo, aquí, faré referència als agents socials –el que vostè fa. Els agents socials s'han mostrat, en totes les seves declaracions, dient que el que cal, d'alguna manera, és anar reordenant o reactualitzant l'adaptació d'aquests recursos, però jo, almenys, no he entès mai, en cap de les seves declaracions, una crítica que el sistema no funcioni.

Tercer aspecte. Diu: el poder local. Miri: jo li he parlat de les meses locals. I, aquest any, les meses locals –i suposo que estarà d'acord amb mi que és poder local– ens han fet arribar –i es tindran en compte a l'hora del concurs– quines són les seves ofertes o el que consideren que són les necessitats en el seu territori. Per tal motiu, no només parlem de diàleg, sinó que el fem efectiu.

I, respecte al fet que nosaltres fem belles promeses i que al final, el sistema, ens el creiem nosaltres, que era una altra de les crítiques que m'ha semblat que vostè també ha fet. Miri: parlant, concretament, del Consell de Formació Professional, en el Consell de Formació

Professional s'està amb els agents socials que intervenen, intentant conciliar quins són els membres que en formen part. I això es fa a impuls, precisament, de la Generalitat de Catalunya. Per tal motiu, no ens poden atribuir, a nosaltres, un tema que es derivat d'una altra situació que és diferent, però aquí ho torno a refermar: farem tot el possible. I no va ser possible constituir el Consell de Formació Professional, però això no va evitar que, durant la legislatura anterior, es fessin algunes intervencions o algunes reunions, precisament, per veure com podria tirar-se cap endavant el Pacte per a l'Ocupació.

I, perdonin, però he vist una altra contradicció dins de les seves paraules. Vostè parla de casos i després, acte seguit, diu, dels casos, que les empreses fan les coses bé en molts aspectes. Bé, precisament, nosaltres tenim enllestit tot el sistema de controls i el que li puc dir és que tots els controls sempre han sortit favorables a com s'estaven fent les coses.

Jo, senyor diputat, el que penso i pensava que anàvem a parlar era, precisament, de criteris de capteniment de cara al futur. I el que aquí no anàvem a fer és entrar en una dialèctica d'un cas concret o un altre. Perquè jo li dic: com a conseller de Treball, em nego rotundament –em nego rotundament– a entrar en aquest tipus de dialèctica. El que sí que li puc dir és que penso que, les coses, segur que no les estem fent tan malament; miri les conclusions de la cimera de Lisboa: dins de la cimera de Lisboa, una de les conclusions és que, precisament, el que s'ha de fer és reforçar, i jo penso que és en la línia que ho estem fent, el tema de les polítiques actives.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre política lingüística, especialment pel que fa al balanç de l'aplicació de la Llei 1/1998, del 7 de gener, de política lingüística (tram. 300-00073/06)

El divuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre política lingüística, especialment pel que fa al balanç de l'aplicació de la Llei 1/1998, del 7 de gener, de política lingüística. La presenta el Grup d'Esquerra Republicana i, per fer-ne l'exposició, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Senyor president, senyores i senyors diputats, ja fa un cert temps que un intel·lectual, escriptor i també polític va referir-se al concepte que ell anomenava «fatiga de la catalanitat»; un concepte que, si el relacionem amb la política lingüística i amb el present i el futur de la llengua catalana, s'entén perfectament. S'entén perfectament que portem vint-i-tres anys de sistema democràtic –vint d'autonomia política– i que, per primera vegada

en la història d'aquest país, tenim uns joves, unes generacions que han nascut, que han crescut i que han estat educats en aquest marc d'autonomia i de democràcia, però que, en canvi, a l'hora de la veritat es troben que tenen una llengua... No sé si amb la meua intervenció molesto algú, senyor president...

El president

Esperem que no. Per tant, prego a la cambra que es posi en disposició d'escoltar el diputat que té l'ús de la paraula.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies... Tenen, aquests joves, aquestes generacions, doncs, la sensació de trobar-se davant d'una llengua secundària.

Ara fa dos anys, es va aprovar en aquesta cambra una Llei de política lingüística que tenia com a objectiu avançar en la normalització de l'ús de la llengua catalana, i també de l'aranès, en el conjunt d'àmbits normals d'ús d'una llengua normal. De la Llei, en depenien distints reglaments que, en el transcurs d'aquests dos anys, el Govern hauria hagut d'anar desenvolupant; reglaments que donessin cobertura legal a l'ús del català en els òrgans de la Generalitat amb relació a les corporacions locals, amb relació a les universitats –i, en el tema de les universitats, el termini ja ha passat–, a l'Administració de justícia, a la possible modificació dels percentatges de català en ràdios en concessió, al cinema, a la informació de consumidors i usuaris, a la toponímia i a l'antroponímia.

Òbviament, és bo que comencem, en primer lloc, per l'ús que ha fet el mateix Govern de la Generalitat d'aquesta Llei en allò que afecta de manera directa la seva competència. I, per tant, voldria fer-li, senyor conseller, un seguit de consideracions per tal de conèixer, el meu Grup, i de conèixer, la resta de grups de la cambra, les mesures que el Govern ha adoptat amb relació a l'aplicació de la Llei. Per exemple, l'article 11 es refereix a mesures de reciclatge per al coneixement de la llengua catalana del personal funcionari de la Generalitat de Catalunya. Volíem saber, aquestes mesures, exactament, en aquests dos anys que han passat des de l'aplicació de la Llei, quines han estat i en què s'han concretat; també, quines mesures s'han adoptat –la Llei l'obliga, el Govern– per a incrementar l'ús del català en l'atenció al públic: la senyalització i els cartells d'informació general, diu la Llei, dels establiments d'atenció al públic, que han d'estar, almenys, en català; dos anys després de l'aplicació de la Llei, la realitat és que tota la senyalització i tots els cartells d'informació general estan almenys en castellà; en algun lloc, fins i tot, n'hi ha en català; és possible de trobar-ne en català.

Un altre article fa referència a l'ús del català en productes, per tant, l'etiquetatge. Hi ha, a més a més, una proposició no de llei presentada pel nostre Grup, i que, en el seu moment, va ser defensada pel diputat Ferrer i Gironès, amb relació a un tema específic com era el tabac, en el qual no ens consta que, més enllà del que aquest Parlament va aprovar per a reforçar la Llei, s'hagi fet ni un sol pas.

Ens demanem, per exemple, en tot el relatiu a la indústria farmacèutica, que, en bona part, està instal·lada aquí, quines mesures hi ha, quines mesures s'han pres, perquè hi hagi un tractament decent, com a mínim, en relació amb el català.

La Llei obliga també el Govern de la Generalitat a adoptar mesures per millorar la presència del català en la publicitat. Voldríem conèixer –i probablement aquest món a vostè no li deu ser llunyà– quines són aquestes mesures que, en dos anys, ha adoptat el Govern. Diem això, més que res –no per res, de bon rotllo, eh?, de bon rotllo institucional–, perquè alguna cosa deu passar quan resulta que en aquests moments hi ha una llei, un projecte de llei de publicitat dinàmica, on no hi ha ni una sola línia, ni una sola ratlla, ni un sol mot, en un projecte que ens ve del Govern, que faci referència a millorar o a incrementar l'ús del català en aquest àmbit. Nosaltres, evidentment, ja ho farem, a través d'esmenes, però ens semblava que teníem un Govern amb una sensibilitat mínima per a aquests temes.

Un altre article diu que la Generalitat ha d'adoptar, també, mesures per incrementar l'ús del català en centres de treball; doncs, molt bé, quines són les mesures de foment que ha adoptat el Govern en relació amb aquest tema?

La Generalitat, segons la Llei, ha d'estimular en els convenis col·lectius l'ús del català i, fins i tot, es parla, específicament, del concepte de clàusules lingüístiques en els convenis col·lectius per fomentar el coneixement i l'ús de la llengua catalana en els centres de treball. Quants convenis –llàstima que hagi marxat el conseller de Treball– s'han signat a Catalunya els dos darrers anys, d'ençà de l'entrada en vigor de la Llei, que incorporin clàusules lingüístiques per fer present el català amb normalitat en aquest àmbit? El mateix podríem dir dels rètols i les informacions fixes a l'interior dels centres que haurien de ser, almenys, en català, i que, normalment, són, almenys, en castellà i, en ocasions, una mica en català.

L'article 37 de la mateixa Llei preveu mesures per fer possibles bonificacions i exempcions fiscals en relació amb activitats de normalització lingüística. Quines ha acordat el Govern que podrien ser possibles? Però és que una llei d'aquestes característiques, òbviament, ha de mirar el present i ha de mirar el futur. És a dir, s'ha de dotar del que els sociolingüistes i els que es dediquen a la planificació lingüística anomenen, o anomenem –perquè sóc professionalment del ram–, mesures de planificació.

L'article 39 diu que el Govern de la Generalitat es dotarà de programes periodificats per establir els objectius, les mesures a aplicar i l'avaluació dels resultats. Doncs, molt bé, en dos anys, senyor conseller, tindríem interès de conèixer quins són els programes periodificats, és a dir, temporalitzats, que ha preparat el Govern sobre aquest tema.

La mateixa Llei diu que hi ha un instrument indispensable per al Govern, que és saber el terra que trepitja. I d'això se'n diu mapa sociolingüístic de Catalunya, revisat cada cinc anys per readequar la política lingüística a la realitat. Doncs, molt bé: senyor conseller, com te-

nim el mapa? Quina cara fa el mapa? Quines impressions anem traient de tal com va quedant el mapa? Per a quan el mapa?

La Llei parla també de la conveniència, de la necessitat, de l'obligació de comparèixer a fer un informe anual al Parlament, no de la política cultural, en general, sinó específicament de la política lingüística, de les actuacions en política lingüística i dels resultats obtinguts.

Però hi ha més. També la mateixa Llei es refereix a la conveniència de vetllar per una presència millor de la llengua catalana en els mitjans de comunicació estatals, europeus i internacionals. N'hi ha que, òbviament, se'ns escapen de les nostres mans, des del punt de vista legal, però, en un terme específic, en un àmbit específic que paguem entre tots, per exemple, la programació internacional de Ràdio i Televisió Espanyola, la internacional, no la interior de l'Estat: quines mesures, en dos anys, ha adoptat el Govern de la Generalitat perquè el català hi aparegui i se sabés que existeix, ja que en aquests moments és absolutament monolingüe?

Com està allò que preveu la mateixa Llei, que és la participació del Govern de la Generalitat en un organisme comú per al conjunt de territoris de llengua catalana? Quins passos s'han fet en aquest sentit?

I un altre tema. Tota llei que vulgui ser llei, i no un brindis al sol o un poema malgirbat, té el que se'n diu garanties de compliment. Els que van votar favorablement a aquesta Llei..., nosaltres no la vam votar favorablement, l'acatem perquè emana d'aquest Parlament i, per tant, també és nostra i el que hem de fer és que es compleixi. Llegim que la Llei estableix un règim sancionador que remet a altres normatives; doncs, voldríem saber també, en dos anys, quantes sancions s'han imposat d'acord amb la Llei, i si no se n'ha imposat cap, si vostès creuen des del Govern que no s'ha produït, en cap moment, la més mínima mesura d'incompliment de la Llei de política lingüística que ha aprovat aquest Parlament.

Ho deixo aquí perquè veig que em queden, doncs, escassos segons. Tindré oportunitat en la segona intervenció de precisar-li alguns d'aquests aspectes.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor conseller de Cultura, té la paraula.

El conseller de Cultura (Sr. Jordi Vilajoana i Rovira)

Molt honorable president, il·lustres senyores i senyors diputats, senyor Carod-Rovira, en primer lloc –i vostè hi ha al·ludit– fa exactament una setmana vaig comparèixer a la Comissió de Cultura d'aquest Parlament per exposar en una sessió informativa les grans línies d'actuació del Parlament, i, dintre d'aquesta exposició, vaig dedicar, segons alguns diputats, massa temps, de l'ordre d'uns trenta minuts –se'm va dir «quaranta minuts»– a intentar fer un balanç de la política lingüística i marcar una miqueta quin era el capteniment del Govern respecte a aquesta política.

També, d'altra banda, li voldria dir que, del balanç de l'aplicació de la Llei de política lingüística, en el mes de març de l'any passat es va fer una presentació aquí, tal com marca la Llei, i evidentment, la tornarem a fer aquest any, i la idea és que en les properes setmanes puguem fer l'informe de l'any 99, en què algunes de les preguntes que vostè em plantejava tindran resposta. En aquest sentit, vam tenir una reunió fa unes setmanes amb el Consell Social de la Llengua, i vam intentar fer aquest plantejament, i recordar, doncs, això, que en el mes d'abril faríem aquesta presentació al Parlament.

Dit això, vull manifestar que, pel Govern, el català és un element fonamental de la nostra identitat i que és la veu en la qual s'expressa la nostra cultura, i, per tot això, és un element determinant en la nostra política d'actuació.

Nosaltres entenem que la Llei de política lingüística ha consolidat el model d'escola, d'administració i de mitjans de comunicació públics catalans i en català que hem construït en els darrers vint anys, com vostè comentava abans. Hem impulsat l'ús social del català, principalment, en el món del dret, en els mitjans de comunicació, en les indústries culturals, en les noves tecnologies i en el món socioeconòmic. En aquests àmbits pretenem seguir incidint de manera progressiva, avançant d'acord amb les disposicions transitòries de la Llei, amb constància i convicció, però és evident que una llei no es desenvolupa només en dos anys, sinó que és una tasca continuada, i que, a més, l'hem volgut fer al voltant del diàleg i la concertació.

Pel que fa al desplegament reglamentari de la Llei, aquest any, enguany, ens proposem –tal com vaig anunciar en la meua compareixença– tramitar i aprovar sis normes reglamentàries que se sumaran als sis decrets aprovats fins ara.

El Govern ha procurat que l'adaptació de les empreses i altres entitats a la Llei fos progressiva i feta sempre per mitjà de la concertació social. I, en aquest sentit –vostè em parlava de quin tipus d'acords–, s'han desenvolupat trenta convenis amb grans companyies, amb forta presència a Catalunya, i amb unions i associacions empresarials representatives del comerç, l'hoteleria, les finances, les assegurances i la indústria. Aquests convenis afecten, directament o indirectament, més de 160.000 empreses i establiments. D'altra banda, el Consorci per a la Normalització Lingüística ha signat més de 350 convenis amb empreses i entitats ciutadanes per a assessorament, formació, o preparació, i execució de plans lingüístics concrets; 350 convenis d'aquestes característiques, que vostè em preguntava què feia.

El Govern es proposa mantenir el mateix ritme amb la voluntat d'aconseguir el compliment íntegre dels preceptes de la Llei, tot actuant de manera selectiva en aquells sectors que tenen gran repercussió en la ciutadania: grans superfícies, grans magatzems, benzineres, cadenes de comerç i d'hoteleria en règim de franquícia, banca i assegurances, i serveis públics.

També ens proposem mantenir la política de concertació social aconseguint nous acords amb grans empreses i organitzacions econòmiques que puguin collaborar en

la introducció del català al món econòmic i professional, fins i tot en aspectes que la Llei no estableix, però que ho mou, i així s'ha fet amb companyies com SEAT, com Derbi, que han incorporat el català en tots els seus processos tècnics, i també en els seus manuals de manteniment dels automòbils.

Es tracta que el català estigui realment present en la publicitat –i vostè ho plantejava–; volem la retolació, la senyalització, els cartells d'informació general, les ofertes de serveis, les comunicacions empresarials, els contractes d'adhesió, les pòlisses bancàries i d'assegurances i, en general, el món econòmic. En aquest sentit, i en l'àmbit publicitari –que vostè deia que jo conec especialment–, li volia donar algunes dades que em semblen significatives. Per exemple, jo vull agrair que el sector ha fet un esforç important en el sentit de doblatge en català del que és el mitjà televisiu. I, només a Televisió de Catalunya, de l'any 98 al 99, hem passat del 92% d'espots en català al 94% d'espots en català en emissió. I també, diria, no tenim les mateixes dades amb la mateixa profunditat, però, que hi ha hagut un increment clar a Televisió Espanyola a Catalunya i a Antena 3. En aquest sentit, vostè plantejava què havien fet a Televisió Espanyola: d'alguna forma sí que s'han aconseguit coses importants, com són les desconexions en català, tant d'Antena 3 com de Tele 5, i això s'ha produït l'últim any.

Respecte a la presència publicitària al carrer, pel que fa a les tanques, que és un altre element, jo diria, que havíem de mobilitzar, en el mes de maig del 97 estàvem situats al voltant del 26% de les tanques que eren en català; el maig del 99 aquest nivell ha pujat al 38%. Em dirà vostè: «no és suficient»; però, evidentment, hi ha un progrés, i el que és important és que progressem en aquesta línia.

Les nostres prioritats són treballar en el terreny dels mitjans de comunicació i, sobretot, en la premsa diària, de manera especial en la premsa esportiva i en la premsa periòdica de quiosc. En aquest sentit no tenim encara els resultats de l'evolució del 99, però sí que podríem dir-li que hi ha hagut un creixement en el 98, que estava en el 20% en català i hi ha hagut un creixement, i l'objectiu és acostar-nos al 30%. I entenem que podem aconseguir aquesta fita que torna a ser una fita important.

Quant a la presència del català a la ràdio comercial, l'objectiu és aconseguir, tal com marcaven les previsions, que el 75% de les emissores de freqüència modulada emetessin el 50% del seu temps en català. En aquests moments, a partir de les noves freqüències concedides, arribarem a una situació que el 71% de les emissores a Catalunya emetran el 50%.

També en el cinema, en aquests moments, estem en un procés de diàleg que jo crec que pot arribar a una situació en la qual puguem aconseguir, per pacte, un acord on ens puguem trobar de l'ordre de dotze, quinze pel·lícules doblades en català a curt termini, i que aquestes es distribueixin al voltant d'unes quinze sales. Això ens situaria en un canvi radical respecte a la situació anterior que, en dotze anys –en dotze anys–, s'havien doblat tretze pel·lícules. En els darrers sis mesos se n'han do-

blat set, i entenem que aquí hi ha un canvi significatiu i el diàleg es manté.

Per altra banda, volem també arribar a nous elements de distribució importants, que ja han fet un esforç, que és, concretament, les plataformes digitals, que ja estan emetent, per exemple, el futbol amb opció en català. Voldríem, també –jo crec que el diàleg serà possible, l'acord serà possible–, que facin el mateix planteig amb el que seria el cinema, tant en el pagar per veure com en el seu cinema temàtic.

També s'ha fet un esforç, i comença a haver-hi resultats en altres terrenys, com podria ser en el món del dret. I li donaré algunes dades que em semblen significatives. El nombre d'escriptures en català: l'any 96 l'estimació va ser de 25.000; en el 98, 64.000, i la previsió per a aquest any 99 està al voltant de les 100.000.

En l'àmbit judicial se segueix experimentant un augment progressiu en el coneixement del català per part del personal de l'Administració de justícia, que passa d'un 38%, l'any 97, a un 42%, l'any 98.

Cal destacar també el gran nombre de documents traduïts al català per companyies d'assegurances, bancs i caixes, així com els convenis signats amb sis col·legis d'advocats catalans i l'augment del nombre de canvis registrals pel que fa a la catalanització de noms, que passen de 110 l'any 97, 511 l'any 98 i 1.249 l'any 99.

En el terreny de la coordinació amb altres terres de parla catalana, que vostè ha plantejat, sap molt bé que es va fer un acord amb el Govern de les Illes Balears, en el sentit del que serien còpies de cinema, doblatge i distribució de vídeos, i, concretament, el 17 d'abril signarem un nou acord que, a més a més, volem ampliar a tots els territoris de parla catalana, pel qual tindrem una política conjunta de difusió i d'expansió, i, concretament, la figura de l'Institut Ramon Llull, que volem desenvolupar conjuntament les Illes i nosaltres, tindrà com a prioritat la difusió exterior del català i de la nostra cultura.

És evident que nosaltres volem seguir avançant en aquesta línia i que ho farem amb decisió. Creiem que per la línia del diàleg i la concertació s'estan aconseguint fets i que en aquests moments la progressió és clara.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Vostè s'ha referit al que semblava que era d'entrada un dels grans èxits, s'ha referit al tema de les notaries. Sembla que, pel que fa referència al món del dret, almenys fins ara, la presència escrita de la llengua catalana és francament minoritària, fins a límits d'una ridícula gairebé infinita. En el cas concret de les notaries fóra bo de saber explícitament si pregunten, tal com demana la Llei, als clients, als usuaris, per quina llengua opten, i en el cas que això no es plantegi així, si

realment les escriptures passen o no a redactar-se directament en català.

Crec que hi ha un element que nosaltres volem posar sobre la taula, i és el fet que ens fa l'efecte d'una certa sensació de relaxació institucional, en el sentit que bona part de l'articulat de la Llei necessitaria algun tipus d'element de comprovació, d'avaluació de fins a quin punt allò que diu la Llei es compleix o no. És a dir, permeti'm una pregunta potser molt elemental: dels 135.000, 140.000 funcionaris que deu tenir la Generalitat, quin nombre té destinats el Govern de Catalunya a vetllar pel compliment estricte de la Llei de política lingüística? És a dir, quants es dediquen a veure fins a quin punt aquesta Llei, que és la que ara és objecte d'aquesta interpellació, s'aplica efectivament en el territori de Catalunya?

Ha parlat vostè d'un bloc socioeconòmic, d'un bloc d'empreses, 160.000 empreses que es veurien afectades per alguns d'aquests convenis que han signat amb la Generalitat. Home, també és mala sort que, de 160.000 empreses que hi ha, a nosaltres gairebé no ens en toqui mai cap, d'aquestes empreses; segurament, deu ser una qüestió de no encertar l'empresa adequada, però ens fa l'efecte que, per exemple, només els acords que s'han fet amb entitats d'estalvi preveuen, per exemple, un ús intern de la llengua catalana a l'empresa amb unes mínimes condicions de normalitat, i a la resta tot fa pensar que és més com una mena de concessió que es fa per una voluntat de bona relació amb el Govern de Catalunya.

Per exemple, això és una etiqueta d'un producte fet a Catalunya, farmacèutic, està fet no, en fi, a Quintanilla de Onésimo, sinó a Barcelona, a la Gran Via de les Corts Catalanes; és un text monolingüe. Jo em demano si el seu Govern preveu que en algun moment, aquest text, no que el tinguem no en castellà, que el tinguem amb tantes llengües com sigui, i com més millor, però: el tindrem mai en català? És a dir, quan ho veurem en català? Què fa el seu Govern per no discriminar els ciutadans i ciutadanes d'aquest país, que ens fa gràcia, ens fa il·lusió, volem fer un cert ús de la normalitat tenint això també en català?

Vostè ha parlat d'assegurances. Qui té, aquí, en aquesta sala, en aquest hemicicle, o vostè mateix, qui té una assegurança, per exemple, d'automòbil en català, a banda del senyor Camps? És generalitzable això al conjunt de ciutadans i d'usuaris? Fóra bo que ho sabéssim i que ho veiéssim.

I encara un altre aspecte que, també, per nosaltres, és fonamental: tot el relatiu al tema de l'ensenyament. Ara, amb la implantació de l'ESO, en aquelles zones on el català no és en l'àmbit territorial la llengua majoritària de la població, resulta que el català ha anat reculant com a llengua de l'ensenyament, i sobretot en instituts de tot el que serien els distints cinturons metropolitans de Catalunya hi ha hagut una reculada realment important, amb un gran element de frustració, com és amb la implantació de l'ESO i, escurçant-se a l'edat de dotze anys, això ha comportat que després d'un període d'immersió lingüística en llengua catalana a la primària es passa a la secundària, on el català es

troba en una situació d'absolut desequilibri en relació amb la llengua castellana.

Ens demanem si hi ha també aquí una inspecció regular; quin cas es fa, per exemple, de les disposicions que s'adopten des del Sedec a la Generalitat? Quin balanç fan de la presència del català en la informàtica? Un altre apartat és el tema de les autoescoles; a les autoescoles, francament, s'avança poquíssim, la pràctica totalitat de les classes són en castellà i, a més a més, el material en català és més car que el material en llengua castellana.

El mateix podríem dir en relació amb la formació no reglada, les enormes dificultats que hi ha en la formació ocupacional i en la formació contínua, o la paradoxa de trobar de vegades formació, alfabetització en llengua catalana per als adults magribins, i després hi va el càrrec de la Generalitat i engega a dida tota la feina feta perquè s'hi expressa i s'hi dirigeix exclusivament en llengua castellana.

Hi ha instruments importants, com és el Consorci. Resulta que al Consorci per a la Normalització Lingüística, encara ara, el 70% de l'activitat, del temps, es destina a correcció ortogràfica de papers de la mateixa Administració, quan hi ha excel·lents professionals que es podrien dedicar de cara enfora a fer avançar l'ús de la llengua catalana i a la normalització lingüística.

En el terreny també de la televisió hi ha un article, l'article 25, que diu que la Generalitat ha de facilitar la recepció correcta a Catalunya de les televisions d'altres territoris que emeten en llengua catalana. Doncs, bé, quins passos s'han fet perquè es puguin captar aquí, per exemple, els canals del Canal 9, de la Generalitat Valenciana...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Carod-Rovira

Acabo, senyor president. ...Que són elements fonamentals d'un espai català de comunicació?

I encara un altre de molt concret. L'article 28 diu que la Generalitat ha d'afavorir, estimular i fomentar producció, edició i distribució de material escrit i auditiu en llengua catalana destinat a persones invidents. Quines mesures ha fet també el Govern en aquest sentit?

En definitiva, i per acabar, es tracta, senyor president, es tracta, senyores i senyors diputats, senyor conseller, de convertir la llengua catalana en un idioma associat al prestigi, a la utilitat, a la modernitat, a la simpatia i probablement també en molts casos a la transgressió, i em fa l'efecte que sovint algú pot tenir la temptació d'acusar d'una certa deixadesa institucional i d'una certa dimissió de responsabilitats governamentals el Govern de la Generalitat en tot allò que fa referència a la política lingüística que ha d'aplicar.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Cultura

Miri, ha parlat d'un tema que és la presència a Catalunya d'altres televisions d'altres territoris de parla catalana. És clarament la nostra voluntat; la Llei de tercers canals s'havia d'aprovar en l'anterior legislatura, hi havia una proposta concreta, no es va aprovar no per culpa del Govern de la Generalitat, que hi ha una voluntat clara en aquesta línia, perquè quan això es produeixi permetrà perfectament l'accés lliure i absolut a tots els territoris veïns a Catalunya d'aquestes televisions.

Vostè preguntava: «Algú...?». Escolti, jo abans no he volgut dir empreses concretes, però si vostè se'n va a una companyia d'assegurances com la Winterthur vostè tindrà la pòlissa en català sense cap tipus de problema. Però, és que a més a més, si vostè es compra un automòbil de la casa SEAT vostè tindrà tot el manual d'instruccions en aquesta línia. Són exemples concrets, no és un tema teòric.

Si vostè va a mirar cadenes de botigues importants en qualsevol tipus, d'hoteleria, de confecció, etcètera, vostè veurà l'esforç importantíssim que han fet, i si parlem del terreny de la banca, vostè veurà l'esforç que han fet no només banques properes, sinó que el Deutsche Bank en aquests moments té tota la senyalització, tota la senyalització de la seva banca a Catalunya tota en català. I no estic parlant ara d'elements així..., estic parlant del Deutsche Bank, estic parlant del Barclays, estic parlant del Banc de Santander, que és una de les companyies que primer va signar el conveni i que l'està aplicant.

Per altra banda, estem revisant aquests convenis, concretament amb Telefónica, que és una altra companyia que ha fet un esforç molt important en els dos últims anys. Tenim una reunió en els propers dies per analitzar el conveni, per actualitzar-lo i per seguir modificant elements.

És a dir, escolti'm, que hi han elements per potenciar? És claríssim. Però el que li puc garantir és que la voluntat del Govern és seguir avançant progressivament en el desenvolupament d'aquesta Llei.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre els centres d'acolliment per a infants i adolescents desemparats (tram. 300-00130/06)

El dinovè, i últim punt de l'ordre del dia d'avui, és la interpellació al Consell Executiu sobre els centres d'acolliment per a infants i adolescents desemparats. Per explicar-la, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, tot i que en el darrer Ple vàrem tenir ocasió d'aprovar una moció que va ser el resultat d'un ampli consens, una moció que va ser el fruit d'un redactat conjunt de tots els grups parlamentaris, sobre la necessitat que el Govern de la Generalitat elaborés un nou model de protecció per als infants i també que tirés endavant un pla integral de suport a la infància, i tot i que aquest debat va ser molt important, va ser un debat profitós, que va tenir una continuïtat també en el debat que vam tenir quan l'honorable consellera va comparèixer davant la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana el passat dia 17 de febrer, per explicar-nos, justament, quins eren els eixos, quins eren els principis, entre d'altres coses, però va dedicar una part important del seu temps a explicar-nos els principis, els eixos que havien d'orientar el nou model d'atenció a menors deseparats i alt risc social, el Grup Popular, després d'aquests debats –deia– que considerem útils, estimem que és encara necessari, ens hem refermat en la convicció que cal seguir contrastant les propostes que ens han de servir de base justament per a la planificació i per a la creació d'aquests nous recursos; en definitiva, per dissenyar les línies d'actuació política en matèria d'infància i adolescència, però especialment en aquell àmbit que ens preocupa especialment, que és l'àmbit de la infància i de l'adolescència amb risc, i amb un objectiu que compartim tots els grups de la cambra: amb l'objectiu de resoldre les mancances actuals que s'han anat evidenciant i de redreçar la situació en què ens trobem a hores d'ara.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Perquè, honorable consellera, constata el nostre Grup que tenim una manca important de recursos. Hi ha una qüestió que, efectivament, és de model, però al costat d'una qüestió de model, d'anar a un canvi de model, també tenim una manca important de recursos que ens preocupa especialment al Grup Popular, i ens preocupa perquè, en opinió d'experts i en opinió també del Síndic de Greuges, aquesta situació pot arribar a produir seqüeles importants, seqüeles irreversibles, irrecuperables, en menors, especialment en aquells menors que estan sotmesos a tutela, aquells menors que estan tutelats per l'Administració de la Generalitat. Per tant, honorable consellera, en opinió del nostre Grup estem davant d'una situació preocupant.

Coneix l'honorable consellera, perquè jo mateixa he tingut ocasió de comentar-li-ho, que la interpellació del nostre Grup sorgeix a partir d'un informe especial, un informe extraordinari que va trametre al Parlament el Síndic de Greuges, amb data 23 de desembre, i que se centrava molt especialment en els centres d'acolliment per a infants i adolescents deseparats a Catalunya.

De la lectura d'aquest Informe, una primera lectura fa que puguem arribar a fer una valoració positiva de la situació dels centres d'acolliment, perquè el Síndic fa algunes recomanacions en el sentit de..., para especial atenció en les infraestructures, però especialment

amb un objectiu: que els centres d'acollida siguin estructurats com a cases de família, també per utilitzar d'una forma més racional l'espai, de tal manera que es pugui preservar la intimitat dels menors. Però, com deia, se centra en això i en poca cosa més: la necessitat que els infants i adolescents participin en la vida dels centres, etcètera. I aquestes són unes recomanacions, unes observacions que ens fa el Síndic.

Però li deia, honorable consellera, que això és en una primera lectura. Una lectura més acurada de l'Informe extraordinari del Síndic fa que apareguin, fa que, en opinió nostra, apareguin importants mancances, importants disfuncions que afecten, aleshores, no ja tan sols l'objecte de l'Informe, els centres d'acolliment, sinó que afecten tot el sistema de protecció a la infància.

I, si m'ho permet, honorable consellera, faré un molt petit repàs, segons la lectura que ha fet el Grup Popular d'algunes qüestions que es contenen a l'Informe.

La primera qüestió és que si el paper fonamental que han de complir els centres d'acollida és fer la proposta tècnica i administrativa, és a dir, fer l'estudi diagnòstic per donar una resposta que sigui la més idònia a la situació social, personal, familiar del menor. Aquest seria el paper fonamental, a banda, naturalment, del paper que té com a centre d'emergència, com a centre d'urgència, que seria l'atenció immediata del menor.

Doncs, bé, si fer aquesta proposta, que ha de respondre, que ha de ser la més idònia a les necessitats del menor, i els centres no apliquen la proposta tècnica justament per manca de recurs, tot el sistema trontolla. I li posaré un exemple que ha estat repetit pels professionals i que recull també el mateix Síndic, que vostè coneix, suposo, senyora consellera.

Un dels centres fa la següent proposta. Proposen que el 62% dels infants que tenen en el centre d'acollida siguin atesos en acolliment familiar. D'aquest percentatge només un 20% varen poder ser acollits en família per manca del recurs. Però, en canvi, els equips tècnics proposen que un 10% dels menors vagin a un centre residencial d'acció educativa, i la realitat és que no hi va un 10%, sinó un 44% dels menors, per manca, també, de recurs alternatiu.

Per tant, després tornaré, honorable consellera, sobre la necessitat de fer un esforç jo diria que excepcional per a potenciar l'acolliment familiar; això si volem, i em sembla que tots hi estem d'acord, si volem, veritablement, que la institucionalització sigui veritablement, com deia, l'últim recurs, l'última alternativa de tractament.

Una altra qüestió que tinc interès a tractar, honorable consellera, és que els centres d'acollida reben els menors com hem dit abans, com tothom coneix, en situacions d'emergència, en situacions d'urgència, mentre que als CRAE hi van aquells menors que es troben en acolliment institucional. Però la realitat és que la manca de places en els CRAE fa que s'allarguin enormement les estades en els centres d'acollida, de tal manera que els professionals ens diuen, també, que aquí es produeix una doble victimització per al menor que està en el centre d'acollida. Per una banda, perquè el centre, per

les seves pròpies característiques, perquè és un centre pensat per a això, per a l'acollida, per les característiques del centre, no està pensat per a estades llargues i, per tant, no respon a les necessitats d'aquests menors. I en segon lloc, perquè es tracta d'infants que necessiten uns referents personals, escolars, forts, sòlids, perquè precisament són menors que provenen de situacions de desestructuració familiar per als quals és molt important tenir una vida normalitzada, un recurs assistencial que els posi en una situació afectiva, psicològica i educativa estable. Per tant, honorable consellera, és imprescindible que lluitem per acabar, que prenguem mesures urgents per acabar, perquè desapareguin les llistes d'espera.

Li donaré una dada que em va facilitar vostè mateixa, perquè em sembla prou eloqüent: que, a més a més, aquesta situació no millora sinó que és una situació que a l'inrevés, que és una situació que empitjora. Perquè amb les dades que vostè mateixa ens va facilitar, senyora consellera, el desembre de l'any 98 hi havia 140 infants pendents de recurs, i el setembre de l'any 99 aquesta xifra ja havia crescut i en teníem 190; quan, a més a més, molts d'aquests infants, podien anar a una família acollidora, perquè, fins i tot, la proposta dels equips tècnics havia estat que el tractament fos en acolliment familiar. Però tampoc hi van poder anar perquè no teníem el recurs, perquè no es va trobar família que els acollís.

Les dades, que també han estat facilitades en diferents preguntes que ha fet aquesta diputada, són que, dels gairebé mil menors de 12 anys que tenim actualment, una quantitat al voltant de set-cents estarien en disposició, per la seva situació de salut, per la seva situació de no tenir encara la síndrome d'institucionalització, poder viure, com deia, en família. Per tant, insistir; li adreço especialment aquesta pregunta, honorable consellera: quines mesures té previst prendre per a potenciar el que a hores d'ara no podem considerar ni tan sols un recurs a casa nostra, per a potenciar l'acolliment familiar.

Volia fer, també, esment a una altra qüestió: l'existència de llistes d'espera –novament llistes d'espera– per anar als mateixos centres d'acolliment, quan estem parlant per definició de centres d'emergència. També una altra qüestió: la manca de recursos assistencials per atendre la salut mental dels infants i adolescents a la xarxa pública; una mancança especialment greu per als menors tutelats, i això quan els mateixos professionals ens estan advertint que cada vegada es troben més amb menors amb trastorns emocionals, i que ha portat a situacions preocupants, a situacions conflictives, a centres com els de Vilana, com el centre de Vilana.

Espero amb interès, honorable consellera, la seves respostes i, en qualsevol cas, si que li agrairia que tractés, en el seu torn, la situació de llistes d'espera amb què es troben els EAIA, quines mesures pensa prendre per a potenciar totes aquestes mesures alternatives a la institucionalització, com són els pisos assistits, el Pla interdepartamental per a majors de 18 anys i, com he vingut insistint, l'acolliment familiar.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies senyora diputada. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable consellera senyora Núria de Gispert.

La consellera de Justícia (Sra. Núria de Gispert i Català)

Moltes gràcies, honorable vicepresident. Diputats i diputades, senyora Nadal, en primer lloc hi ha..., en la Moció subsegüent a la primera interpellació substanciada en relació als menors de l'atenció a la infància i a l'adolescència amb risc, com en la compareixença que just fa pocs dies vaig tenir davant la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, com vostè ha dit, vaig dissenyar les línies centrals del que seria l'àmbit del Departament de Justícia en aquesta legislatura. I una d'aquestes línies és clara: el canvi del model que, ja des de la legislatura passada, hem estat elaborant i hem estat estudiant respecte a la infància i adolescència amb risc.

Les noves problemàtiques emergents, les diferents dinàmiques socials estan fent necessari readaptar i redissenyar la intervenció de l'Administració sobre aquests menors, que presenten contínuament perfils diferents i, a la vegada, canvis constants. És en aquest sentit que hem cregut necessari una reformulació global de la política d'infància que defineixi noves formes d'actuació i és, en aquest sentit, la Moció aprovada en aquesta cambra i en la qual es distingien les dues línies d'actuació: per una banda un pla integral d'infància i, per una altra, el nou model d'atenció als menors des-emparrats i amb alt risc social.

En la seva intervenció ha parlat de l'Informe del Síndic, de determinats aspectes o recomanacions que el Síndic havia fet al Departament. I jo li puc assegurar que avui, després dels set o vuit mesos que el Síndic va esmerçar per visitar els deu centres d'acollida, a finals de desembre del 99 i a primers d'aquest any, en el mes de març, es va donar resposta absoluta a totes aquestes recomanacions del Síndic; resposta absoluta no vol dir que estigui tot solucionat: falten coses però s'hi està treballant. Està clar que, en el nostre nou model, s'ha de potenciar l'acolliment amb família, l'acolliment preadoptiu, poder fer que els menors estiguin amb la seva pròpia família, i, en aquest moment, jo li puc dir que aquest és un dels elements principals de la nostra política d'atenció a la infància.

En aquest moment, 29 de febrer de l'any 2000, un 29% dels menors atesos per la Direcció General ho són en centres residencials o d'acollida, mentre que el 71% ho són amb família. En aquest sentit, de mica en mica, estem incrementant aquest nombre, i això és el que hem de seguir fent. Jo he explicat, en aquesta cambra i davant de la Comissió de Justícia, que hem de tenir iniciatives diferents respecte a l'acolliment, perquè el que era normal ja està molt esgotat. I, per tant, estem treballant en un model d'acolliment professional, amb totes les vigilàncies que calguin, però que ens pugui ajudar que aquells menors que vostè diu, menors de 12 anys –jo començo pels de 6–, menors de 6 anys, que en aquest moment romanen en centres residencials del

Departament de Justícia puguin estar amb família. Aquest és un objectiu prioritari d'aquesta legislatura i, per tant, des de l'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció treballarem perquè això pugui ser una realitat.

Una de les línies de treball és aquesta. Una altra és intentar, mentre això no pugui ser possible bé perquè no hi hagi suficients recursos familiars o bé perquè els menors hagin d'estar en centres residencials, evitar la massificació en aquests centres. I, en aquest sentit, tots els centres que en aquest moment té la Direcció General tenen una mitjana de vint-i-dos nens o nenes per centre. I, com a tercer objectiu, adequar les característiques de tots els recursos existents a la població nova que està sortint i a les necessitats emergents d'aquesta població.

Respecte als centres d'acollida, concretament, que han estat objecte d'aquest informe del Síndic, jo li puc dir que en aquest moment a Catalunya tenim deu centres d'acollida, amb 224 places, portades per 203 educadors –la proporció jo crec que és més que correcta– i amb un pressupost anual de 1.800 milions per als deu centres d'acollida. És possible que se'n necessitin més, o centres d'acollida o un altre tipus de centres, com els que es van crear en la legislatura passada, i, concretament, el centre d'urgències Els Llimoners, que obeïa a unes necessitats emergents d'una població que, abans d'entrar en un centre d'acollida, necessitava una atenció urgent. Estem treballant per a obrir tres recursos més d'aquest tipus, amb la idea de poder donar una resposta adequada a aquests menors, adolescents entre 13 i 17 anys, que necessiten una atenció especialitzada.

Vostè em demana que parli no només de la potenciació dels acolliments sinó d'altres objectius que té la conselleria. Un altre objectiu que ajudarà aquesta població és la potenciació del Pla interdepartamental per a majors de 18 anys. D'entrada, en canviarem el nom, perquè ja no serà només per a majors de 18 anys, sinó que s'iniciarà a partir dels 16. De fet ara ja tenim menors entre 16 i 18 anys que estan, voluntàriament, utilitzant, gaudint d'aquest Pla, perquè són menors que han sortit d'un centre residencial i que ja estan capacitats i són madurs per poder començar a pensar en el futur, en la seva vida autònoma. Aquest Pla interdepartamental serà potenciat per a poder incrementar, en molt, no només les places en pisos assistits, sinó la possibilitat d'atenció a aquests menors que en el seu conjunt són uns 180 o 200 a l'any que han estat acollits per aquest Pla.

També em comenta sobre recursos de salut mental. En el mes de setembre inaugurarem un nou centre que atendrà aquells casos greus de salut mental de menors acollits a la Direcció General i que, en aquest moment, estan en el centre del Garraf, amb vint places. Dobla-rem aquestes places i creiem que, amb aquest nombre de places, d'acord amb els criteris del Departament de Sanitat, cobrirem les necessitats que, per aquests temes tan greus, requereix la Direcció General.

En conjunt, això què significa? Significa un canvi en el model; un canvi que, com ja he repetit dues vegades, anirà encaminat a dos eixos bàsics: per una banda, la descentralització i, per una altra, la territorialització

dels recursos, de manera que, d'acord amb les mateixes administracions locals, puguem, des del Departament de Justícia, treballar en un nou model d'atenció a la infància que ajudi a millorar aquesta atenció, ajudi a detectar les noves necessitats en aquests recursos i ajudi a potenciar, d'acord amb les necessitats que tenim i amb les disponibilitats pressupostàries, a tenir un model d'atenció a la infància que pugui ser valorat positivament.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera. Per al torn de rèplica, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, sens dubte s'ha intentat fer un esforç des de la DGAI per a millorar les polítiques d'atenció a la infància; sens dubte, n'estem tots ben segurs. Justament vostè ha estat capaç que, les mesures que s'han pres des d'aquest Parlament, s'hagin pres sempre per unanimitat, que no s'hagi trencat mai la unanimitat en les polítiques, en les mesures que s'han pres des d'aquest Parlament per a millorar la situació de la infància i l'adolescència especialment amb risc al nostre país. Però la realitat, honorable consellera, la meua obligació és recordar-l'hi, i la realitat és que tenim llistes d'espera a les EAIA, la realitat és que tenim llistes d'espera en els centres d'acollida, la realitat és que tenim llistes d'espera en els centres d'acció educativa, la realitat és que no tenim prou famílies acollidores, la realitat és que tenim un magnífic pla per a majors de 18 anys, però que, més que un pla –l'hi hem dit moltes vegades– és un planet; no tenim encara un veritable pla.

Honorable consellera, insisteixo en les dades perquè són prou il·lustratives i són dades que m'ha facilitat vostè mateixa, senyora consellera. La DGAI tracta a Catalunya de l'ordre de deu mil menors –la darrera dada que teníem era 9.859, però tenim una xifra bastant estabilitzada a l'entorn dels deu mil–, però la DGAI només dóna atenció i suport a 6.623. Agafant aquesta xifra, per tant, ens trobem amb més de tres mil menors, 3.236, que estan pendants d'estudi per part dels EAIA; uns EAIA que, per tant, podríem dir que estan en una situació que podríem qualificar com a mínim d'extrema precarietat.

Deiem que teníem set-cents menors –en una quantificació, que tampoc no és meua, honorable consellera: he estat molt curosa en agafar dades facilitades per vostè mateixa–; tenim set-cents menors que són susceptibles de tenir en acolliment familiar, per tant, cal que prenguem mesures decidides per fer un salt qualitatiu i que deixem, per una vegada, les raquítiques –hi insisteixo: raquítiques– dades que tenim, el raquíctic nombre de famílies acollidores que tenim a hores d'ara a casa nostra. Insisteixo en les dades: acolliments familiars simples amb família extensa, 1.219; famílies que acullen 1.547 menors –estem parlant d'una xifra de menors 10.000, al voltant de 10.000.

Quant als acolliments familiars simples en família aliena, l'any 99 teníem 284 famílies que tenien menors

acollits; quan l'any 98, hi insisteixo, també, segons dades del Departament, eren 311, les famílies. Per tant, la situació no tan sols no millora sinó que empitjora, es manté força estabilitzada, certament, perquè les xifres no són d'una gran variació, però tampoc no podem dir que la situació millori. Per tant, si vostè aposta, honorable consellera, en aquest nou model que s'està treballant, que s'està dissenyant des del Departament, per tal que l'internament sigui veritablement l'últim recurs, cal posar en marxa campanyes intensives de sensibilització per promoure l'acolliment familiar. Perquè la pregunta de per què hi ha un nombre tan petit de famílies acollidores a casa nostra, podem seguir repetint que és una qüestió de model, que ben segur és una qüestió de model. Però és que en això ja ens hi hem posat tots d'acord, però és que, a més a més d'això, ara el que ens toca, mentre dissenyem el proper model, el que ens toca és arremangar-nos, el que toca és dotar..., deixar-nos dels discursos teòrics i dotar-nos dels mitjans materials i dels mitjans humans per tal de millorar aquesta situació.

Vostè sap, honorable consellera, que el Pla interdepartamental per a majors de divuit anys l'hem valorat sempre molt positivament; l'ha valorat sempre molt positivament no només el Grup Popular, sinó absolutament tots els grups de la cambra. Però ens continua quedant petit, continua essent un projecte ben intencionat. Per tant, és ja el moment de fer el salt per passar que sigui un pla que sigui aplicable. També aquells, aquells menors, aquells adolescents en el tram de setze a divuit anys que tenim, a hores d'ara, institucionalitzats. Perquè –novament dades que tenim de la mateixa DGAI– al voltant de cinc-cents menors, d'entre setze i divuit anys, que actualment estan en centres residencials d'acció educativa són susceptibles d'utilitzar aquest recurs de transició en la vida autònoma, que no l'han pogut utilitzar perquè és un recurs que encara no hem posat plenament en marxa.

L'honorable consellera comptarà amb el suport del Grup Popular per aconseguir l'objectiu que ens hem fixat, que realment la institucionalització aparegui, sigui l'últim recurs. Perquè, realment, quan un infant ha de veure's privat, bé sigui temporalment, bé sigui definitivament, de conviure amb la seva família li hem d'assegurar una atenció substitutiva, preferentment amb famílies sempre, i, en qualsevol cas, sempre deixant com a últim recurs la institucionalització, l'ingrés en un centre.

Moltes gràcies, senyor president; quedo pendent de les seves respostes, honorable consellera.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable consellera, senyora Núria de Gispert.

La consellera de Justícia

Moltes gràcies, senyora diputada. El capteniment del Departament de Justícia respecte a la política de la Direcció General d'Atenció a la Infància passa per la implantació del nou model d'atenció als menors des-

emparats i amb alt risc social. I aquest nou model aposta: primer, per la descentralització i, segon, per la territorialització dels recursos, integra els serveis en el nivell local, els situa a l'entorn proper de cada un d'aquests menors i es concreta en dos eixos bàsics, que els hem repetit –tant vostè com jo–, però que els torno a repetir perquè ens quedin clars.

Primer, la reducció del nombre d'internaments i la potenciació dels recursos alternatius a la institucionalització. Això passa per una potenciació de l'acolliment: l'acolliment preadoptiu, l'acolliment en família extensa, l'acolliment en la pròpia família i l'acolliment en família aliena. Com vostè ha dit, les xifres es van mantenint, no hi ha un increment important. Va haver-hi un increment important a finals del 98, però al 99 ens hem mantingut. Estem treballant en un nou projecte –i vostè ho sap–, en un projecte d'estudiar a fons l'acolliment professional; un projecte que, a més a més, ha d'anar acompanyat d'una campanya, no només per tenir persones que professionalment s'hi puguin dedicar, sinó també per aconseguir més famílies disposades a atendre aquests menors en acolliment simple. I el segon projecte és potenciar el Pla interdepartamental.

El primer, d'una banda, per aconseguir que aquells menors de sis anys puguin estar en una família, més que en un centre. I el segon, perquè per a la franja dels setze anys, aquells menors que estan disposats, amb la seva pròpia voluntat, a formar-se, a treballar i a aconseguir, en el futur, una vida autònoma puguin entrar en aquest Pla. Un pla que també ha de ser potenciat pel Departament. Aquestes són dues grans línies en el sentit d'aconseguir que el recurs del centre sigui l'últim recurs per a aquells menors.

I el segon és adequar els recursos existents a la realitat social. Això, què significa? Estem treballant i hem treballat en els darrers quatre anys en la reconversió de molts d'aquests recursos; reconversió en funció de les necessitats i en funció d'aquestes necessitats emergents.

Cada vegada més tenim una població de tretze, catorze, quinze anys; una població amb alt risc social, amb conductes difícils, i que, per tant, ens obliga a replantejar aquests recursos que tenim i a modificar-los d'acord amb les necessitats que tenen aquests menors.

Per tant, d'una banda, aquests centres que nosaltres tenim s'han d'anar reconvertint a les necessitats d'aquests menors adolescents, i, per una altra, els menors petits que durant molt temps han estat en centres puguin estar en família el temps que sigui necessari fins que no es pugui tornar al seu propi entorn familiar. Aquests són els dos objectius màxims, en aquest sentit, per a aquesta legislatura. I és clar que des de l'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció i des de la Direcció General d'Atenció a la Infància es treballarà en la potenciació d'aquests dos objectius: acolliments, potencials acolliments, i potenciar el Pla interdepartamental perquè aquests 150 o 200 menors que anualment són atesos es puguin convertir en 400 o 500, i perquè els menors atesos en família aliena no siguin els 352 que s'estan mantenint, sinó que puguin convertir-se en 700 o 800.

Aquests són els dos objectius, i espero que a partir d'avui jo pugui explicar, tant en aquest plenari com en la Comissió de Justícia, com van avançant aquests dos grans projectes.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera.

— Modificació de l'ordre del dia

Senyores i senyors diputats, s'ha presentat la sol·licitud d'ajornament del vintè punt de l'ordre del dia, amb el consentiment del diputat interpellant.

Per tant, amb aquest punt, hem exhaurit l'ordre del dia previst per a avui.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les nou del vespre i vuit minuts.